

Giới thiệu Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái

Sau trận đánh phong ấn hỏa Hồng Liên thì chỉ có một vị thần bị lãng quên ở đồng bỉ ngạn.

Nàng là vị thần bất diệt duy nhất, một con cừu vĩ hồ thiên vạn năm tuổi mang theo đóa bỉ ngạn đỏ rực nơi mi tâm.

Cả đời nàng cống hiến cho cái gọi là "thái bình"

Nàng và chàng chính là hai thế giới khác nhau. Từng là ân nhân rồi sư phụ rồi là người kết tóc se duyên.

"Ta có tên, ta là Hoa Nguyệt, ti đừng gọi ta là tiểu tử."

Khuôn mặt thiếu niên mười sáu, da như tuyết, mặt như hoa. Hắn đẹp như nữ tử, nhưng lại có ánh nhìn rạng ngời khí chất của nam nhân.

"Ti ti, ta nguyện một đời theo người, bảo vệ người."

Nàng chỉ rộ cười không đáp.

...

"Ta với ngươi xuống núi cũng nhân tiện mua vài sấp vải may cho ngươi vài bộ y phục."

Lúc đó chính là nàng nói với hắn. Nói rồi cùng nhau cười mây lướt trên trời cao. Nàng sợ hắn công phu kém cỏi dễ ngã liền lấy tay hắn vòng eo mình.

...

Hắn ôm nàng trong tay, cảm nhận từng hơi thở, mùi hương của bỉ ngạn phảng phất của nàng. Hắn chỉ ước, thời khắc này có thể kéo dài mãi mãi. Có thể cùng nàng là một đôi uyên ương an nhàn giữa chốn nhân gian cũng đủ rồi.

"Hoa Nguyệt, nếu có kiếp sau, ta không là Thần Nữ, chàng cũng không cần trấn giữ hỏa Hồng Liên. Chúng ta có thể lần nữa kết tóc phu thê không?"

Ánh mắt nàng sáng sủa, từng giọt máu lệ tuông trào. Một đời nàng oanh liệt, thắng không biết bao nhiêu trận. Còn cả dệt nên mộng cảnh cho người đời. Vậy mà cuối cùng nàng lại thua trong tay chàng, thua một cách thảm bại. Nàng chỉ nhắm mắt, mỉm cười, có thể dệt mộng cho người khác nhưng bản thân lại chẳng thể.

Ta yêu chàng, một đời yêu chàng.

Chàng cũng yêu ta, nhưng chẳng biết đời này có phải dành cho ta hay không.

Ta cố gắng bao nhiêu, cuối cùng cũng chỉ có thể họa được hình dung, còn tâm can chàng, có lẽ ta không đủ sức rồi.

"Hoa Hoa, cuối cùng chân ái kiếp nhân sinh này của ta là chỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Nhân duyên cho ta gặp chàng

Những cánh bỉ ngạn đang nở rộ. Mùa chia ly lại đến. Bỉ Ngạn đẹp rực rỡ, đẹp đỏ chói, mỗi một cánh hoa là mỗi một nỗi tang thương khó mà thấu được.

Hàn Ảnh vẫn cứ như vậy, ung dung ngắt lấy cánh hoa chế hương được. Thật ra là độc được. Một thứ độc được chỉ khiến người ta chết đi trong mộng cảnh hạnh phúc, đôi bằng đời người.

Đôi mắt trong vắt chứa sự lạnh lẽo ai oán. Giữa thế gian rộng lớn, chẳng một ai biết đến nàng, biết đến cánh đồng bỉ ngạn của nàng. Họ chỉ truyền tai nhau rằng có con hồ ly nhỏ dùng bỉ ngạn luyện đan. Nàng ta trông rất đáng sợ, khoác y phục màu đỏ thắm dệt từ cánh bỉ ngạn, mái tóc trắng muốt. Khỏe mắt được tô vẽ rất đậm, kéo dài trông rất lạnh lẽo. Trán nàng có ấn tự như cánh bỉ ngạn mềm mại.

Để tìm thấy nàng, chỉ cần băng qua sông Huyết Đô, đi đến tận cùng của núi Không Tang. Nếu ngươi cho nàng điều kiện hậu hĩnh, nàng sẽ giúp ngươi có

được người thương bằng mộng cánh. Nhưng điều kiện đó lại chính là nửa đời còn lại của người.

Những người từng tìm đến nàng có nhiều vô kể. Nam nhân, nữ nhân tất cả đều có. Điểm chung của họ chính là vì đau khổ bởi ái tình. Người ta nghĩ nàng tốt bởi vì nàng chẳng hề lấy đi nửa đời của họ, mà chỉ lấy đi một giọt nước mắt chân ái.

Người trong nhân gian đều gọi nàng là tiên tử, người trong dòng tộc gọi nàng là thánh nữ, chốn thần tiên gọi nàng là thần nữ. Chỉ có điều trái tim nàng chỉ như sắt đá, chưa từng có một nam nhân nào khiến nàng rơi lệ.

...

Hàn Ảnh khẽ chớp mắt, một ngày một mỗi, khiến nàng không còn tâm cơ mà lao lực, chỉ muốn lười biếng nằm một chỗ.

Nhưng vẫn còn chưa êm mộng đã bị làm cho chấn động.

Tên tiểu tử toàn thân nhuộm máu khiến cánh đồng bị ngan của nàng rực sáng, đang bò lê lét đến chân nàng. Đôi đồng tử cố gắng cầu xin nàng cứu hân, khuôn miệng khô khốc cố gắng mấp máy, cánh tay lay lay và vấy của nàng. Nhưng một chút động tĩnh, nàng vẫn không có. Chỉ có nằm đó nhắm mắt. Hân bất lực nằm xuống, tựa hồ buông xuôi tất cả. Đời hân, giấc mộng đều như chấm dứt.

- Xoảng, âm thanh của song đao khiến cánh đồng bị ngan lay động mạnh. Kết giới có chút chấn động. Nàng phát tay áo, thân người vẫn nằm trên phản ngọc, ở trên cao nhưng mây nhìn kẻ xác xược phía dưới.

"Tên nửa người nửa ma tử kia, ngươi lăn ra đây cho lão nương. Song đao của ta sẽ băm đầu ngươi. Đúng là thứ thối tha, đao sĩ ta sẽ giết ngươi, trừ họa cho nhân tộc."

Nói rồi, người tự nhận là lão nương đó, lần lượt dùng song đao chém điên cuồng kết giới.

Những ngón tay mềm mại của Hàn Ảnh khẽ làm vài vòng trên không, vội khiến kẻ kia bất động. Giọng nói đầy mỉa mai hoặc cất lên:

"Ngươi tìm người, hà cớ gì tìm đến đồng hoa bị ngan đẹp đẽ của ta? Có phải, ngươi không muốn sống nữa?"

Kẻ nào đó, đảo mắt vài vòng, bỗng chốc kinh hãi nhận ra người ở trên là ai. Mồm mép liền mấp máy sợ hãi:

"Cầu mong thánh nữ tha tội, cô cô, ta sai rồi, ta chỉ muốn tìm kẻ nửa người nửa ma kia, cô cô tha tội."

"Bản thân không có thói quen nhân nhượng, huống chi là ngươi đã phá nát cánh đồng ta nhọc công lao lực trồng nên. Vốn nên xử lý ngươi ra sao đây?"

Kẻ bên dưới thoát đã mặt trắng cắt không giọt máu. Dập đầu liên hồi đến mức chảy máu.

Đáy mắt trầm tĩnh bỗng nổi cơn phẫn nộ, nàng đưa bàn tay lên, đôi đồng tử vẫn còn đen kịt đã chuyển đỏ thẫm, chỉ kịp thấy máu của kẻ kia đã bị rút cạn tưới cho đồng bị ngan ủ rữa. Nàng bóp lại, kẻ kia tự thân biến thành những hạt bụi bị cuốn trôi đi.

Chớp chớp đôi mắt, nàng trở về động, ngủ say mặc kệ tên tiểu tử đang lê lét dưới mặt đất.

....

Nàng tỉnh dậy, trời đã chuyển tối, tên tiểu tử vẫn nằm đó, khuôn mặt vàng vọt, hốc hác nhưng lại anh tuấn chết người. Nàng chợt phát hiện ra máu của hân rất quý. Nó khiến cho bị ngan phát sáng, tập trung linh lực vào người hân. Là một nhân tài hiếm có.

Nàng dùng cánh bị ngan làm thuốc dẫn, lấy máu của mình truyền vào hân. Dùng giọt nước mắt mà nàng lấy để nuôi bị ngan giúp hân có chút nội lực, lại phát hiện trong cơ thể hân đang giấu nội công của hai phái chính tà. Liền thuận tay giúp hân dung hòa mà không phản phệ. Hân bây giờ chính là bất thương, nhưng không bắt diệt.

Tùy tiện để hân nằm trên hàn băng phản nàng hay luyện công cho hân thích ứng với luồng nội công mới. Nhưng tuyệt nhiên, nàng vẫn phong ấn nó, trừ khi nàng chết, hân mới có thể thoát khỏi kết ấn, bằng không chỉ có nàng mới biết cách phá giải.

Ngón tay thon dài tùy tiện vuốt ve đường nét trên mặt hân. Đoán chừng chỉ mới mười lăm mười sáu, chẳng biết hân vì cớ gì mà bị đuổi giết đến như vậy. Thật là nàng nhớ đến cánh ngày xuân không kỷ ức của nàng. Nàng còn chẳng thể biết mình là ai, chỉ có thể biết bản thân được tam giới tôn sùng làm Thần. Thật nực cười. Hahaha!

Hàn Ảnh trầm ổn đứng dậy, cao ngạo đến bên lăng trúc đọc sách. Ánh mắt lơ đãng nhìn vào những dòng chữ được điêu khắc kỹ càng. Nội tâm lại tập trung đến mức chỉ cần có ai đó động vào, nàng sẽ giết hân ngay lập tức.

Ba ngày ba đêm trôi qua, nàng vẫn ngồi đó chăm chú đọc, nàng biết tên tiểu tử kia tỉnh rồi nhưng vẫn cố tình làm lơ, mặc hân. Không động đến nàng được rồi. Thật không thể ngờ, hân lại trần mắt nhìn nàng đọc sách, miệng không hé nửa lời, ánh mắt lại tuyệt nhiên không rời chỗ khác. Làm nàng có chút ái ngại, buông sách xuống.

"Này tiểu tử, cớ gì cứ nhìn ta như vậy? Không buồn chán?"

Đáp lại hần chỉ nhướn mày rồi lắc đầu, đáp: "Không"

Nàng thật khóc không ra nước mắt, ngỡ nàng là người kiếm lời nhưng không ngờ vẫn còn kẻ kiếm lời hơn nàng.

"Con không biết phải làm gì nên nhìn tỷ tỷ thôi."

Lần này, nàng muốn bật khóc thật, nàng nhìn người không thấu rồi.

"Này tiểu tử, ngươi biết nấu cơm không?"

Gật

"Biết gặt đồ?"

Gật

"Dọn động?"

Gật

"Vậy sau này làm đi."

Tiểu tử chỉ biết trở mắt nhìn Hàn Ảnh. Nó chau mày.

"Con có tên. Tỷ tỷ đừng gọi con là tiểu tử này tiểu tử nọ."

Môi nàng chỉ hiện hữu nụ cười như có như không, ánh mắt có chút bồn chồn nhìn tên nhóc con đang gồng mình, chu môi, cãi nàng.

"Con là Hoa Nguyệt. Con năm nay mười sáu tuổi kém. Một tháng nữa con sẽ tròn mười sáu."

Nàng chợt bật cười. Ánh mắt tự dung chuyển ánh tím, đôi môi cong lên đẹp tựa giọt sương mai, trong vắt.

"Tỷ tỷ, người cười hảo đẹp. Con chưa thấy ai cười đẹp như người."

Nói rồi nó gãi gãi hai vành tai đỏ ửng, điệu bộ ngượng ngùng khiến nàng cười càng đẹp hơn.

Hàn Ảnh hần giọng, đôi mắt trở về sắc đen trong vắt của làn thu thủy*.

"Tại sao ngươi lại bị đuổi giết như vậy?"

Ánh mắt của Hoa Nguyệt chợt dừng lại. Hần cuối gập hàng mi dày dặn cong vút, cất giọng cung kính đáp lời nàng:

"Họ nói con là nửa người nửa yêu, con không hiểu, họ bảo con là hắc xà biến thành nên chặt đi hai tai trên đầu con, còn niệm cái gì nữa, bảo là phong ấn con lại. Cái phong ấn gì đó như xé rách cả người con, may sao có vị hắc y nhân cứu con, nhưng lại bị giết, con bỏ chạy liên mạch không nghỉ, nào ngờ đến chỗ người."

Nàng suy ngẫm cái gì đó, vừa y này, nàng trị thương cho hần, phát hiện có khí công của ma tộc. Khẽ phẩy tay áo ra hiệu cho Hoa Nguyệt lui xuống, đi làm việc nhà.

Nàng xoa mi tâm, nhắm mày nhắm mắt, hần thật giống nàng. Ma không phải, tiên không đến, chỉ khác, nàng là thần, hần chỉ là thiếu niên mười sáu chưa hiểu chuyện.

"Hoa Hoa." - nàng cất giọng gọi hần. Chỉ vừa chớp mi đã thấy hần nhanh chóng chạy đến.

"Ngươi có hay bị bắt nạt không?" - nàng lơ đãng hỏi hần. Đôi mắt dăng lên chút xúc cảm.

Hoa Nguyệt chỉ cuối đầu bần thần, rồi ngược mặt, vừa lắc lắc vừa cười như thể hần sống rất tốt, chưa ai bắt nạt hần. Nhưng, toàn bộ khí công xung quanh hần ngừng lại, toàn mắt tối đen, chưa kịp hiểu thứ gì đang xảy ra đã bị ngắt đi.

...

Hàn Ảnh như luồng sáng nhỏ le lói trong nội tâm đen tối của Hoa Nguyệt, nàng đi qua từng mảng ký ức. Nào là vui vẻ, sầu ai, chỉ dừng lại trước cảnh của tiểu tử đáng thương, hai mắt đen láy, ứ đọng nước chực chờ tuôn trào. Lũ trẻ trong thôn, không ai đến chơi với hần.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy đứa trẻ ngồi co ro một góc, nàng phẩy tay hững hờ, một cái màn thầu nằm dưới đất trước mặt hần. Nào ngờ, hần chỉ vừa bò đến cầm lấy chiếc màn thầu, đã bị lũ ăn mày xông đến, cướp lấy màn thầu, đánh đập hần, đến mức mặt mũi bầm dập, máu me khắp người. Vậy mà, đứa nhỏ chỉ biết cắn răng tuyệt không rơi giọt lệ nào.

Nàng phẩy tay, cánh vật liền thay đổi, cũng đứa nhỏ đó, xung quanh lại là đám trẻ trong thôn, đứa thì ném đá, đứa thì nắm tóc, có đứa lại còn đánh vào mặt hắn. Hắn không đáp trả, tuyệt nhiên không đáp trả, trong mắt chỉ có nỗi uất nghẹn không thể nói. Đầy đội khăn tang, chỉ chờ đám trẻ bỏ đi hết, hắn mới lồm cồm bò dậy, thứ gì có thể ăn đều lấy đem về.

Nàng lặng lẽ theo hắn, đến ngôi miếu hoang, chỉ thấy hắn ôm di thể mẫu thân, nước mắt trào ra đau đớn.

Nàng chỉ biết nhắm mắt, xoay người, thoát chốc đã trở về động. Miệng thôi luồng khí nhẹ, lập tức, Hoa Nguyệt mở mắt, hắn bật dậy, ánh mắt ngây thơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Người có muốn theo ta không? Sống bình bình an an, để ta bảo vệ người? Hoa Hoa?"

Hoa Nguyệt, trần mắt chẳng biết chuyện gì xảy ra, hắn không dám tin tất cả những gì nàng nói là thật. Tự ngắt bản thân, hắn thấy đau thật. Đáy mắt chợt le lói chút cảm giác vui sướng. Hắn vội vàng quý xuống rồi đứng lên, lại gật gật rồi quý xuống đập đầu đa tạ nàng.

Chỉ thấy khoe miệng nàng cong lên. Những gì nàng nói hôm nay, bản thân nàng sẽ tự khắc sâu vào chính bản thân. Đứa trẻ này, dù có ra sao, nàng cũng sẽ bảo vệ hắn.

Tối hôm đó, Hoa Nguyệt đã nấu một bàn lớn thức ăn, thịt thú săn, rau hái, đậm bạc nhưng hào lắm nha. Hàn Ảnh đã ăn rất no say sau ngần ấy năm không được ăn như vậy, nàng hầu như chỉ dùng không khí để sống. Đơn giản, nàng lười.

"Ngon lắm, Hoa Hoa." - Nàng cười híp mắt, miệng vừa gắp vừa nhai, nhìn nàng bây giờ chẳng ai nghĩ là Thần nữ của Thanh Khâu Cửu hồ.

Nghe nàng khen, tai của Hoa Nguyệt như bị đốt nóng, đỏ bừng cả lên. Tim cũng không trụ được mà đập liên hồi.

"Sau này chỉ cần gọi ta là Ảnh Ảnh tỷ được rồi, kể từ mai ta sẽ dạy người vài chiêu thức để tự vệ mỗi khi bị bắt nạt lúc ta bẽ quan.

"Ảnh Ảnh tỷ, ta nguyện theo người đến cả vạn kiếp nhân sinh, mỗi ngày đều sẽ nấu cơm cho người, mỗi năm đều sẽ ủ rượu hoa lê cho người. Với ta, tỷ là người quan trọng nhất, bằng giá nào, ta cũng sẽ bên cạnh tỷ, không bỏ rơi tỷ."

Câu nói ngây ngô của Hoa Nguyệt khiến Hàn Ảnh bật cười, người không bỏ rơi phải là nàng mới đúng. Mười lăm vạn tuổi, Thần nữ của một tộc, lại sợ bị bỏ rơi, haha!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Biến cố Không Tang

Hoa Nguyệt bị bắt gánh nước từ sông Huyết Đô, trong nửa nén hương phải quay về mà không rơi mất giọt nước nào. Nếu rơi ra, phải quay lại Huyết Đô lấy, trễ một khắc, ngày mai lại phải tiếp tục.

Hắn mỗi ngày đều phải như thế cho đến tối, tinh thần luôn bị kéo căng, hết xách nước lại chính là dùng tay cách mặt nước một tấc, chung quanh đều là thùng nước, phải tự mình khiến mặt nước đảo liên tục không ngừng nghỉ.

Hoa Nguyệt đáng thương, dù có dùng hết sức cũng không thể làm cho nước động tĩnh.

Hàn Ảnh trên phản ngọc nhìn hắn, giọng đầy ảm ý:

"Gánh nước chạy đường rơi hạt, đầy nước lại chỉ thấy nước đứng yên."

Nói rồi phất tay đến đồng bì ngan, miệng vừa ngân nga, tay xoay xoay lệ tình phủ đầy đồng hoa. Ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn về Hoa Nguyệt.

Hắn nghe nàng nói, trong đầu bắt đầu ngẫm, giữ nước không rơi lúc chạy cũng như làm nước xoay lúc đứng yên. Hắn dùng tay mình đóng đưa nhẹ nhàng, tâm thanh tĩnh, tựa hồ như đang chơi đùa cùng những giọt nước theo hướng từng ngón tay.

Hàn Ảnh nhìn hắn, mỉm cười, nụ cười chất chứa âu yếm chưa từng có.

...

Mỗi ngày, Hoa Nguyệt hết nấu cơm, lại đến luyện khí công. Chiều tà buông xuống, nàng dạy hắn viết chữ, đọc sách. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy tay hắn, nét chữ của hắn rất đẹp, thanh mảnh nhưng cứng rắn, mềm mại nhưng chặt chẽ, rất gọn gàng lại thanh tú.

Nàng đưa hắn tứ thư, ngũ kinh nói về binh pháp, pháp khí. Hắn chưa đến bảy ngày đã có thể nắm bắt được công dụng, linh hội từng món pháp khí.

Nàng rèn cho hấn Tàn Niệm kiếm, vỏ bọc cứng rắn nhưng mềm mại, sắc bén. Mỗi lần luyện võ nàng đều bắt hấn chỉ được nhìn một lần rồi làm lại, cứ thế mà tập theo. Mỗi lần, hứng thú, nàng lại lấy Tiêu Tư kiếm cùng hấn luyện võ.

Hoa Nguyệt cứ thế mà tiến bộ từng ngày. Đứa trẻ mười sáu non nớt ngày nào đã thành kẻ nam mười tám, làn da dù có bị phơi nắng đến thế nào cũng vẫn trắng mịn như hoa, đường nét có chút mạnh mẽ nhưng cũng có chút yếu điệu. Nhìn hấn, chẳng ai nghĩ hấn đã phải vất vả thế nào, đã phải chăm chỉ, đau đớn, khổ luyện căn cốt.

Hàn Ảnh mỗi tháng đều đặn, phải giúp hấn ổn định tâm khí, không để tâm ma xâm chiếm, thanh tẩy tùy cốt cho hấn.

Thời gian trôi, người đến tìm nàng nhiều vô kể. Đến cả hồ ly cũng tìm đến nàng. Hoa Nguyệt chứng kiến tỷ tỷ tạo ra mộng cảnh đã phải rất tập trung, dùng hương bí ngạn để dẫn mộng, lấy cánh hoa để tạo ảo ảnh, dùng khổ lệ tạo người thương của chính chủ.

Thân thủ của Hàn Ảnh cứ đến rằm, trăng sáng lên cao, bản thân nàng sẽ bị suy yếu, nàng tránh ánh minh nguyệt, trốn vào mật thất để bế quan. Hoa Nguyệt cũng không hiểu vì sao nàng phải bế quan, hấn cảm thấy lo lắng cho nàng, mà chỉ biết canh gác, giúp nàng yên ổn tâm can.

...

Ngày tháng yên bình là vậy, cũng phải đến lúc sóng gió, bi khổ tìm đến động hồ ly nơi nàng cùng hấn trú ẩn.

Khắp nhân gian từng có lời đồn đại, chỉ cần có Hóa Tiêu Châu cùng Hàn Tiêu Châu, đem dung hòa bằng máu, liền có thể có được sức mạnh Hồng Liên của tam giới, xưng bá thiên hạ.

Thế nhưng để tìm được hai viên châu này, chỉ có dùng máu của Thần Liêm Niệm Hỏa, tế sống trời đất, tìm ra Hóa Tiêu Châu, rồi dùng tinh châu trong người Thần Nữ đem luyện bằng máu hoa bí ngạn, hòa với ái lệ, luyện thành Hàn Tiêu Châu.

Tức phải giết Thần Thủ là Liêm Niệm Hỏa - Linh Thú mạnh nhất trong các thú, rồi lại giết chết Thần Nữ Cửu Hồ tộc - Nữ Thần mạnh nhất của tam giới.

Tứ đại võ phái, vì muốn phong ấn Hồng Liên đã dùng máu thịt mình luyện thành kết ấn trên người của Thần Liêm Niệm Hỏa, và Hàn Ảnh để cả hai người họ bắt lão, bắt tử, bắt thương càng bắt diệt. Còn dùng cả xương cốt, phong ấn tứ đại thần khí để mở không gian cất giấu Hồng Liên khai. Còn hai người học, bây giờ, chính là thiên hạ vô địch. Nhưng kết ấn vẫn có lỗ hổng, chính là ánh sáng của trăng tròn đẹp nhất vào ngày rằm mỗi năm, tức là khi ánh sáng của trăng mạnh nhất. Qua được ngày đó, tức là an toàn. Đó chỉ là đối với Hàn Ảnh, còn Liêm Niệm Hỏa, nó bị giam trong Vô cực hải, nơi không thể vào càng chẳng thể ra, rơi vào đây chính là rơi vào hố đen sâu thẳm nhất, không thể thoát. Liêm Niệm Hỏa, ở Vô Cực, canh giữ Hòa Tiêu Châu.

Vốn dĩ lời đồn đại đã biến mất, nhưng không hiểu căn nguyên nào khiến nó vẫn còn âm dư ở Ma Giới.

...

Hoa Nguyệt cố gắng hết sức chống chọi với Nhện tinh, vẫn bị hút văng tám trượng, hấn dùng những gì tỷ tỷ chỉ dạy để đánh trả Nhện tinh, nhưng vẫn không chống lại được.

"Âm tư kết." - Giọng của Hàn Ảnh truyền đến.

Hoa Nguyệt chui vết máu khoe miệng, tay ấn kết, điệu dáng nhanh lẹ đánh vào mắt Nhện Tinh.

"Phượng thanh tửu."

"Cửu tâm ngọc."

"Hàn huyết kỹ."

"Tàn niệm phi hựu."

Hoa Nguyệt nhanh chóng rút Tàn Niệm, một chương, đâm xuyên tim. Giết chết Nhện tinh, nhưng bản thân hấn lại trúng Tâm Độc của Nhện tinh, cả thân ảnh đổ sập trên nền đất, khoe miệng thổ huyết.

Hàn Ảnh, hóa thành hồ ly, chạy ra ngoài, niệm chú, kéo Hoa Nguyệt vào trong mật thất. Trở về hình người, Hàn Ảnh liền xem xét vết thương của Hoa Nguyệt, phát hiện hấn trúng Tàn Chi Phá, độc được giết người bằng chấp niệm của người đó. Chi cần hấn không có chấp niệm, độc sẽ không thể phát tán tâm can, nhưng nếu có chấp niệm, chỉ có thể nhập ma, rồi đau đớn mà chết.

Hàn Ảnh bắt mạch tượng, hấn vẫn bình thường, chỉ đang ngủ sâu một giấc. Nàng hoàn toàn bình tâm.

...

Hoa Nguyệt tỉnh dậy, hấn thấy mình trong mật thất cùng Ảnh Ảnh.

Nàng lười biếng nằm ở phản ngọc, dù đã qua ngày đại kỵ, nhưng vẫn không muốn ra ngoài.

"Ảnh Ảnh tỷ, sao Nhện Tinh hôm qua lại muốn làm hại ti vậy?"

Im lặng

"Ảnh Ảnh tử, tử không sợ nếu con chết sẽ không ai bảo vệ tử sao? "

"Ta không bảo vệ ngươi, có mà ngươi bảo vệ ta, ngốc à."

Hàn Ảnh phụt cười như đứa con nít. Nàng biến về nguyên hình, nhảy phốc vào lòng của Hoa Nguyệt.

"Ta mệt rồi, tiểu tử, ngươi mà để rớt ta, ta chặt cái đầu tổ tông nhà ngươi."

Hoa Nguyệt mặt chột đỏ bừng, cả đêm không ngủ, chỉ canh cho nàng, hấn sợ nàng lạnh liền cố gắng vòng tay dùng hơi mình ủ ấm nàng, còn đặt cả kết giới để muỗi không thể chạm đến nàng.

Sáng hôm sau, Hoa Nguyệt mất thềm quảng gấu trúc, gật gà gật gù khiến Hàn Ảnh không nhìn được mà bật cười. Nàng không ngờ hấn lại ngây ngô đến vậy.

...

Hàn Ảnh bước dọc theo đồng bì ngạn, nàng đưa tay đặt lại kết giới.

Nàng hái những cánh bì ngạn đã sắp úa, đem vào một chiếc lọ nhỏ. Đem ủ để làm hương liệu.

Tiểu Hồ Ly nhỏ từ chỗ nào chạy đến chỗ nàng, nó không cảm nhận được kết giới nên cứ thế mà đâm vào. Hàn Ảnh nhìn Tiểu Hồ Ly chặt vật nhờ giúp đỡ, nàng phụt cười, vẫy tay đưa hồ ly nhỏ vào. Nó ngoan ngoãn nằm trên tay nàng, chìa chân trước có mắc ống tre nhỏ, ra hiệu Hàn Ảnh chỉ nhẹ nhàng thả nó xuống, phát tay áo đưa Tiểu Hồ Ly về nhà. Nàng rút tờ giấy trong ống nhỏ, cẩn thận thi pháp, nội dung chỉ vọn vẹn:

"Chân Không Tang, chính chìm tà."

Nàng thiêu rụi tờ giấy, vội quay về động.

"Hoa Hoa, sắp xếp hành lý, chúng ta xuống núi."

Hoa Nguyệt chưa kịp tiếp thu đã thấy Hàn Ảnh phát tay lấy hết những lọ thuốc cùng Tiểu Tư kiểm. Hấn chỉ biết lật đật đi lấy Tàn Niệm kiểm cùng vài bộ đồ nàng cho hấn. Ở đây hai năm, y phục của hấn là do nàng hóa từ cánh bì ngạn, tẩy trắng cho hấn, hấn cũng không đòi hỏi gì thêm.

"Tỷ Tỷ, ta lấy xong rồi."

Hàn Ảnh nhìn hấn với một tay nải nhỏ xíu, bèn nhớ ra hai năm này hấn chẳng có gì mới nhiều, y phục cũng không được mấy bộ đẹp, chỉ toàn làm tạm từ cánh bì ngạn gần héo. Nàng tự nhủ nhân dịp này mua cho hấn ít món đồ.

Nàng lại đặt kết giới, ẩn đi đồng bì ngạn. Rồi cùng Hoa Nguyệt cười mây đi. Hoa Nguyệt không biết cười mây, hấn không thể ngưng tụ được mây nên chỉ có thể cùng Hàn Ảnh chung mây.

Đường đi xa xôi, lại gấp gáp, nàng đi nhanh nhất có thể, nàng quên mất còn Hoa Nguyệt, nên mấy lần mém đề hấn rớt khỏi vòng mây. Không còn cách nào khác, nàng lấy tay hấn vòng qua eo mình.

Hàn Ảnh chỉ ngây ngô không biết kẻ đằng sau đã mặt đỏ tai tía, đầy ngượng ngùng.

Cả hai đi không nghỉ suốt một ngày đêm cuối cùng cũng đến nơi.

Không Tang phái đang căng thẳng phòng thủ cho trận chiến sắp đến với ma tộc. Vì đây là phái gần với động hồ ly của Hàn Ảnh nhất. Nàng như hiểu ra lý do Không Tang như vậy là vì Hỏa Tiêu Châu.

Lão chương môn gương mặt đầy căng thẳng ra tiếp đón nàng.

"Cung nghênh Thần nữ, tạ ơn người đã đến giúp bốn phái."

Hàn Ảnh chỉ im lặng xem xét tình hình. Bỗng nhiên, nàng rút kiếm chém thẳng lão chương môn. Cả đám đệ tử liền hoảng hốt rút kiếm chĩa vào nàng.

Nàng hóa phép thoáng chốc đã lên không, tay kết ấn chúng đệ tử cùng Hoa Nguyệt, rồi chương tên lão đầu. Hai bên giao đấu kịch liệt, cuối cùng cũng lộ ra nguyên hình. Nàng phá ấn chú, đồng thời dùng ngân châm bằng tâm độc của Bỉ Ngạn, vô màu, vô mùi.

"Hahaa, không hổ danh thần nữ. Vừa nhìn đã biết bản vương là ai." - Hấn cười ngặt nghẽo. - "Các ngươi lên cho ta." - Hấn vừa nói xong, đám đệ tử kia bỗng hóa thành tiểu ma yêu, Hoa Nguyệt giạt mình, chưa kịp rút Tàn Niệm, đã thấy Tiểu Tư một chiêu chém chết cả thầy.

Nhanh như chớp đã thấy tên lão đầu kia bị nắm cổ lên không trung, ánh mắt nàng sắc lạnh, một kiếm đâm chết hấn.

Chạm rãi tiếp đất, ánh đỏ trong mắt vẫn chưa tan. Hoa Nguyệt chỉ thấy nàng bây giờ, đẹp đến tà mị.

"Tỷ tỷ, họ là ai vậy?"

"Tà hộ pháp của tên yêu nghiệt ma vương ma tộc."

Hoa Nguyệt chỉ có thể há hốc mồm, đến hần còn không nhận ra ma khí nhanh như nàng. Quả không hổ danh là Đại chiến thần nữ.

Cả hai người vòng hết cả Không Tang, Hàn Ảnh dùng thuật, lập tức, hàng ngàn tử thi hiện trước mặt cả hai. Nàng tìm kiếm lão chương môn, lập tức phi thân đến đó, bỏ rơi Hoa Nguyệt vẫn còn mơ hồ không biết chuyện gì đang xảy ra.

...

Lão chương môn nằm ở trước sảnh lớn, trước ngực có một cái lỗ lớn, tim đã bị móc ra. Hai mắt cũng không còn, cả người chỉ toàn máu me. Nàng chỉ vội quỳ thụp trước lão. Lão dùng sức bình sinh còn lại nắm lấy Hàn Ảnh, dùng thần thức để nói chuyện với nàng.

"Hàn Hàn, cảm ơn ngươi đã đến giúp lão. Lão đây bất tài, không thể trụ được Không Tang, đỉnh thần dùng luyện ngọc đan đã bị lấy đi rồi, ta chỉ có thể giao cho ngươi ẩn chương môn, mong ngươi thay ta phục trì Không Tang phái."

Chưa kịp để Hàn Ảnh lên tiếng, lão chương môn đã hồn bay phách tán. Ánh mắt nàng bỗng chốc hóa con thịnh nộ, rồi chuyển thành tang thương, nàng dùng chút ít nhàn bĩ ngạn, giúp bọn họ có thể an tâm ngủ ngon một giấc thật dài.

...

Nàng phi thân đến chỗ của chúng đệ tử còn sót lại, trên trán đeo chiếc vòng ngọc, ý hiệu của tân chương môn kế nhiệm

"Kể từ giờ, ta chính là tân chương môn kế nhiệm của Không Tang phái. Các ngươi yên tâm, thù này tất trả. Ta chỉ mong các ngươi nguyện đồng lòng theo ta mà thôi."

Hàn Ảnh nhẹ nhàng, ánh mắt nàng vẫn không thay đổi, sâu thẳm trầm lặng không chút gọn sóng.

Cả thầy đệ tử đều đồng loạt quỳ gối tung hô nàng. Một lòng dốc sức theo nàng.

...

Hàn Ảnh cùng các đại đệ tử ở trên chính điện Không Tang. Nàng phát phơ tà áo đứng ở giữa, hai bên là bốn vị đại đệ tử hai nam, hai nữ.

"Hiện các vị trưởng lão đều bị sát hại, nên ta tạm thời thay thế chương môn dẫn dắt các người. Khi chính sự đã ổn thỏa ta sẽ giao lại môn vị này. "

"Thần nữ, số phận chúng ta chỉ có thể dựa vào người, chống chọi lại ma tộc. Bọn ta có thể hy sinh, chỉ mong trả được thù nhà, bảo vệ hai viên châu đan trong truyền thuyết."

Đại đệ tử, Thập Đan lên tiếng. Hần là người đứng đầu môn phái, thuộc vào hệ hỏa, là người mạnh nhất phái, tương lai chính là tân chương môn, nào ngờ xảy ra có sự khiến môn phái bị sát hại.

"Ô? Đúng vậy. Nhưng điều cần bây giờ chính là tìm ra gián điệp, tên đầu sỏ gián tiếp gây ra những chuyện này."

Hàn Ảnh giọng nói như thật như đùa, ngữ điệu lơ đãng.

"Hàn Ảnh cô nương, ta biết người là thượng thần, nhưng bản phái làm sao có gián điệp được chứ?"

Khách Tư, nữ đồ đệ lên tiếng. Nàng ta không tin chính phái lại có kẻ trà trộn vào.

Vị Âm cũng không tin, kết án chặt chẽ như vậy thì làm sao có thể có gián điệp. Bọn họ đều đang cho rằng nàng nói dối.

"Các ngươi không tin cũng được, chỉ cần đêm nay đến chính điện, ảo mộng ảnh của ta có thể tìm ra ai chính là gián điệp."

Hàn Ảnh khẽ nhếch mép. Ánh mắt không chút gọn sóng, đóa bĩ ngạn giữa ẩn đường như phát sáng hơn.

"Ân Thanh, đêm nay triệu tập tất cả đệ tử đến chính điện. "

Nói rồi nàng phi thân đến nơi chôn cất lão chương môn. Từng đợt gió nhẹ cứ xô nhau chạy qua từng lọn tóc mềm của nàng. Ánh nắng cuối cùng còn sót lại dưới ánh hoàng hôn dần phai vẫn chỉ lưu luyến mỗi lần mi của nàng.

Hình dáng của nàng cũng chỉ nhỏ bé giữa khoảng trời lớn này. Liệu nàng có thật sự bất thương, bất diệt?

...

Khách Tư cùng Vị Âm quay trở về điện Khúc Phong, nơi những nữ đệ tử tu luyện. Nàng ta đang không thể hiểu tại sao Hàn Ảnh lại cho rằng nơi như Không Tang lại có gián điệp. Thật thì Không Tang đã bị mưu hại, chương môn thì bị móc tìm nhưng làm sao có gián điệp mà lại không phát hiện ra ma khí chứ?

"Tiểu Âm, ta ra ngoài một chút, mọi cứ tập hợp các nữ đệ tử đi."

Nói rồi, nàng ta xoay người, rời khỏi điện, để Vị Âm tập hợp nữ đệ tử.

...

"Ảnh Ảnh tỷ." - Hoa Nguyệt chạy nhanh đến ôm Hàn Ảnh vào lòng. Mặc dù hần nhỏ hơn nàng tận mười mấy vạn tuổi nhưng vóc dáng lại cao lớn hơn nàng, cho nên một chốc đã vừa vặn ôm trọn nàng.

Hần mếu máo trách cứ Ảnh Ảnh bỏ rơi hần. Nàng chẳng nói gì, cứ để mặc hần trách cứ, còn mình đẩy hần ra, mi tâm trở nên nghiêm trọng.

"Hoa Nguyệt, giúp ta."

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gián điệp Không Tang

Đêm tối tĩnh mịch, không trăng, dưới chính điện Không Tang, đệ tử của cả phái đều đã tập hợp đầy đủ, lại chỉ thiếu Khách Tư.

Hàn Ảnh kêu ngao, nằm trên phản ngọc, lên tiếng:

"Khách Tư đâu rồi?"

Bấy giờ, mọi người mới xoay qua tìm bóng dáng Khách Tư.

"Tư tí tí vừa nãy bảo ta ra ngoài một chút, sau đó không thấy tí ấy quay lại."

"Ê, Vị Âm, không phải Khách Tư trốn rồi chứ? Mọi tìm kỹ chưa?" - Thập Đan bỗng nhiên xoay người, nhướn mày, giọng nói pha chút giễu cợt.

"Đại ca, người đừng nói người cho rằng Tư tí là gián điệp đó chứ?"

Cả sảnh bỗng chốc ồ lên, tâm tư của các đệ tử như rối ren lên, mỗi người một ý, khiến cả điện trở nên ồn ào.

Hàn Ảnh phát tay, nổi giận, lập tức cả điện lại im lặng nghe Thập Đan kết tội Khách Tư.

"Đan ca, sao huynh chắc chắn Khách Tư là gián điệp?" - Ân Thanh nãy giờ đều im lặng, tự dưng lên tiếng.

"Người không thấy nàng ta chưa gì đã chạy trốn sao? Đây không phải có tội nên chạy thì tại sao giờ vẫn không thấy đến?"

"Thế thì vừa nãy, tập hợp đệ tử, huynh dùng thuật phân thân để làm gì?"

Thập Đan gạt mình, ánh mắt biểu lộ chút hoảng hốt rồi lại bình tâm.

"Ân Thanh, chắc người nhìn lầm rồi, ta việc gì phải dùng đến phân thân thuật?"

"Để giết ta!"

Khách Tư từ đâu bước đến. Ánh mắt chất chứa đầy phẫn nộ. Nàng ta bước đến trước mặt Thập Đan.

Cả người hần bỗng chốc thất thần.

"Khách Tư, người ăn nói hàm hồ. Chúng ta là đồng môn, sao ta có thể muốn giết mọi?" - Thập Đan mở miệng cười trừ.

"Thập Đan, người bởi vì ngôi vị chương môn đã làm cho mờ mắt. Chấp niệm của người từ khi nào đã trở nên thâm độc như thế. Hèn chi, bọn ta không thể phát hiện ra ma khí. Là người, tên phản đồ."

Hàn Ảnh từ trên cao, thích thú nhìn xuống. Ánh mắt nàng từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.

"Thập Đan, ngươi có dám uống Tư Tàn để chứng minh mình vô tội?" - Hàn Ảnh nhướn mày. "Tư Tàn sẽ ép ngươi nói ra sự thật, nếu ngươi nói sai sẽ thổ độc huyết mà chết. Ngươi có dám không?"

Nói rồi nàng phẩy tay, lọ thuốc nhỏ hiện trước mặt Thập Đan. Hắn liếc mắt nhìn chúng đệ tử, nhận lấy Tư Tàn trước mắt Khách Tư.

"Ta dám" - nói rồi hắn lấy một viên, thẳng ngực nuốt xuống.

Một lát sau, Hàn Ảnh ra lệnh bắt hắn thú nhận. Chỉ là, hắn bảo:

"Ta một lòng trung với Không Tang, cả đời chẳng mong gì, chỉ muốn trả thù cho sư phụ, bảo vệ châu đan."

Chẳng có chuyện gì xảy ra!

Thập Đan hống hách nhìn Khách Tư. Ánh mắt đầy kiêu ngạo. Nhưng chưa đến nửa khắc, cả thân người hắn đột nhiên mềm nhũn ngã xuống, bất động. Thập Đan mở to mắt không thể tin. Hắn không hề bị phản phệ thì tại sao?

"Thuốc ngươi uống không phải Tư Tàn, mà là phần của bi ngạn do ta luyện nên. Loại phần này xung khắc với người có ma tâm. Chỉ cần lòng ngươi có ma tính, nó sẽ khắc chế ma tâm của ngươi, tạo thành loại nội khí khiến kinh mạch cả thân người rối loạn, rồi đứt mạch, sau cùng sẽ chết rất đau đớn. Những gì mà ta hỏi ngươi lúc nãy chỉ là câu giờ mà thôi."

Tất cả chúng đệ tử đều không thể tin vào mắt mình, đại đệ tử mạnh nhất phái lại là người có ma tính, nửa người nửa ma. Tuy nhiên, bất ngờ hơn, Khách Tư lại chính là Hoa Nguyệt, một lần nữa, Thập Đan trừng mắt nhìn Hoa Nguyệt.

"Ngươi dùng phân thân thuật để làm mọi người không nghi ngờ, nhân lúc Khách Tư ra ngoài đã lợi dụng giết nàng ta làm thể thân cho ngươi. Cũng may, tỷ tỷ kịp thời ra lệnh ta ứng cứu nàng, nàng mới không chết."

Hoa Nguyệt nói xong chỉ thấy Thập Đan ngửa mặt cười ha ha, hắn ta không ngờ kế hoạch hoàn hảo như vậy cũng bị nàng ta nhìn ra.

"Hàn Ảnh, ta xem thường ngươi rồi."

Nói rồi, hắn thổ huyết, cả người hóa thành tro đen biến mất.

Nàng im lặng nhìn hắn, một lúc sau, hắn giọng.

"Ân Thanh, kể từ giờ, ngươi chính là chủ môn của Không Tang, ta đã giúp các người xong bốn phận rồi. Chuyện còn lại phải dựa xem các người có biết nên đi như thế nào hay không mà thôi."

Cả cung điện chợt im băng đi. Chỉ có Ân Thanh, hắn vẫn không tin được những gì Hàn Ảnh đang nói.

Nghi lễ trao chức chủ môn được diễn ra, ngắn gọn, đơn giản. Nàng trao cho Ân Thanh chiếc vòng dành cho chủ môn.

Ban đầu, nàng cố tình nhắc đến gián điệp để xem thái độ của từng người một. Thập Đan dù tài giỏi nhưng tâm tư có tà niệm, miệng mồm giáo hoạt, không tình ý sẽ không nhận ra hắn có mưu đồ. Khách Tư lại quá kiêu ngạo chủ quan, cuối cùng xem chút đã bị Thập Đan ám sát. Vị Âm lại là người không có chính kiến. Duy chỉ có Ân Thanh, hắn ta không quá cao ngạo, lại biết suy xét. Trầm tĩnh đúng lúc, hắn ta không để người khác nắm thóp, hơn nữa lại không ý niệm chen chân vào tại thế rồi ren. Hắn làm chủ môn rất thích hợp.

Đã xong chuyện của bản thân, nàng không còn gì ở đây nữa, liền cùng Hoa Nguyệt rời đi. Thâm tâm nàng chỉ mong Ân Thanh này đừng như lão đầu chủ môn, vì không nghe nàng khuyên nên phải chết thảm khốc, hồn phi phách tán.

...

Lần này rời đi, Hàn Ảnh đã dùng ấn kết ẩn đi nội công của cả hai, nàng với Hoa Nguyệt chỉ như người thường ở dưới phố.

Nàng lựa cho Hoa Nguyệt hai khúc vải để may y phục. Nàng cũng cẩn thận giúp hắn chọn đôi giày tốt, giày hắn mang đã gần như mòn mục rồi.

Cả hai đi đến tửu lâu, ở trọ qua đêm. Hàn Ảnh dù dùng mạng che mặt nhưng dung nhan vẫn đẹp như hoa, khiến nàng gặp không ít phiền phức, mấy lần xem phải động thủ.

...

"Linh Nữ, Thượng Trù đã bị giết, Thập Đan cũng chết rồi, chúng ta nên làm gì đây?"

Yêu nữ quỳ trên mặt đất, chờ nhận lệnh của nữ nhân trên kia.

"Thượng Trù hắn ngu xuẩn thì chết sớm chừng nào, hà giận cho ta chừng đó. Còn Thập Đan kia, hắn sớm muộn cũng phải chết, kiêu căng khoác lác như hắn, chết dưới tay Hàn Ảnh đã là nhân nhượng rồi. Cứ nghĩ mình mạnh thì sẽ có được tất cả như hắn, nào cũng chỉ cho heo." - Nữ nhân một thân hắc bào, nội khí phùng phùng.

"Tạm thời im lặng, để bọn chúng lơ là, sau đó, chờ thời cơ giết hết tất cả những kẻ có tên trong bảng vàng nhân tài của thiên tộc, dụ Hàn Ảnh sa bẫy."

"Vâng." - Yêu nữ nhận lệnh lui xuống.

...

"Ảnh Ảnh tỷ, chúng ta đến đây để làm gì vậy?" - Hoa Nguyệt tròn mắt.

"Xem đánh nhau." - Hàn Ảnh cười mỉm, ánh mắt lộ vẻ thích thú.

Nàng đặt tách trà xuống, kéo tay Hoa Nguyệt đến Đãng Trường. Tất cả nhân tài, hào kiệt đều đứng chen chúc ở đây, Hàn Ảnh từ một thân nữ nhi che mặt đã thành nam nhân tuấn tú phong độ ngồi ngời, nàng cố tình để mặt mình có một vết sẹo.

Nàng trà trộn vào đám hào kiệt đang khoe khoang. Cứ tưởng chỉ có võ lâm, nào ngờ, Không Tang chịu tang hai ngày đã đến. Còn có Thượng Sơn, Vô Đan, Bạch Nữ, cả yêu tộc cũng đến.

Chường môn các phái đều ở phía trên, Ân Thanh điềm đạm chỉ nhấp nháy chén trà, hẩn mặc cho ánh mắt dè bieu của các môn phái còn lại. Đôi mắt hẩn tự dung sáng lên như thấy thứ gì đó. Cả thân người cũng thấp thòm.

Di Thân Vương của thiên tộc đích thân giám sát cuộc tỉ thí. Hẩn cao cao tại thượng bước lên đài thi đấu. Luật thi gồm hai vòng là thi văn và thi võ.

Thi văn tức mỗi phái sẽ được xem qua một bức cổ kinh, trong một nén hương, cử người có thể nhớ nhiều nhất, chép lại trên giấy đã được phát trước mặt. Trong nửa nén hương, kẻ nào viết nhiều nhất, đúng nhất sẽ thắng.

Thi võ gồm hai vòng là về binh quyền và bốc thăm đấu theo sở trường trên đài tỉ thí.

Binh quyền nghĩa là, mỗi phái sẽ được xem qua những kinh thư, chép sách về các chiến lược, các thuật chú, ấn ký, cách hóa giải. Nhưng lại chỉ có một nén hương để thuộc lòng tất cả, bọn họ cần phải xem đúng cách nếu không sẽ bị những thuật chú, ấn ký phản phê. Trong một nén hương, nếu học thuộc được mà không phản phê sẽ đến đầu đài.

Qua được binh quyền, những người còn lại sẽ được chọn đối thủ để thi đấu theo sở trường của mình, kẻ nào thắng sẽ có tên trong bảng vàng anh tài được thiên tộc bồi dưỡng.

Hàn Ảnh cười khúc khích. Nàng đứng nghịch vết sẹo, đợi xem sẽ có trò gì hay.

Di Thân Vương tuôn xong một tràn, liền ra hiệu cuộc thi bắt đầu. Những bản cổ kinh xuất hiện trước mặt các phái, kẻ nào kẻ nấy gương mặt không hề có sự co giãn, Hoa Nguyệt lại hết sức nhẹ nhàng, hẩn thậm chí còn không có lấy một chút căng thẳng, xem trộm những cổ kinh.

Hết nửa nén hương, Thượng Sơn là phái đứng đầu, rồi đến Không Tang, Bạch Nữ, đứng cuối là Tả Thương của Yêu Tộc.

Đến vòng binh quyền, chỉ chưa đầy nửa nén hương đã có hơn chục kẻ thổ huyết trọng thương tại chỗ không thể xem tiếp. Thượng Sơn, Không Tang cũng không tránh được, gần nửa phân người bị trọng thương.

Bước đến vòng đấu đài, như chột trúng chỗ nhột của Hàn Ảnh, ánh mắt nàng rộ lên sự phấn khích.

Đại đệ tử của Thượng Sơn cùng Không Tang đấu qua đấu lại đến hơn mấy trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại, cuối cùng Thượng Sơn dùng đến tuyệt chiêu khiến Không Tang không thể đánh nổi.

Nữ đệ tử của Bạch Nữ cùng nữ đồ đệ Thượng Sơn, độ chiêu cuối cùng Bạch Nữ cũng phải chịu thua trước Thượng Sơn.

Phía dưới, nữ yêu của Yêu tộc lớn tiếng đòi thách đấu với Thượng Sơn đại đệ tử.

Di Thân vương nhìn thấy nàng ta, ánh mắt liền có chút dè bieu. Nhưng, đài tỉ thí chính là không phân biệt nam nữ, chỉ cần ngang cấp bậc đều có thể lên sàn đấu.

Đại đệ tử nhìn thấy nàng ta, ánh mắt có chút nhân nhượng.

"Tiểu cô nương, hay là cô đấu với nữ đệ tử đứng đầu của Thượng Sơn chúng ta được không?"

"Người khinh thường ta?" - nữ tử đó, ánh mắt có chút bồn cợt.

"Ta cứ tưởng nơi này không phân biệt nam nữ chứ? Cuối cùng vẫn là khinh thường nữ nhân à?"

Đại đệ tử kia, mi tâm nhăn lại, ánh mắt có chút bất bình.

"Nếu cô đã không sợ, Thượng Sơn đệ tử ta cũng không ngại. Mời tiếp chiêu."

Nói rồi hẩn ta vung kiếm về phía nàng. Ra tay rất chuẩn xác. Lực đạo vừa phải nhắm đến đối thủ.

Lập tức vị nữ tử kia thắng kiếm tránh đòn, nàng ta có tốc độ ghê người, công phu thuộc bậc cao thủ. Ánh mắt bốn cột vừa nảy biến thành đôi mắt sắc lạnh, kiếm trên tay đã thành song đao. Những đòn nàng ta ra, vừa nhanh lại vừa hiểm. Song, phòng thủ lại rất kiên cố, đến ba trăm chiêu, Thượng Sơn đại đệ tử kia vẫn chưa thể hạ được nàng.

Nữ tử nhanh như chớp, chớp lấy thời cơ, một chiêu liền hất văng kiếm của người kia. Ánh mắt đắc ý, khóe miệng cong lên.

Một tràn võ tay tung hô nàng ta vang lên. Nữ tử kia tự dung chứa mũi kiếm về phía Hoa Nguyệt.

"Ta muốn đấu với ngươi."

Hoa Nguyệt nảy giờ lơ ngơ, đang nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt. Hắn đang định đi lên thì bị Hàn Ảnh ngăn lại.

"Thắng ta rồi hãy đấu với hắn."

Bộ dáng nam nhân với đường sọc xấu xí của nàng làm nữ tử kia thích thú. Nàng bước lên võ đài trong tư thế ung dung, có chút sợ hãi.

"Ngươi? Ba chiêu sẽ thua dưới đao của ta."

Nàng ta nhìn Hàn Ảnh đắc ý. Vừa nói xong liền vung đao về phía Hàn Ảnh.

Chỉ thấy khóe môi của nàng có chút nhếch lên. Hai thân thủ thoát ần thoát hiện.

"Tại sao ngươi không rút kiếm?"

Nữ tử Yêu tộc nhăn mặt. Nàng ta lao đến một cách kịch liệt, Hàn Ảnh chỉ bình tĩnh dùng cây quạt ngọc trong tay trả đòn. Nàng chỉ thông thả tránh né. Nữ tử này chính là công chắc mà thủ lỏng. Nàng quan sát trận đấu vừa nảy, nữ tử này có phòng thủ kiên cố cỡ nào thì khả năng của nàng ta chỉ có nghiêng về tấn công. Ra chiêu nhanh chóng dứt khoát để địch bị phân tán rồi một chiêu chấm dứt.

"Nãy giờ đã hơn ba trăm chiêu cô vẫn chưa hạ được ta, đại nương à!"

Hàn Ảnh cố tình khích vào nàng ta. Chỉ chực chờ nữ tử đó thấm mệt, liền đẩy nội lực, tạo gió hất văng song đao, đẩy nàng ta rớt khỏi đài đấu. Những kẻ đứng ở hai bên đều bị ảnh hưởng, văng xa cả trọng đài.

Nàng thu chiêu, cao cao tại thượng đứng trên đài đấu, ánh mắt tím hóa chuyển đen lóng lánh tức khắc. Chẳng ai kịp nhận ra màu mắt nàng.

"Người thua rồi."

Giọng nàng cao ngạo nhìn xuống.

Di Thân Vương kinh ngạc nhìn nàng. Hắn không tin một nam nhân trên người không có chút pháp lực lại có thể hạ gục được đệ nhất Yêu Tộc, Ảnh Nữ.

Hắn vội vàng tìm kiếm tên nàng trong những tờ nghiệm mà các đệ tử ở các phái dùng báo danh. Nhưng lại chẳng thể tìm ra thân thể của nàng.

"Ngươi là ai?"

Ảnh Nữ kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt, chỉ thấy hắn ta lắc đầu, môi cong lên:

"Ta không phải nhân tài cần ghi tên trên bảng vàng."

Nói rồi Hàn Ảnh cùng Hoa Nguyệt rời đi.

"Vậy kẻ bên cạnh?" - Ảnh Nữ vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

"Hắn cũng vậy." - Hàn Ảnh không quay đầu đáp. Tư thế cả hai vẫn cứ ung dung bước đi khỏi đám đông.

...

"Nam nhân như thế, chỉ có một kẻ!"

Linh Nữ ngồi ở trên cao. Nàng ta là Thần Nữ của Ma Tộc, thay thế Ma Vương để cai trị. Một thân hắc bào in chìm hình phượng hoàng đen đang vẩy cánh. Giữa trán nàng ta có ấn ký của đạo tiên.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ta với người, còn cả mặt dày nữ tử !

Hàn Ảnh cùng Hoa Nguyệt trở về phòng trọ, nàng mệt đến mức muốn díp cả mắt. Vừa đến phòng liền leo lên giường ngủ.

Hoa Nguyệt đáng thương, vì khách điểm đã hết phòng nên chỉ đành ngủ tạm ở ghế. Nhưng hắn vẫn giúp nàng tháo giày, kéo chăn lên cho nàng. Bản thân chỉ đi chuẩn bị nước tắm để khi nàng dậy vừa kịp nước mà đi tắm.

Công việc chuẩn bị tươm tất, hắn chỉ ngồi lại bên giường nhìn nàng. Ánh mắt có chút ôn nhu của một thiếu niên chưa tròn mười tám.

...

"Giết chết đám nhân tài của Thiên Tộc đó trước khi bọn chúng nhập môn."

Linh Nữ tức giận ra lệnh.

Hắc Nữ cùng Bạch Nữ nhận lệnh, tức tốc thi hành. Hai ả dùng thuật tàng hình, chớp lấy thời cơ dùng vô dung châm giết chết bọn họ.

...

Hàn Ảnh thức dậy, trời chỉ vừa sức tối. Nàng vừa định kéo chăn sang một bên liền thấy Hoa Nguyệt đang ngủ, hắn ngủ rất điềm tĩnh.

Nàng ngồi yên nhìn hắn. Lại phát hiện tay hắn đang nắm lấy tay mình. Nàng nhẹ cười, ánh mắt lóng lánh như ánh trăng khuyết đang treo trên cao.

"Nương, xin đừng bỏ con. Nương...nương..."

Hoa Nguyệt nói mộng, từ khóe mi chảy ra chất lỏng trong suốt. Nàng vô thức lấy tay còn lại, lau đi giọt lệ cho hắn.

Hoa Nguyệt chợt giật mình, từ từ rũ mi mắt. Hắn vội vàng đứng dậy, vội vàng gạt đầu, cúi mình, Hàn Ảnh ở trên giường dùng tay đỡ hắn.

"Hoa Hoa, người có muốn gặp lại mẹ mình hay không?"

Nàng nhìn hắn, khóe mắt có chút thương cảm. Chỉ thấy đáy mắt hắn hiện lên nỗi thống khổ khó mà gọi thành lời.

"Nương chưa bao giờ xem ta là hài tử. Người bảo ta là nỗi nhục của người. Đến cả khi mất, người cũng không chịu gặp mặt ta nên ta...ta chỉ dám lên nhìn người..."

Trong giọng nói hiện lên nỗi bi ai, khiến lòng nàng nghẹn lại. Đứa trẻ này, sao có thể đáng thương đến như thế.

"A, tí tí, ta vừa nãy có nấu nước cho người tắm, để ta đi pha cho người. "

Nói rồi Hoa Nguyệt xoay người, vội bước đi, ắn giấu giọt lệ ngay khóe mi. Chỉ là chưa kịp cất bước đã thấy một thân người ôm lấy từ phía sau. Hàn Ảnh ôm lấy hắn, cái ôm chứa đầy sự thấu cảm, dịu dàng mà ấm áp. Lần đầu tiên, nàng chủ động ôm người khác. Cũng lần đầu tiên, Hoa Nguyệt rơi lệ trước người khác, lại còn là nữ nhân.

Trong lòng Hàn Ảnh, từ đầu chí cuối, Hoa Hoa cũng chỉ là tiểu hài tử đáng thương. Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ, ngoài tình cảm đó, nàng vẫn có thứ cảm xúc khác để mang tên tương tư.

...

Thiên Vương tức giận. Chỉ vừa công bố bảng vàng đã hơn hai mươi nhân kiệt bị sát hại.

"Sao lại có kẻ dám bày ra trò này chứ. Ma tộc càng ngày càng sấn đến. Chúng ta nhân nhượng không có nghĩa là sợ bọn chúng. "

"Bệ hạ, xin bớt giận." - Thiên Hậu, ánh mắt lo lắng nhìn, đánh hướng nhìn sang Di Thân Vương.

"Di Thân Vương, lệnh cho người đưa tất cả những nhân tài còn lại vào Hãm Ma ấn. Dùng sen vàng đưa bọn họ đến Thiên Âm, cẩn trọng bảo vệ."

"Vâng."

Di Thân Vương, ánh mắt có chút xao động nhận lệnh.

...

Hàn Ảnh ngâm mình trong bồn nước nóng. Nàng thả lỏng cơ thể chìm mình vào dòng nước nóng, từ từ lặn xuống.

...

"Hơn hai mươi người bị giết rồi." - Hắc Bạch nữ quỷ trước Linh Nữ.

"Các người chỉ mới giết được hai mươi tên?" - Linh Nữ nhướn mắt nhìn hai người họ. - "Thật phé vật. Thiên Cơ, hắc ta chắc chắn ra lệnh cho Thiên Ngọc đem lũ nhân tài đó vào hầm ma ấn, đến lúc đó, có muốn giết cũng không được. Lũ bắt tài!"

Đuôi mắt nàng ta trở nên dữ tợn, ánh mắt long lên khiến kẻ bên dưới khiếp sợ.

"Bọn ta sẽ dùng hết sức giết chết bọn chúng." - Hắc Bạch nữ, sắc mặt trắng bệch đầy sợ hãi nhìn trên cao kia.

"Không cần, các người hãy đi ám sát đệ tử Thượng Sơn, giết càng nhiều càng tốt, nhân lúc bọn chúng băng qua rừng mà giết sạch." - Đáy mắt nàng ta lóe lên tia nham hiểm, sắc lạnh.

"Vâng."

...

Hoa Nguyệt ngồi đọc kinh thư, trong đầu nhắm lại những trận pháp hôm thi đấu. Bất thành linh, hắc bật dậy, nhận ra hơn một canh giờ mà Hàn Ảnh từ phòng tắm chưa quay lại.

Hắn tức tốc chạy ra khỏi phòng. Đẩy cửa phòng tắm, phát hiện trong phòng không có người. Lập tức mặt trắng cắt.

Hoa Nguyệt sợ hãi, đi tìm nàng, đến bồn, thấy cánh tay lơ lửng giữa bồn nước, liền nhảy vào.

Phía dưới hồ nước, chỉ thấy nàng nhắm nghiền mắt, Hoa Nguyệt sợ nàng thiếu không khí, liền bắt chấp ôm lấy nàng, dùng môi truyền không khí, kéo nàng lên trên. Hắn không biết nàng chỉ đang ngủ.

Hàn Ảnh lim dim mở mắt liền thấy Hoa Nguyệt chung bồn tắm, giật mình xoay lưng lại.

"Hoa Nguyệt, sao người dám vào đây."

Hoa Nguyệt đang mở to mắt, liền giật mình lấy tay che lại, dùng sức nhảy ra ngoài.

"Ti ti, con xin lỗi, con không biết, con thấy một canh giờ qua mà người chưa ra, con tưởng người gặp chuyện nên mới tự ý... Con xin lỗi..."

Hắn vừa che mắt, vừa đập đầu liên hồi.

Vừa rồi chỉ là Hàn Ảnh thoải mái quá mà thiếp đi, nào ngờ tên tiểu tử này lại nghĩ nào xảy ra chuyện.

Nàng búng tay, y phục trên người Hoa Nguyệt đã thay đổi, khô ráo hơn, nàng cũng vận y phục vào.

"Người về phòng đi."

Hoa Nguyệt xoay người, tay không đổi, vẫn đặt nguyên che mắt mình lại.

Đôi bóng lưng Hoa Nguyệt biến mất, nàng liền phi thân biến mất.

Hoa Nguyệt mặt đỏ như gấc, chạy chẳng nhìn đường.

"A"

Hoa Nguyệt sực giật mình, hắc vừa đâm trúng một nữ tử.

"Này tiểu tử, người đi đứng như thế nào vậy? Không có mắt sao?"

Nữ tử kia tức giận, nàng ta vừa mới khó khăn đứng dậy, đã phải bức nhọc ngẩng đầu nhìn tên chết tiệt trước mặt.

"A, là người sao tiểu tử?"

Nữ tử, hai mắt to tròn, khuôn mặt hồng hồng cười tươi rói.

"Cô là..?" - Hoa Nguyệt bé nhỏ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đôi đồng tử hồng hồng trở nên ngờ nghệch.

"A! Nhân tộc các người sao mà mau quên quá, người đã quên lão nương."

Hoa Nguyệt ngờ nghệch nhớ ra điều gì đó.

"À! Ta không biết cô."

Hắn khiến nữ tử kia muốn phi cầm xuống đất.

"Được rồi. Không nhớ thì lão nương giới thiệu lại. Bản nương là Ảnh Nữ - Trưởng Công Chúa của Yêu Tộc. Lúc trước từng muốn giao đấu với ngươi nhưng lại bị nam nhân xấu xí bên cạnh ngươi ngăn cản. Ta đã đi kiếm ngươi suốt. Vậy mà ngươi một chút cũng chẳng nhớ ta."

Nữ tử kia, những nhều với hắn, kêu la om sòm khiến Hoa Nguyệt sợ hãi, phải nài nỉ nàng ta đừng kêu la nữa.

Ảnh Nữ thích thú, bám lấy Hoa Nguyệt về đến tận phòng hắn ở. Nàng chẳng thèm quan tâm phòng có mấy người.

...

Hàn Ảnh một thân hắc bào, dùng thuật ẩn thân theo dõi trên Thượng Sơn. Nàng phát hiện Hắc Bạch Nữ không hề có động tĩnh. Đánh đánh liều, tìm lỗ hổng kết giới mà chui vào. Vào xong liền giúp bọn họ chấp vả lỗ hổng. Xong xuôi, một thân phi đến chính điện của Hồ Cơ - Chưởng môn Thượng Sơn - Nam thượng thần, tuần tú của Thiên Tộc. Nàng dùng thuật gỡ một cái vào đầu hắn. Nào ngờ chưa kịp hạ thủ đã bị hắn kéo tay, tư thế thật không thể mờ ám hơn.

"Tên tiểu tử này, buông bản nương ra."

Hàn Ảnh nhăn mặt.

"Hahaha, ngươi từ khi nào biết tức giận thế tiểu hồ ly."

Hồ Cơ ánh mắt đùa cợt. Hắn trông có vẻ chẳng nghĩ ngợi gì, nhưng mấy trăm năm nay, Thượng Sơn đều do một tay hắn chống đỡ.

"Hãy cảnh báo những anh kiệt của phái các ngươi, ngày mai hắn có mai phục."

Nói rồi nàng phi thân rời đi.

Vừa thuận quay về đến phòng đã thấy Hoa Nguyệt bị Ảnh Nữ bám đến không thể thở được. Hàn Ảnh tức giận đẩy nàng ta tách ra khỏi người Hoa Nguyệt.

"Lại là ngươi, tên đáng ghét."

Ảnh Nữ đang trêu đùa vui vẻ liền thấy nam nhân xấu xí xuất hiện.

"Đây là phòng của nam nhân, ngươi là nữ nhân, sao có thể mặt dày đến như vậy?"

Nàng tức giận, nhăn mày nhìn nữ tử.

"Ta không có chỗ ở." - Ảnh Nữ vờ tỏ ra tội nghiệp trước mắt Hàn Ảnh, khiến nàng vô thức muốn đạp nàng ta ra khỏi phòng.

Ảnh Nữ lại tiếp tục bám lấy Hoa Nguyệt. Gương mặt trắng trẻo tội nghiệp của hắn khiến Hàn Ảnh không nhịn được cười.

"Nếu vậy cô có thể ngủ trên giường đó, ta và hắn đi chỗ khác cũng được." - Hàn Ảnh lại nói tiếp, ngữ điệu có chút nhân nhượng.

"Nhưng ta muốn hắn ở lại đây." - Ảnh Nữ lấy điệu bộ nữ nhi lắc lắc tay Hoa Nguyệt, khiến hắn khóc không ra cười càng không nổi. Muốn buông tay nàng ta nhưng khổ nổi, lực đạo mạnh quá, hắn không đẩy ra được.

Bất thành linh, nhanh như chớp, Hàn Ảnh đã gạt tay của Hoa Nguyệt, búng tay một cái đã không thấy bóng dáng. Ảnh Nữ chỉ biết bực tức dậm chân bước ra khỏi phòng.

Đợi nàng ta bước ra khỏi phòng, Hàn Ảnh liền niệm ấn ẩn hơi thở, rồi giải thuật tàng hình.

"Tỷ tỷ..." - Hoa Nguyệt vừa mở miệng đã bị Hàn Ảnh bịt lại, vốn định đè hắn vào cột giường để có điểm tựa cho hắn im miệng. Nhưng nàng quên mất, giường này chỉ đơn giản như tấm phản, vậy là cả hai lăn trên giường nệm. Cả Hoa Nguyệt lẫn Hàn Ảnh không dám mở mắt, nín thở chờ kẻ bên ngoài biến mất.

Khí tức của Ảnh Nữ không còn, Hàn Ảnh vừa mở mắt liền muốn hét lên nhưng lại không dám. Nàng chỉ trừng mắt nhìn môi của cả hai chỉ cách nhau qua một bàn tay nhỏ nhắn, trắng muốt của nàng.

Lập tức gương mặt đỏ bừng. Hàn Ảnh vội vàng ngồi bật dậy. Còn tên mặt ngọc kia? Đương nhiên đến động đây còn không dám.

"Ồm...Nghỉ đi, sớm mai đến Thượng Sơn giúp bọn họ." - Nói rồi Hàn Ảnh rời khỏi phòng, khuôn mặt đỏ ửng.

...

Hồ Cơ cả đêm không ngủ, gương mặt điển trai dù có thâm quầng cũng chẳng hề ảnh hưởng. Hắn cho gọi đại đệ tử - Ân Tự đến, hắn đánh liều, giao cho Ân Tự, Linh Chuông, một trong tứ đại thần khí có liên kết với hắn, phòng khi ma tộc bao vây có thể dùng âm thanh của chúng cầm chân ma tộc, chờ hắn đến ứng cứu.

Những lo lắng trong lòng hắn, ngọn lửa như thiêu đốt tâm can hắn, ngày mai thôi, sẽ đến. Liệu những đệ tử xuất chúng đó, có thể vượt qua hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đồi Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Có một quá khứ !

Trời chỉ vừa sáng, Hàn Ảnh đã kéo Hoa Nguyệt trả lại phòng, rồi rời đi.

Lần này, nàng để Hoa Nguyệt tự cười mây, bản thân phải động thủ lúc cấp bách nên để hắn đi chung sẽ rất nguy hiểm. Tách ra như vậy, hắn sẽ dễ chạy hơn.

Cả hai người, cười mây ở những chỗ khuất, cộng thêm Hàn Ảnh dùng thuật ẩn thân nên sẽ không ai phát hiện bọn họ. Hoa Nguyệt mắt nhắm mắt mở, cố gắng tập trung thần thức. Hắn nhìn xuống phía dưới, liền thấy những đệ tử lần trước tham gia thi đấu đang cảnh giác vừa di chuyển vừa nhìn xung quanh.

Di chuyển trong rừng suốt một canh giờ, liền thấy không động tĩnh, đại đệ tử Thượng Sơn thở phào, hắn để mọi người nghỉ ngơi, có chút buông bỏ căng thẳng.

Chỉ là, khi cả thầy bọn họ vừa ngồi xuống, chỉ mới buông thõng cảm giác liền có tiếng của đàn Khúc Âm - Ma Khí, khắc tinh của chuông Linh, vì thế mà khi đại đệ tử kia vừa cầm chuông đã không thể reo. Nội công phản phệ, toàn thầy bọn họ, hoặc phong bế giác quan trong kết ấn vững chắc nhất để không bị Khúc Âm ảnh hưởng, hoặc, chết!

/Choang/

Tiếng gió đánh vào tiếng đàn, ngay tức khắc, Hàn Ảnh xuất hiện, Hoa Nguyệt cũng lao đến đánh nhau với bọ tà lâu của Hắc Bạch Nữ.

Mi tâm Hàn Ảnh sáng lên ẩn bí ngạn, dùng tay mở kết giới, đẩy những đệ tử Thượng Sơn vào đó, chỉ nhanh chóng nói:

"Mau dùng Linh Chuông gọi Hồ Cơ đi, ta giúp các ngươi cầm chân."

Xong rồi, nàng liền nhắm chú phá ấn kết cho Hoa Nguyệt, giải tỏa nội lực của hắn.

Tốc độ của nàng không ai có thể bì kịp, tuy nhiên, vẫn bị một chiêu của Khúc Âm làm thương tổn. Nàng gọi gió, ánh mắt thoáng chốc hóa đỏ, kết những luồng gió thành chuông, một chiêu sát thương vào Hắc Nữ, khiến Khúc Âm vừa đứt dây, nàng ta cũng thổ huyết.

"Tỷ Tỷ!" - Hoa Nguyệt kêu lên. Bạch Nữ lúc này đã từ phía sau dùng kiếm gai định đâm nàng, nhưng bất thành. Hàn Ảnh xoay người thành vòng xoay đẩy ngược kiếm gai đâm vào ngực Bạch Nữ, khiến ả không kịp trở tay chỉ biết trừng mắt ngã xuống.

/Bùm/

Một đoạn nổ chói tai, chỉ thấy Hàn Ảnh bị Hắc Nữ một chiêu đẩy ra xa, rồi từ từ rơi từ trên cao xuống. Lại còn nhìn thấy Hoa Nguyệt dùng khinh công đập gió để đỡ nàng. Hắc Nữ ngáng đường hắn, cũng liền thấy ánh mắt hắn bỗng chốc đổi màu tím đen, lũ tà lâu cũng ngáng chân hắn, liền lập tức, luồng khí tím xuất hiện xung quanh hắn, hai tay như muốn bóp nát mặt đất, đá dưới chân cũng muốn vỡ vụn.

Hắn điên cuồng bóp cổ Hắc Nữ, điên cuồng chuông đâm tà lâu, tất cả đều chỉ hóa một màn tro đen, hắn dùng lá cây kết thành kén bao bọc Hàn Ảnh rồi phi thân đến ôm lấy nàng, từ từ hạ xuống.

Ánh mắt từ từ điềm tĩnh, chuyển biến về màu đen tuyền. Trở về cái nhìn non nớt, lo sợ của thiếu niên mười tám.

Một màn máu me kinh hãi vừa rồi, cũng may, chỉ có đại đồ đệ Thượng Sơn trông thấy. Hắn, mặt cắt không còn chút máu, cố gắng trấn an bản thân.

Ấn kết cũng không đủ tinh lực, từ từ biến mất, Hồ Cơ cũng xuất hiện, hắn thở phào nhìn các chúng đệ tử, lấy Linh Chuông, rồi dùng Vòng Xuyên Gian, đưa đám đệ tử đến chỗ Thiên Tộc, rồi bảo hộ Hàn Ảnh, cùng Hoa Nguyệt về Thượng Sơn môn.

Hắn xếp cho Hoa Nguyệt cùng Hàn Ảnh ở Lăng Âm Am, am bí mật nằm ở sâu trong Thượng Sơn, có suối tiên để trị thương.

Từ đầu chí cuối, Hoa Nguyệt đều không một lần buông Hàn Ảnh, dù trong người cũng bị nội công đan xen phản phệ, nhưng vẫn cứ như vậy ôm nàng.

Còn nàng, chỉ mơ màng nhìn thấy bản thân nằm gọn trong lòng Hoa Hoa. Môi nàng khẽ mấp máy không nên lời, gọi tên hắn.

Chỉ là hai chữ mà thôi...

"Hoa Hoa..."

Nàng chìm vào giấc ngủ.

...

Hồ Cơ đưa hai người họ đến, rồi cũng mau chóng rời đi. Miệng chỉ nhẹ mỉm cười như không:

"Đoạn nghiệt duyên, thật nghiệt duyên. Ha ha ha!"

Hắn chấp tay, phi thân biến mất sau những tán hoa đào phát phơ trong gió.

...

/Rầm/

Linh Nữ tức giận, nàng ta ra sức đập phá, điện của nàng ta giờ chỉ là đồng bừa bộn nát bét.

Ma Vương thì mất tung tích sau đại trận với Thái Tử Thiên Tộc. Nhị đại ma yêu Hắc Bạch Nữ thì thua trận đến thảm hại. Đến cả pháp bảo của nàng ta cũng bị hủy.

Hồng Liên khai thì chưa tìm ra đủ tứ đại thần khí, nhân tài Thiên Tộc lại càng ngày càng nhiều. Lại còn cả mớ rắc rối to lớn mang tên Hàn Ảnh.

Năm xưa, nàng ta là Thượng Tiên Linh Nữ, xuất thân từ gia đình có dòng máu tiên tộc thuần chuẩn hiếm có. Đến cả Thiên Cơ, cũng phải trải qua tẩy tủy mới có được huyết long cao quý bây giờ. Gia tộc nàng ta, vừa sinh ra đã là Thượng Tiên chẳng cần phi thăng rồi tẩy huyết.

Linh Nữ, từ nhỏ đã được người trong tộc ưu ái, là người kế thừa duy nhất của gia tộc Linh Quyển. Nàng được định hôn với Thiên Tôn, thái tử thiên tộc, người tương lai định sẵn là Đế Vương Tam Giới.

Vậy mà, dùng một cái, một con cừu vĩ hồ, tự danh Hàn Ảnh xuất hiện. Nàng ta, một thân băng thanh ngọc khiết, vừa mang thuần huyết hồ ly, lại còn có cả phượng huyết của Thiên Hậu. Thanh Khâu gọi nàng là cô cô, Thiên Tộc, Nhân Tộc gọi nàng Thần nữ.

Một trăm tuổi đã oanh oanh liệt liệt dẹp loạn ma tộc. Một vạn tuổi đã oai hùng giết chết Thần nữ của ma tộc, mười mấy vạn tuổi. Lại còn được tứ đại chiến thần ban cho sự bất tử, lại bất thương.

Thoáng chốc, tất cả những gì Linh Nữ có đều bị cướp đi. Đến cả hôn phu gần như gang tấc cũng hướng về nàng ta. Bọn họ lại còn là chân chân ái ái. Thử hỏi vì có gì mà nàng ta không hận Hàn Ảnh?

Thoáng chỉ một đêm, đã mang ấn ký dọa tiên, dụ dỗ Ma vương ma tộc dẫn binh xâm chiếm tam giới, tiếm nhiệm cho hắn cái gì mà Hồng Liên khai, cái gì mà thiên tử bất bại. Kết cục, Thiên tôn thái tử cùng tên Ma đầu biến mất. Cũng đã hơn bốn vạn năm.

Những ký ức nàng ta hồi tưởng cũng đủ để nổi hận thù trong lòng nàng ta muốn bùng lên đốt cháy mọi thứ.

"Sát Nương."

Yêu nữ hầu cận nàng ta, nghe gọi tên liền cung kính chờ nhận lệnh.

"Đi triệu Ngọc Cơ đến đây cho ta, bảo hắn, rong chơi Thượng Sơn đã đủ rồi, về gặp ta đi nào."

Linh Nữ ngữ điệu là lột, ánh mắt đong đưa, môi hững hờ, những ngón tay thích thú đẩy đưa từng nét trên khuôn mặt.

"Vâng."

Sát Nương cung kính, nhận lệnh rồi lui ra.

Ánh mắt Linh Nữ bỗng chốc trở nên nguy hiểm, xung quanh nàng ta, vầng hắc quang yêu nghiệt không ngừng đậm lên. Khóe môi cong lên như rằng nàng ta đã có những kế hoạch cho con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Người là vô tình hay cố ý mà trùng tên ?

Hàn Ảnh là yêu hồ, lại mang trong mình khả năng bất thương, nên chỉ mấy canh giờ sau đã có thể tỉnh lại. Nội thương cũng tự dừng biến mất. Thế nhưng, Hoa Nguyệt, hẳn chỉ là thiếu niên mới mười tám, thân thể lại không cường tráng, chỉ mảnh khảnh như thư sinh. Chỉ được nàng độ cho tu vi tránh khỏi tiêu thương. Lần này, thương thể lại do nội lực quá lớn, cơ thể của hắn không đủ để chịu đựng nội công mạnh đến vậy, khiến gân mạch đều bị bó căng, cố gắng chịu đựng một chút nữa thôi, có lẽ hắn đã thành người thực vật.

"Hoa Nguyệt..."

Nàng đóng đưa mi mắt, phát hiện Hoa Nguyệt đang bất tỉnh dưới sàn đất lạnh. Nhìn nét mặt xanh xao của hắn, lòng nàng lo lắng, vội đỡ hắn lên giường, bắt mạch kiểm tra, nàng mới nhớ ra mình vẫn chưa phong bế nội lực giúp hắn. Kinh mạch gần như rối loạn, căng hết mức để chịu đựng.

Vừa đưa tay kết ấn, lực phủ ngũ tạng nàng, vết thương mới chồng vết thương cũ đang kết vảy khiến nàng thổ huyết, chuyển hóa thành ngoại thương, chỉ đơn giản có thêm vài vết xước thôi.

Hàn Ảnh cố gắng gượng, nàng hiện nguyên hình, đi đến suối tiên trị thương. Nàng đỡ Hoa Nguyệt nằm trên giường, dùng phép lột bớt quần áo để thân người tỏa nhiệt, nhanh chóng, lại không đề lên mấy vết thương ngoài da.

...

Linh Nữ ngồi ở trên cao, đôi mắt lim dim, tựa hồ đang thiếp đi. Nét mặt sắc sảo không đôi sắc khí. Những ngón tay mềm mại, làm điểm tựa, nâng đỡ khuôn mặt xinh đẹp.

"Tiểu mỹ nhân, người gọi ta?"

Giọng nói bất nam bất nữ vang lên, khiến mi tâm nàng ta nhăn lại khó chịu, cánh môi khẽ hở, từ tốn nhắc mí mắt.

"Giả danh trưởng công chúa Yêu tộc, rong chơi như vậy đủ rồi. Có thứ hay ho khác cho người đây."

Ảnh Nữ nhìn nàng ta, ánh mắt dò xét, môi cười như không.

"Đừng nhìn ta kiểu đó, Ngọc Cơ! Chẳng phải năm đó vì hình hài như trưởng công chúa, nên bị kỳ thị, vì vậy người mới phản bội tộc mình hay sao?"

Linh Nữ, giọng nói đầy mê hoặc. Phút chốc, ánh mắt Ảnh Nữ, à không, Ngọc Cơ hóa tức giận.

"Người dám?"

"Nếu không muốn bị lộ chuyện người là Ngọc Cơ, giết chết tỷ tỷ ruột của người trong tộc biết thì ngoan ngoãn nghe lời ta đi. Cẩn thận, đến cả bộ dáng bây giờ của người cũng bị ta vạch trần."

Ngọc Cơ chỉ biết nhẫn nhịn, tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, nhưng bàn tay lại nắm chặt thành quyền hận không thể băm nát nữ nhân trên kia.

"Người muốn ta làm gì!"

Linh Nữ cười to hả dạ, nàng nhìn bộ dạng đau khổ của Ngọc Cơ cảm thấy rất hứng thú. Thoắt chốc xuất hiện đằng sau lưng nàng, đôi tay vuốt ve khuôn mặt khiến nàng ta ớn lạnh.

"Người như thế này, ta thích hơn nhiều. Hahaha."

Giọng nói phà hơi ấm nóng vào vành tai của Ngọc Cơ, khiến nàng ta nổi da gà, thế nhưng chỉ biết đứng im.

"Hãy tiếp cận người trong mộng của người đi, tên đồ tử của Hàn Ảnh, bọn họ đang ở Thượng Sơn. Hãy lợi dụng hắn để giết nàng ta, xong rồi ta sẽ giúp người giải thoát."

Linh Nữ nét mặt nham hiểm liếc nhìn thần thái của Ngọc Cơ, chỉ thấy nàng ta gật đầu, liền mỉm cười thỏa mãn. Buông nàng ta ra, trở về chiếc ghế trên cao.

...

Chẳng biết đã qua bao lâu, nguyên hình của Hàn Ảnh chìm sâu trong dòng nước ấm của suối tiên.

Nàng chìm sâu vào trong mộng, những vết thương ngoài da đã liền lại. Chỉ là thần kỳ mà chẳng thần kỳ. Chữa được vết thương trên thân thể lập tức lại chẳng thể lập tức chữa cho nàng vết thương cắt sâu trong lòng nàng.

Ngày Hoa Nguyệt cầu cứu nàng, nắm lấy tà váy nàng, đau đớn xin nàng giúp đỡ, ánh mắt nàng rung lên, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Bóng dáng đó, chỉ là từng cứu nàng. Hẳn đáng thương, đáng thương vô cùng.

Bốn vạn năm trước, có một người yêu nàng như sinh mệnh. Dù cho nàng và hắn có là hai người đứng ở hai phe đối đầu nhau. Một thần một ma, nhưng hắn vẫn bất chấp yêu nàng.

Thân phận là đại ma đầu của Ma tộc, so ra tôn quý vô cùng, nhưng nhìn cho kỹ, lại chỉ thấy hắn như thiếu niên bất lực. Mang trong mình nửa chính nửa tà, lại còn mang trên đầu tội nghiệt giết sư tổ, giết đồng môn. Người ta mượn tay hắn, khiến hắn mang tội tày trời, bất lực bước lên vị trí ma vương mà hắn chẳng bao giờ mong muốn.

Lúc đó, hắn yêu nàng cũng như vậy, nhất kiến chung tình, làm mọi thứ vì nàng, hắn giúp Thiên Tộc chấn hưng Tam giới, còn để bọn họ mặc sức trâu bò ma tộc.

Nhưng bọn họ lại chẳng bao giờ để tâm đến, và nàng cũng chẳng để tâm đến.

Hắn yêu nàng. Nàng biết. Hắn si mê nàng. Nàng cũng biết. Chỉ là, lòng nàng chỉ hướng về ý trung nhân, Thiên Tôn Thái Tử, Uy Diệp. Nàng cùng chàng, là cặp trời định. Tình nồng ý mặn. Nàng không chắc có phải lòng nàng hướng về chàng, nhưng lại cố chấp cho rằng chàng là chân ái mà mặc kệ hắn.

Ngày Tam giới hỗn chiến, hắn lại gánh thêm tội mưu đồ hủy hoại hòa bình của ba giới. Hắn không giải thích cho thiên hạ, chỉ muốn nói rõ với nàng, nhưng nàng chẳng, không phải, chưa một lần để tâm. Nàng chỉ hận hắn. Rất hận.

Bóng dáng hắn quay đi, một mình đối đầu với cả ma tộc. Hắn đánh, đánh đến cả người đầy máu. Lại còn đánh với cả Uy Diệp. Hắn cam chịu lãnh lấy một chương của Uy Diệp. Chỉ là hắn không ngờ, Linh Nữ lại xuất hiện, dùng Thần Điều Kiếm đâm Uy Diệp, hắn liền dùng thân mình đỡ cho, nhát kiếm xuyên bụng chỉ làm Uy Diệp bị thương, chẳng ngờ hắn sẽ đỡ cho bản thân.

Cả một kiếp hắn, chỉ như dòng chảy cay đắng. Ném đủ những mùi vị cả đời người chưa chắc phải chịu bằng hắn.

Hắn Ảnh chứng kiến hắn từ từ rơi xuống, trong lòng dấy lên xúc cảm, liền phi thân đến đỡ lấy hắn.

Nàng chẳng hiểu vì sao nước mắt lại rơi từ khóe mi. Hắn nhìn lệ nàng rơi, lòng không cam, chỉ cố sức cười, đôi tay nặng nề dùng chút sức lực lau đi nước mắt cho nàng, dùng chút pháp lực còn sót lại họa cho nàng vết bớt bị ngạn đỏ thẫm từ máu của hắn.

Nàng nhớ, năm đó, hắn còn dùng chính chất giọng ấm áp để hứa với mình. Hắn nói:

"Đến mùa hoa đào nở vạn năm sau, ta lại si tình nàng..."

Rồi cứ như vậy, hắn biến mất, từ từ mà vô tình tạo cho nàng một vết thương lòng. Nàng nhìn hắn mới nhận ra, kiếp đào hoa của hắn cũng là kiếp đào hoa của nàng. Người hắn dùng cả đời để si tình lại là người dùng cả đời hắn cố chấp bắt ngộ. Và rồi khi hắn bước đi qua, người một lòng nhớ nhưng, một lòng hối tiếc chỉ có nàng.

Con hồ ly trong dòng suối bỗng tru lên một tiếng nghe thật bi thương.

...

Người ta chỉ biết ma tôn cùng thái tử biến mất nhưng chỉ chắc chắn ma tôn đã hồn phi phách tán, còn vị thái tử kia, lại chẳng biết ở đâu. Chỉ đồn đại rằng tiên thân của Uy Diệp đang được nuôi dưỡng ở Cẩm địa Thiên tộc, nơi chỉ có Hoàng tộc mới được bước vào.

...

Hoa Nguyệt hôn mê liền ba ngày ba đêm cuối cùng cũng tỉnh. Hắn vội đi tìm Hắn Ảnh lại thấy nàng đang nằm bên giường trông hắn. Nàng một thân y phục trắng đơn giản mà thoát tục. Mái tóc chỉ để buông xõa một nửa, một nửa vẫn hờ bằng trăm bạc.

Nét mặt nàng co giãn ra. Lúc hắn đưa tay định bế nàng, nhìn thấy vết thương trên tay chảy máu, hắn ngừng lại, định lau vội liền thấy lúc vết máu đi qua cánh bị ngạn giữa trán nàng chợt phát sáng. Sáng mạnh mẽ.

Hắn ngạc nhiên khó hiểu. Bước xuống bế nàng lên giường, trải chăn cho nàng, cánh bị ngạn vẫn không ngừng sáng. Định quay đi liền thấy tay hắn bị tay nàng kéo lại.

"Đừng đi. Xin ngươi. Ngươi nói, hoa đào nở vạn năm sau ngươi sẽ tìm ta cơ mà."

Hoa Nguyệt khựng lại, ánh mắt khó hiểu. Nhìn nàng. Lại thấy cánh bị ngạn vẫn không ngừng phát sáng. Bất chợt cánh tay bị nàng nắm chặt, rỉ máu. Giọt máu rơi xuống đột nhiên bị một lực hút về phía cánh bị ngạn. Lập tức, ấn ký tan ra, bao phủ lấy hắn.

Từng đoạn ký ức, hắn không biết của hắn hay của nàng. Hắn nhìn thấy một nam nhân, từ hình dáng đến khuôn mặt đều giống hắn y đúc. Chỉ khác, ở hắn toát lên một nỗi buồn khó tả. Đấy mất từ bao giờ trở nên sâu lắng.

"Ngươi là ma vương của ma tộc. Dù ngươi có không muốn, lựa chọn cuối cùng của ngươi chính là đại ma đầu ma tộc."

Linh Nữ, nàng ta trở thành đạo tiên, nửa người nửa ma. Vẫn chưa hoàn toàn nhập ma. Có nhìn cũng không nhìn được nàng ta đã đến bước đường này.

Hoa Nguyệt nhìn thấy nam nhân đó, bất lực quay đi, ánh mắt còn chất chứa phẫn nộ.

...

Cảnh mộng thoáng chốc thay đổi, điều làm hắn ngạc nhiên hơn, Hàn Ảnh ở đó.

Ánh mắt nam nhân kia lúc này chợt thay đổi. Trở nên dịu dàng với nàng hơn, ấm áp như nắng mùa xuân, lại có chút si tình.

"Ta chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với người trong thiên hạ. Ta không cần bọn họ tin ta. Ta không cần mình oan. Cũng chẳng cần Thiên Tộc tin ta. Điều ta cần chính là ánh mắt của nàng. Chỉ cần nàng tin ta một lần, hướng về ta một lần, dù có phản bội cả ma tộc. Ta cũng cam lòng."

Nói rồi, ánh mắt hắn ta chất chứa nỗi khổ khó mà nói nên lời. Hắn nhìn Hàn Ảnh rồi bất lực quay đi.

Hoa Nguyệt chép miệng, tặc lưỡi. Sao thể gian này lại có người si tình với tí ti đến như vậy.

...

Một lần nữa, mộng cảnh lại chuyển dời. Lần này là cảnh nam nhân kia đánh đánh chém chém ma tộc. Hắn vừa đẹp hết bọn chúng, liền phải tiếp chiêu của Uy Diệp. Đánh mấy hồi chẳng phân thắng bại. Linh Nữ ban nãy Hoa Nguyệt vừa thấy bây giờ, trán mang ấn ký đọa tiên, cầm thanh thần kiếm, đâm về phía Uy Diệp. Chỉ thấy nam nhân kia đỡ cho hắn khiến Hoa Nguyệt không thể tin vào mắt mình.

Nam nhân rơi xuống. Chỉ nghe thấy tiếng hét:

"Hoa Nguyệt."

Giọng của Hàn Ảnh khiến Hoa Nguyệt sững lại, hắn nhìn nàng đỡ lấy nam nhân Hoa Nguyệt kia, chỉ biết chết đứng.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra. Sao lại là Hoa Nguyệt? Sao tí ti lại khóc?

Hắn như chôn chân tại chỗ, nhìn Hàn Ảnh ôm nam nhân đó.

"Đến mùa hoa đào nở vạn năm sau, ta lại si tình nàng..."

Câu nói từ miệng nam nhân đó, khiến ánh mắt Hoa Nguyệt trở nên vô thần. Vài khoảnh khắc trước đó, hắn khó hiểu sao nam nhân này lại si tình tí ti. Còn bây giờ, hắn trở nên bản thân.

Hắn trở về thực tại, cánh bi ngạn cũng quay lại nguyên hình trên trán nàng.

Hoa Nguyệt di chuyển tầm mắt về hướng Hàn Ảnh. Rốt cuộc, ta là ai? Ảnh Ảnh tí, cái tên đó là vô tình hay cố ý tí cho ta ?

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trong mắt ta, chỉ có nàng

"Tí ti, người tỉnh rồi." - Hoa Nguyệt mỉm cười híp mắt với nàng. Nụ cười chưa bao giờ đẹp đến thế. Hàn Ảnh nhìn hắn, có chút ngây người.

"Thật giống..." - đôi mắt nàng như lingers nhìn Hoa Nguyệt đầy ôn nhu.

"Giống ai cơ?" - Hoa Nguyệt có chút chạnh lòng xuống, cuối cùng cũng không phải là mộng cảnh. Hắn là tí ti thâm tình với nam nhân kia lắm. Nếu không, đáy mắt cũng sẽ không biểu lộ sự ôn nhu đó.

Hàn Ảnh chỉ nhẹ cười, nàng chỉ mặc nội sam, Hoa Nguyệt cũng vậy, liền búng tay một cái, y phục trên người liền thay đổi. Một thân nàng và hắn đều là tố y, đơn giản nhưng lại tôn lên khí chất cao nhã (thanh cao tao nhã) của cả hai người.

"A, nơi này là đâu vậy?" - Hoa Nguyệt cố gắng che giấu cảm xúc của hắn, lắng sang chuyện khác.

"Lăng Âm Am, của Thượng Sơn." - Hàn Ảnh chỉ lãnh đạm đáp, nàng đã thu lại nụ cười lúc nãy.

...

Ảnh Nữ đã đảo lòng vòng trước kết giới của Thượng Sơn. Nàng do dự chẳng biết có nên vào hay không. Thực sự, nàng có thể phá kết giới, ẩn thân đi vào mà chẳng ai biết, nhưng lại mâu thuẫn có nên vào hay không. Nàng chỉ hứng thú với nam tử Hoa Nguyệt đó, nhưng không muốn thực hiện nhiệm vụ

của Linh Nữ. Cuối cùng, nàng quyết định liều mình xuyên người qua kết giới mà không bảo hộ, để kết giới làm nàng bị thương. Lấy cớ mà hoãn việc.

...

"Thỉnh cô cô, đồ từ đến đem thức ăn cho sư huynh."

Hồ Cơ ra lệnh cho một tiểu đệ từ đến Lăng Âm Am, đem thức ăn cho Hoa Nguyệt. Hàn Ảnh nhìn hần mỉm cười như có như không. Tiểu tử Hồ Cơ lá gan ngày càng lớn. Dám đá xéo nàng. Hần thừa biết nàng không ăn cơm nhưng vẫn cố tình dặn đệ từ nhắc đến hai tiếng "sư huynh" để ám chỉ cơm này không phải cho nàng.

"Người huynh đệ, người lui được rồi. Đa tạ!" - Hoa Nguyệt nhanh nhẩu nhận lấy thức ăn.

"Tì tì, ăn thôi."

Hoa Nguyệt làm ra bộ dạng như con nít nhìn nàng. Mở nắp ra, thấy nào là đùi gà, bánh bao, đồ xào, toàn những món hần nhớ. Hần lấy một cái đùi cho nàng, bản thân cũng ăn đến ngấu nghiến.

Nàng chỉ nhẹ cười, con ngươi đen trong trẻo trở nên phát sáng đẹp đẽ, nhận lấy đùi gà.

...

Thiên Cơ thừa biết Linh Nữ chính là tên đầu xỏ đằng sau những vụ ám sát này. Nhưng hần lại không muốn truy cứu nàng. Năm ấy cũng là hần góp tay, gián tiếp khiến nàng ta lâm vào con đường ma đạo. Đến cả giờ đây, các hào kiệt đều đã an toàn, hần cũng không muốn đuổi cùng giết tận nàng.

Ánh mắt hần xa xăm. Cuối cùng thì cũng đã bốn vạn năm, Uy Diệp, hảo hải tử, khi nào, con quay về?

Thiên Hậu đặt tay lên vai hần. Người biết hần nghĩ gì, biết rất rõ. Chỉ nhẹ nhàng, giọng nói như làn thu thủy mát mẻ:

"Linh Nữ, nó đã không thể quay lại, còn Uy Diệp, uy nghi, mà hiếu thảo, mạnh mẽ, nó rồi sẽ sớm quay lại thôi."

Ánh mắt người sâu sắc, mang một nỗi niềm thương cảm, nhìn sâu vào đáy lòng của Thiên Cơ. Chỉ thấy hần duỗi mi mắt, thờ dài.

...

Hàn Ảnh đi đến bên cầm tranh, cây đàn nàng nâng niu, để lại đây, để Hồ Cơ bảo quản nó giúp nàng, cũng để khi nàng đến đây, lại có thể gảy khúc nhạc Hàn Sương Ngọc, khúc nhạc mà cô nhân của bốn vạn năm trước từng thảo nàng nghe.

Nàng đặt những ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng là lướt trên từng dây đàn. Khúc nhạc dịu dàng, mà bi thương, êm ả mà chất chứa tâm tình, buồn nhưng lại đầy thâm tình, không dội, không vang, chỉ như dòng suối trong, ôn nhu, dịu dàng chảy.

"Hoa đào cách đây vạn dặm

Tiểu hồ ly nhỏ nhỏ trắng trắng

Có chăng, vô tình mà hữu ý

Chờ nàng, nhưng nhớ nàng,

Lại chỉ như tình trôi theo làn thu thủy..."

Hoa Nguyệt chẳng hiểu vì sao hần lại vô thức hòa theo tiếng đàn, khiến Hàn Ảnh thẩn người. Một đoạn dây đàn bị đứt khiến nàng giật mình, quay lại nhìn hần.

"Sao ngươi lại biết khúc nhạc này?" - nàng cố gắng ản ản, tỏ ra bình tĩnh nhìn hần.

"Con không biết, chỉ là trong đầu hiện lên như vậy." - Hoa Nguyệt thật thà, hần nhận ra, mình đã vô tình khiến tí ti nhớ về vị cố nam tử kia.

Hàn Ảnh cúi mặt, che đi thần thái đang chìm vào ngẩn ngơ của nàng, dùng phép hàn lại dây đàn đứt. Vết thương trên tay cũng tự dưng biến mất.

Bất chợt nàng đứng dậy, nắm tay Hoa Nguyệt rời khỏi am ra ngoài. Cánh đồng hoa hiện trước mặt hần, Hàn Ảnh buông tay hần, chạy đến giữa đồng. Nàng quay lại nhìn Hoa Nguyệt, nở nụ cười tươi rói, khiến trong một phút, trái tim hần như lỡ nhịp.

"Lâu rồi ngươi không được thoải mái, đến đây cùng ta."

Ánh mắt nàng rực sáng còn hơn cả sao đêm. Cánh nhỏ nhỏ, đôi bàn tay trắng muốt vẫy vẫy hần. Hoa Nguyệt chạy đến, Hàn Ảnh liền dùng khinh công nhẹ nhàng bay lên, phía dưới lập tức xuất hiện hàng trăm con đom đóm nhỏ, thấp sáng lên giữa trời. Một thân nàng tố y, thuần khiết, bao quanh bởi những con đom đóm nhỏ, ánh sáng mập mờ càng khiến nàng trông đẹp hơn. Đến tận phút này, tin đồn nàng là ác nữ, đều bị đập tan.

Hàn Ảnh, tinh khiết như đoá sen trắng, nàng bắt chọt bung lụa, xoay vài vòng, chẳng biết những cái chuông nhỏ từ bao giờ đã nằm trên cây, gió lùa tạo tiếng đing đing đang đang, hòa hợp với điệu múa của nàng, trông rất hoàn hảo a!

Nàng từ từ đáp xuống, búi tóc bị gió làm cho bung ra, xõa xuống một dòng suối đen nhánh. Nàng thu hồi dải lụa trắng, nắm tay Hoa Nguyệt, cùng hân hòa làm một với tiếng chuông.

Trong mắt hân chỉ có nàng, trong mắt nàng cũng chỉ chứa dáng hình hân. Nàng dùng pháp, điểm cho tổ y trên người nàng thêm những đoá bi ngân rực rỡ. Cùng Hoa Nguyệt nhảy múa.

Nàng cười rất tươi, rất đẹp. Nàng khiến Hoa Nguyệt chìm đắm vào niềm vui nơi đáy mắt nàng. Hoa Nguyệt chẳng tài nào biết, mình lạc vào đó từ lúc nào.

Đột nhiên, Hàn Ảnh kéo hân cùng bay lên, cả hai cùng xoay vài vòng trên không. Nàng vốn dĩ tự dung muốn nhảy múa, không chỉ đơn thuần vì Tiểu Hoa Hoa, mà còn vì năm đó, có một nam tử vì muốn làm nàng vui đã nhảy múa cho nàng xem.

Nàng quên băng đi, tiểu tử trước mặt chỉ mới là thiếu niên. Một đỏ một trắng, như rực rỡ lại như ôn hòa, cứ như vậy khiến khung cảnh trở nên đẹp đẽ hơn.

Chỉ là, Hồ Cơ từ đằng xa, ánh mắt lóe lên một chút bi ai.

"Hàn Ảnh, nàng quên ta rồi..."

Hân nhìn nàng cùng tiểu tử trước mặt. Dáng dấp có chín phần giống với kẻ kia nhưng lại thiếu đi một phần khí phách của hân. Nhìn thế nào cũng chỉ như người giống người.

...

Hoa Nguyệt tỉnh dậy, những hồi ức đêm qua, còn đọng lại trong hân rất kỹ càng, như in sâu vào tim hân. Hân nhớ rất rõ hình dáng, nét mặt của nàng.

Chưa bao giờ, hân nhìn thấy một Ảnh Ảnh tí xinh đẹp, kiều diễm trở nên vui tươi đến như thế. Nàng, trong mắt hân, như vị thần nơi phương nào đó, đẹp đẽ mà tinh khiết vô cùng cực. Có chăng hân đã động tâm với nàng?

Hoa Nguyệt liên tục lắc mạnh đầu, đây là điều không thể càng không nên xuất hiện trong tư tưởng của hân. Hoa Nguyệt phong bế tâm trí, không để những ý niệm đen tối đó, xâm nhập vào tâm tư.

Nàng một thân nữ tử, cao cao tại thượng. Lại còn là Thần Nữ tam giới. Hân chẳng qua chỉ là may mắn được nàng cứu, làm sao có thể mộng tưởng sâu sắc được đến như vậy. Hoa Nguyệt suy suy nghĩ nghĩ, rồi lại rầu rĩ, ảo não.

...

Hàn Ảnh, đứng giữa đồng cỏ công anh. Đêm qua nàng như thiếu nữ, vui vẻ đùa nghịch, nhảy múa, sáng nay lại trở nên điềm tĩnh, lãnh đạm.

Nàng suy nghĩ cái gì đó, rất trầm ngâm. Bỗng chốc cả người liền bị thứ gì đó ập tới.

"Cầu tử, Hồ Cơ buông ta ra." - Nàng nhăn mặt khó chịu, mắng Hồ Cơ là chó.

"Năm ta thăng Thượng Thần, ngươi vẫn chưa đến một trăm tuổi đâu tên tiểu tử này." - Nàng lại vô tâm mắng hân.

"Haha, ngươi làm gì nổi giận với ta như vậy chứ. Ảnh Ảnh, người là cô cô của ta cũng được, là Thần nữ hay gì gì cũng được, nhưng ta với nàng bây giờ là cùng bậc cấp Thượng Thần, không nên câu gắt như thế chứ."

Hồ Cơ làm vẻ uất ức. Làm Hàn Ảnh dở khóc dở cười, há nào lại có kiểu chường môn một phái như hân chứ! Hàn Ảnh xem xét tên tiểu tử này, cứ thế chắc còn dây dưa với nàng đến mai mới buông. Liền niệm chú biến mất. Để lại Hồ Cơ, đáy mắt chạy qua một tia huyệt hắc, cứ thế duy trì đứng yên tại chỗ.

....

Phong Phong đã chấm ra chương rồi sao vẫn không ai comment hết vậy!<

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sầu rượ, làm chuyện bậy bạ

Hồ Cơ trầm ngâm. Ánh mắt hần xa xăm nhìn về hướng trước mặt. Hần chẳng ngờ, nàng vẫn như bốn vạn năm trước, vẫn chẳng thay đổi chỉ có điều, ánh mắt nàng bốn vạn năm trước từng dành cho hần, nhưng bốn vạn năm sau đã nhìn về nơi khác.

...

Hoa Nguyệt, chạy đến rừng trúc. Một mình hần, một thân lam y phấp phới. Đôi mắt nhắm nghiền, làn mi dày rủ xuống. Dáng dấp hần lại nho nhỏ như thu sinh. Mảnh khảnh. Nhìn không khéo lại nghĩ hần là nữ tử.

Gió bỗng chốc nổi lên. Từng tiếng lá trên cành trúc, cảm nhận như bị đung đưa đếm muốn cuốn theo chiều gió lộng.

Một luồng hào quang chạy đến. Chỉ thấy thân lam từ nhẹ như gió tránh né mũi kiếm. Khóe môi hần khẽ nhếch lên, vừa tránh kiếm, vừa dùng thuật triệu Tàn Niệm đến.

Một Tàn Niệm, một Tiêu Tư, từng tiếng đinh đinh, đang đang va vào nhau. Hần Ảnh, trở lại như mọi khi, khoát trên mình bộ hồng y rực rỡ. Nàng vốn định lại đi dạo, tránh ánh mắt của Hồ Cơ, nào ngờ lại thấy Tiểu Hoa Hoa đang luyện công, liền muốn thử hần.

Nàng không ngờ, phản ứng của hần so với thân hình mảnh khảnh khác xa hoàn toàn. Hần phản ứng rất nhanh, lại còn chuẩn xác.

Hần Ảnh mỉm cười, bắt ngờ xoay người khiến kiếm trên tay Hoa Nguyệt trở thành đòn bẩy bị nàng hạ chiêu tuốt khỏi tay hần.

Vẫn chưa chịu thua, dù kiếm có rơi khỏi tay, Hoa Nguyệt vẫn lạnh lẽo kết tay thành quyền, dùng lá trúc như phi đao khiến kiếm của Hần Ảnh cũng trôi tuốt khỏi tay nàng. Hoa Nguyệt lao đến cùng nàng đánh tay đôi.

Hần ra đòn không mạnh không nhẹ, Hần Ảnh lại chẳng nhanh chẳng chậm mà tránh. Hần đỡ quyền của nàng, đứng thẳng người làm nàng bay ngược lên, tay vẫn giữ tay. Nàng ngưng tụ khí đập lên kéo Hoa Nguyệt cùng bay lên. Nàng lại mỉm cười kéo hần. Hoa Nguyệt bị nắm lên, bắt ngờ mất đà, không tìm được điểm tựa. Khoảng khắc hần rơi xuống, nàng phi đến ôm lấy hần, cánh tay đan vào tay hần khóa chặt.

"Thả lỏng ra, dùng khinh công ta đã dạy ngươi đi." - Giọng nàng êm dịu, rót vào tai hần.

Cả hai sau một hồi đánh nhau, mồ hôi đều tuôn như suối mới ngừng. Hần Ảnh, ném về phía Hoa Nguyệt một cuốn sách, nàng từng dùng để luyện võ.

"Lần trước ngươi cùng ta, cứu lấy Thượng Sơn đệ tử, tương trợ cho Thiên Quân nên ông ta cho ngươi cơ hội tu tiên. Nên nếu lần này ngươi trải qua được lời kiếp, sẽ nhảy cấp tiên thành Trúc Cơ. Nên phải chăm chỉ luyện tập."

Hần Ảnh chậm rãi nói xong liền thấy Hoa Nguyệt đang mở to mắt nhìn nàng.

"Ngươi hãy tự nghiệm mà hiểu đi, những chiêu thức vừa rồi, cũng đều có trong sách. Nên ta sẽ không giải thích nữa đâu."

Nàng phát tay áo, dùng thuật biến mất.

...

"Sao còn không thi hành nhiệm vụ? Ngươi quên bản thân đang làm gì à?"

Linh Nữ từ đâu xuất hiện. Ánh mắt nàng ta trở nên rất dữ tợn. Giọng nói trở nên khàn khàn, không còn trong trẻo như ban đầu. Điều đáng giận dữ nhìn Ảnh Nữ.

"Ngươi...không thấy ta bị thương sao...a..." - Ảnh Nữ làm ra vẻ đáng thương. Chỉ thấy ánh mắt Linh Nữ trở nên bình tĩnh trở lại. Nàng ta lại yếu điệu là lướt rồi.

"Ngọc Cơ của ta, bị thương là vô tình hay hữu ý đây?" - Khóe môi Linh Nữ nhếch lên. Nàng ta thâm sâu đến nỗi khiến Ảnh Nữ tạm thời cứng họng.

"Bản cung cho ngươi một tháng, xem như nhân nhượng ngươi, nếu sau một tháng, vẫn chưa đi làm nhiệm vụ, xem như giao dịch giữa ta và ngươi. Chấm hết!"

Ảnh Nữ, thoáng cả kinh nhìn nàng ta. Người đàn bà này. Sẽ còn nguy hiểm đến như thế nào nữa đây?

Linh Nữ biến mất, vết thương trên vai Ảnh Nữ lại như bị toét ra, máu tủa xé rách miệng vết thương.

Đúng là có chút đau đớn. Nàng lại chỉ cắn răng cười, xem ra không chết không được rồi. Hahaha.

...

Hần Ảnh đứng trước điện của Hồ Cơ. Nàng chỉ lãnh đạm đứng chấp tay sau lưng.

"Năm nào cũng có đợt tuyển nhân tài, đưa bọn họ đi sau bao nhiêu năm nhọc công dạy dỗ nhỉ? " - Nàng không nhanh không chậm.

"Rồi bọn chúng cũng sẽ thành chánh quả. Rồi lại cứ từng bước đà tiến tới Thượng Thần cũng nên."

Hồ Cơ ôn nhu, giọng trầm ấm nói với nàng.

"Người không rèn các đệ tử để bảo vệ thần khí à? Trong Tam giới này, chỉ có bốn món thần khí, đã tản ra bốn nơi. Không Tang giữ Đinh Hồng Ngọc, nay đã bị cướp đi. Người giữ Linh Chuông, Thần Điều Kiếm thì đang ở Yêu tộc, Vạc Hắc Hòa lại không rõ tung tích ở nhân gian. Người không nghĩ bọn họ có được Đinh rồi sẽ đến cướp Chuông sao?"

Hàn Ảnh cười như có như không. Tận sâu đáy mắt như định trước ngày chết của mình.

"Nàng chẳng phải khinh thường uy lực của bản phái đấy chứ? Dù cho bọn chúng có lấy được đi chăng nữa, mở kết giới vẫn là chuyện không hề dễ dàng. Năm đó, tứ đại chiến thần tại sao lại muốn giúp nàng và thần thú bất thương bất diệt? Không phải là để đổi chọi với Hồng Liên sao?"

Hồ Cơ nhìn nàng. Hắn sẽ chẳng bao giờ để nàng bị thương hại. Một sợi lông tóc cũng không được.

"Ta về Am đây, cảm ơn người đã giúp ta."

Hàn Ảnh không muốn nhắc thêm, liền muốn lảng tránh.

"Đồng Bì Ngạn, nàng vẫn còn nhớ sao?"

Hồ Cơ, đáy mắt có chút thất vọng nhìn nàng.

"Ta từng dùng Bì Ngạn để chữa vết thương lòng cho rất nhiều người. Nhưng chính bản thân ta đang cần được chữa lại không thể chữa. " - Hàn Ảnh nói rồi phi thân đi mất, để lại Hồ Cơ với chút cay đắng nhìn nàng rời đi.

...

Hàn Ảnh thoáng chốc đã trở về cánh đồng bì ngạn rực rỡ giữa nắng, đã lâu nàng không chăm sóc. Nàng nhìn những cánh bì ngạn mà lòng như có ngàn cây kim đâm vào, khó thở vô cùng.

Hắn trông cho nàng đồng hoa này. Hắn rời đi, để lại đồng hoa này cho nàng.

Nàng ngồi giữa đồng hoa, trước mặt là Cổ Cầm, năm đó hắn dùng máu tạo nên, tặng nàng. Nàng nhắm mắt đón nhận từng làn gió nhẹ giữa trời nắng ấm áp. Từng ngón tay bắt đầu lướt trên đàn. Một lần dây đàn rung, là một lần cánh hoa ngả nghiêng hòa vào tiếng đàn.

Nàng tấu khúc Bì Ngạn ái, hắn từng đàn cho nàng nghe dưới đêm trăng tròn. Lần cuối cùng, trước khi hắn bước ra chiến trường. Hắn đã thảo bài này cho nàng.

Giai điệu thê lương, sầu não. Số phận của con người là do ông trời sắp đặt. Số phận của thần tiên thì sao?

Hai hàng nước mắt nàng chảy thành dòng, nhớ đến hắn. Miệng lầm nhảm, hát theo khúc nhạc.

"Bì ngạn hoa hoa nở không thấy lá

Sông Vong Xuyên nước sâu tựa trời cao

Sương Giang Nam mưa bụi phủ Nại Hà

Cổ nhân cười chặt đứt một hồi duyên,

Kiếp nhân sinh, chàng và ta như hoa và lá

Nhận ra đào hoa kiếp lại vĩnh viễn không thể gặp..."

Hai câu cuối, là chính nàng thêm vào. Sự thê lương, đau khổ trong từng câu hát. Lòng nàng bây giờ như dòng nước lặng, đã từng chảy mạnh mẽ, mà lạc hướng.

"Tên Hoa Nguyệt, Dạ Hoa Nguyệt đáng chết. Ta đã biết lỗi rồi, người còn định dày vò ta thêm bao nhiêu năm nữa đây? Mười hay một trăm hay lại vạn năm nữa? Người mà không quay lại, đứng trước ta, ta sẽ chạy đến trước mặt nam nhân khác đòi làm thê của hắn đó. Tên yêu nghiệt!"

Nàng khóc, từng giọt nước mắt bị cuốn theo cánh bì ngạn rụng đưa. Ánh nắng trở nên lạnh lẽo, chẳng thể hiểu tại vì sao. Cũng chẳng thể hiểu tại sao nàng lại khao khát cái ôm của hắn, cái sự ôn nhu của hắn.

...

Màn đêm buông xuống, Hoa Nguyệt quay về am, chỉ thấy một bức thư của Ảnh Ảnh. Nàng bảo hắn không được ý vào nàng mà không lo luyện tập. Nàng trở về cánh đồng bì ngạn, chăm sóc nó, một tháng sau sẽ quay về kiểm tra hắn.

Hoa Nguyệt ảo não, tí ti rời đi, chỉ để cho hấn một bức phong thư mỏng manh như vậy. Hấn chỉ vội vàng tìm kiếm lý do nào đó, an ủi chính mình.

Hấn chăm chỉ luyện tập. Ngồi tìm kiếm, lục lọi. Hấn rất lạnh lợi, chỉ mấy ngày đã hiểu hết sách viết gì. Mấy ngày tiếp theo đã thành thực dụng chiêu. Chỉ có điều. Hấn nhớ nàng đến mức muốn chạy đến đồng hoa. Nhưng cuối cùng cũng chỉ là muốn thôi.

...

Hàn Ảnh hết đàn lại uống rượu. Nàng nhìn đồng hoa, rồi cầm bình rượu rời đi. Chưa bao giờ nàng uống nhiều đến như vậy.

...

Hoa Nguyệt chuẩn bị đi ngủ liền nghe có tiếng động, hấn vội chạy ra xem. Liền thấy Ảnh Nữ đứng trước mặt hấn.

"Nữ tử như cô, sao lại xuất hiện ở đây." - Hoa Nguyệt thoáng giật mình, lùi lại.

"Ngươi thật nhẫn tâm, để ta đi tìm, tìm đến muốn học máu." - Ảnh Nữ trở nên những nhẹo khiến Hoa Nguyệt sợ hãi, cuống cuồng lùi lại.

Bỗng một thân tử y từ đâu bay đến. Mùi rượu nồng nặc đứng chắn trước mặt Ảnh Nữ.

"Lại là ngươi à mặt dày nữ tử." - Hàn Ảnh khiến Hoa Nguyệt, Ảnh Nữ tròn tròn mắt nhìn nàng.

Hấn nhìn kỹ, phát hiện đôi má nàng hồng hồng, cả người chỉ toát ra một mùi rượu. Rượu nồng đến khó thở. Hấn tự hỏi nàng đã uống bao nhiêu rượu, để trở thành con sâu rượu thế này.

"Này đại cô, ngươi ăn nói cho đàng hoàng khi bốn công chúa ta còn lịch sự nhé. Ai là mặt dày nữ tử a?" - Ảnh Nữ phồng mang tròn má đáp trả nàng.

"Ngươi á? Nửa đêm đến tìm Hoa Hoa của ta làm gì. Ngươi không biết ta và hấn là tâm linh tương thông á? Ngươi còn đến quấy rầy, ngươi mặt dày quá rồi." - Hàn Ảnh nửa tỉnh nửa mộng, tướng đứng liêu xiêu, chỉ chỉ Ảnh Nữ.

"Ngươi, ngươi làm sao mà được chứ. Ngươi đáng tuổi tổ tiên của Hoa Nguyệt nha."

Ảnh Nữ phung ra hai chữ tổ tiên khiến nàng tức giận. Chu môi lên, nũng nịu nhìn Hoa Nguyệt.

"Ngươi thích ta mà." - điệu bộ nắm lấy tay hấn lắc lắc, khiến Hoa Nguyệt thoáng chốc mặt ngai tai ngượng, đỏ chín mặt, vẫn ngoan cố lắc đầu khiến nàng bực tức.

"Hấn không thích ngươi thấy không."

Ảnh Nữ vừa nói xong đã phải tròn mắt nhìn nữ nhân trước mặt. Nàng ta kiễng chân, hai tay vòng qua cổ Hoa Nguyệt, môi chạm môi với hấn. Chỉ thấy mặt nàng mẫn nguyệt. Lúc buông hấn ra, còn cười tươi như tiểu tiên tử khá ái.

"Ngươi nhé, bốn vạn năm trước đã hứa với ta rồi, không được bỏ rơi ta nữa đâu, Hoa Hoa."

Nói rồi nàng ngã vào lòng của Hoa Nguyệt ngủ thiếp đi. Để lại hấn, tim chỉ vừa đập như tê dại, điên cuồng, rồi lại như muốn chững lại, vỡ vụn. Đáy mắt thoáng hiện một tia huyệt hắc, thất vọng.

Nàng còn khiến Ảnh Nữ có một dấu chấm hỏi to đùng trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ảnh Ảnh tử, con xin lỗi

Hoa Nguyệt bế Hàn Ảnh, quay đi trước mặt Ảnh Nữ, bóng lưng cao lớn dần khuất xa trước mắt nàng.

"Ngươi thích nàng rồi..."

Ảnh Nữ nhoen cười, xoay người dần biến mất sau cánh bờ công anh bay bị gió cuốn đi.

...

Hoa Nguyệt nhìn nàng đang say ngủ, trong lòng có chút nhói lên. Nàng tại vì sao lại yêu nam nhân đó đến sâu đậm như vậy? Có phải hấn rồi sẽ quay lại tìm nàng nên nàng mới phải như vậy?

"Tí tí..."

Ngực Hoa Nguyệt bỗng chốc nhói lên, hần đau đón ôm lấy ngực mình. Chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoa Nguyệt buồn bã, rời khỏi am.

"Người thích nàng à?" - Hồ Cơ từ đầu lù lù đứng trước mặt hần khiến một chút nữa đã đánh nhảm người.

"Người là tí tí, là ân nhân của ta, nào có chuyện đó chứ." - Hoa Nguyệt cúi mặt xuống đất.

Hồ Cơ, bật cười rộ lên khiến Hoa Nguyệt giật mình, chẳng dám nhìn thẳng mắt hần.

"Người tốt nhất không nên ái mộ nàng. Chỉ sợ chuốt thêm đau thương, phiền phức cho nàng."

Hần xoay người quay đi, nhoeo một nụ cười như có như không dưới ánh trăng khuyết tà mị, rời đi.

Hoa Nguyệt, bỗng dưng khóe mắt chảy ra một giọt lệ trong suốt. Chẳng biết vì sao lại rơi nước mắt. Là vì Hồ Cơ nói đúng hay là vì bản thân hần thấy có lỗi? Thôi thì, đành chôn chặt đoạn tình cảm không có điểm đến này vậy. Là tí đệ, có gì không tốt?

...

Hàn Ảnh tỉnh dậy, đã quá giờ trưa. Nàng vừa mở mắt đã thấy Hoa Nguyệt chăm chú đọc cuốn kinh thư nàng đưa hần.

"Ảnh Ảnh tí, người dậy rồi, con có nấu canh giải rượu cho người, ở đầu giường, người uống đi, cho đỡ đau đầu." "

Hoa Nguyệt mỉm cười tươi rói như ánh nắng mai rạng rỡ.

"Đêm qua, ta có làm gì người không?" - Hàn Ảnh dụi dụi mắt, ưỡn người, nàng biết rõ, bản thân mỗi lần uống rượu lại không làm chủ được mình. Làm ra điều xằng bậy. Không biết đã làm gì tên tiểu tử này nữa.

"Đêm qua người trở về đã mệt lử rồi ngủ giữa đồng hoa, nên con bế người vào." - Hoa Nguyệt rũ mi mắt, che đi đáy mắt đang xáo động. Tí ấy chẳng nhớ gì cả! Rồi nở một nụ cười, khiến nàng bán tín bán nghi nhưng cũng không hỏi gì thêm.

"Ta đến tuổi tám đây. Lát nữa sẽ kiểm tra người."

Nàng uống một hơi hết chén canh rồi khoát áo ngoài, bước ra khỏi am về phía suối trị thương. Nàng vừa rời khỏi không lâu, Ảnh Nữ liền xuất hiện.

Nàng ta nhào đến ôm Hoa Nguyệt như đôi tình nhân trẻ. Hoa Hoa đáng thương, bị ôm đến mức mặt mày tái mét. Khóc không ra nước mắt.

"Đại công chúa, xin người giữ khoảng cách với ta." - Hần cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh nhất, đẩy nàng ra.

"Ta đã nói, bản công chúa rất rất thích người cơ mà." - Ảnh Nữ nũng nịu. Nàng phụng phịu, có đáng yêu đấy. Nhưng sao mà bằng Ảnh Ảnh được chứ. - Hoa Nguyệt thâm nghĩ, môi thâm cười. Bộ dáng của hần trông như con mèo nhỏ. Hần đâu biết nữ nhân trước mặt cũng đang động tâm chứ.

Ảnh Nữ, say mê nhìn hần, ánh mắt không hề chớp lấy một cái. Nàng phát hiện, tên tiểu tử này cũng có điểm hút hồn người khác đó nha.

"Này nam tử, người tên gọi là gì nhỉ?" - Ảnh Nữ bỗng chốc trở nên dịu dàng, ngây thơ đến kỳ lạ. Ánh mắt là lướt lúc này, bây giờ trở nên tinh khiết đến ngạc nhiên.

"Hoa...Nguyệt..." - Hoa Nguyệt do dự đáp. Hần ngẩng đầu nhìn nàng ta. Phát hiện, dung nhan cũng không phải hạng bình thường. Mắt phượng, mày lá liễu thanh mảnh, không quá đậm cũng chẳng quá nhạt. Mũi nàng cao, môi nhỏ nhắn, ánh mắt có chiều sâu, rất đẹp. Tóm lại, ngũ quan nổi bật, lại thanh tú, không bị thô. Thế nhưng, vẫn thua Ảnh Ảnh một bậc.

"Gọi người là gì nhỉ? Tiểu Bông ha?" - Ảnh Nữ cười khúc khích.

"Tiểu Bông? Đại công chúa, ngài cứ gọi ta Hoa Nguyệt được rồi, đừng như vậy." - Hoa Nguyệt hoảng hốt tránh né nàng.

"Tại sao vị cô cô kia, kém người đến mấy vạn tuổi, người vẫn gọi là tí tí, nàng vẫn gọi người là Tiểu Hoa Hoa, người chẳng nói gì. Bản công chúa chỉ gọi người là Tiểu Bông người liền né ta như tránh né tà nhân." - Ảnh Nữ phụng phịu mặt, hờn dỗi. - "Ta mặc kệ, vẫn cứ gọi người là Bông Bông."

Hàn Ảnh vừa mặc xong sam y bước vào, khoác hững hồ hồng y bên ngoài, tóc rũ nước xỏa xuống một dòng suối.

"Hoa Nguyệt, chúng ta đến rừng trúc thôi."

Hoa Nguyệt nghe nàng gọi, cách gọi khác hẳn ngày thường. Hần đoán chừng nàng có lẽ đã nghe thấy những gì Ảnh Nữ nói nên chỉ im lặng đi theo nàng.

Ảnh Nữ thấy tí muội bọn họ rời đi cũng chạy theo sau. Nào ngờ, nàng chuẩn bị bước vào rừng trúc đã thấy Hàn Ảnh kéo Hoa Nguyệt vào, tay nhanh

như chớp tạo kết giới ẩn hết mọi thứ bên trong, khiến nàng bị kết giới đẩy ngược lại té xuống.

"Này, Hồ ly, người không cho ta vào thì ta đợi hắn. Hừ!" - Ảnh Nữ mím môi. Ngồi dựa vào cây trúc chỗ đó.

Trời sập tối, Hàn Ảnh mới cùng Hoa Nguyệt trở ra, Ảnh Nữ vẫn ở đó. Chỉ là nàng ngủ say mất rồi. Hàn Ảnh nhìn nàng rồi lạnh lùng bước đi. Điều nàng không ngờ, tiểu tử Hoa Hoa của nàng lại bế Ảnh Nữ cùng trở về, trong lòng tự dưng trào lên một cổ tức giận không thể nói nên lời, chỉ thấy tay áo trở về phòng.

Hoa Nguyệt bế Ảnh Nữ về, hắn không hiểu tại sao tí ti lại tức giận. Ít nhiều gì nàng cũng là nữ nhi, hắn không nghĩ nàng lại chờ bọn họ từ trưa cho đến tận tối.

Hắn chỉ bế nàng về phòng mình rồi, chạy ra ngoài, leo lên nóc nhà. Hắn lấy một cái lá nhỏ, vừa thổi lại chẳng biết đang thổi gì. Chỉ là trong đầu hiện lên khúc nhạc đó.

Hàn Ảnh, nhìn qua cửa sổ, cố kiếm cách lý giải cho cổ nóng giận lúc nãy lại chẳng kiếm ra. Nàng nghe thấy "Bi Ngạn khúc", giật mình phi thân đến chỗ người thổi, liền thấy Hoa Nguyệt một thân lam y, phiêu lãng thổi kèn lá. Nàng nhìn hắn đến ngây người.

"Nguyệt..."

Tiếng kèn dừng lại, hai ánh mắt thần thò nhìn nhau. Trong đáy mắt nàng, có một chút nhưng nhớ chạy ngang qua. Nhưng trong đáy mắt Hoa Nguyệt, lại có chút bi thương. Hắn giống nam tử đó đến vậy sao?

Hàn Ảnh giật mình, nàng bình tâm, phi thân đến chỗ Hoa Nguyệt đang ngồi. Nàng đã sửa xiêm y lại gọn gàng. Không còn lấp lừng như ban nãy nữa. Tóc búi đơn giản, tùy tiện cài một cây trâm bạc nhưng nhìn nàng vẫn chẳng mất đi chút khí chất nào cả.

"Người nghe khúc nhạc này ở đâu?"

Giọng nàng có chút ôn nhu, nhẹ nhàng. Ánh mắt lơ đãng nhìn về hướng xa xăm nào đó.

"Con chỉ thấy nó hiện lên trong đầu, sau đó cứ thổi thôi." - Hoa Nguyệt ngược mặt nhìn trời cao rồi rũ mi xuống.

"Đây là Bi ngạn khúc, từng có một vị cố nhân tấu trên khúc cầm của ta..." - Hàn Ảnh nói, trong đáy mắt có chút hoài niệm.

"Là Dạ Hoa Nguyệt ca ca, đúng không...Ảnh Ảnh tí..." - Hoa Nguyệt lấp lửng. Trong phút chốc, trong ánh mắt Hàn Ảnh dấy lên một tia cả kinh, không tin được.

"Tại vì lần trước người ngủ mê, có gọi tên ca ca." - Hoa Nguyệt tươi cười. Hắn cười như những gì hắn từng thấy chưa bao giờ xảy ra.

"Có phải, cái tên của con chính là để nhớ nam tử đó không, tí tí?" - Hoa Nguyệt vẫn giữ nguyên làn mi dày đang rũ xuống.

Hàn Ảnh chỉ vừa kiềm nén xúc động đáy mắt, bây giờ trở thành kích động. Nàng giáng một bạt tai đau điếng, hắn nắm ngón tay mảnh khảnh trắng muốt của nàng trên gương mặt mỹ miều như nữ tử kia.

Có cơn gió lạnh lùa ngang, cũng chẳng khiến sự bông rã trở nên dịu nhẹ trên gương mặt anh tuấn như nữ nhân. Trăng không, sao cũng chẳng thấy, nhưng lại có thể thấy rõ vết đỏ in hằn một bàn tay. Hoa Nguyệt cảm thấy bản thân không nên nói ra lời đó. Hắn như vô tình gọi lại ký ức buồn bã của nàng.

"Con...xin lỗi..." - Nói rồi hắn nhảy xuống, bỏ đi, đi thật nhanh. Cuối cùng cũng chìm vào màn đêm yên tĩnh.

Ảnh Nữ, từ đầu chỉ cuối chứng kiến không thiếu sót một cảnh nào. Chẳng hiểu vì sao, trái tim nào trào lên một cổ thương cảm cho tiểu nam tử đáng thương. Ánh mắt nàng nhìn Hàn Ảnh, chẳng biết đã thay đổi từ lúc nào. Nàng phi thân đi tìm Hoa Nguyệt.

...

Hoa Nguyệt ngồi dưới gốc cây, nàng và hắn từng cùng nhau chơi đùa. Thật hài hước. Một tháng trước, chính là cười thật vui vẻ tại nơi này. Một tháng sau, chỉ có một mình hắn ngồi đó, ánh mắt buồn bã. Hoa Nguyệt bỗng dưng ôm đầu. Hắn cảm nhận có luồng khí tức như muốn xé nát đầu hắn.

"Nàng là của ta..."

"Người là đại ma đầu có tư cách gì xứng với nàng..."

"Dù người có đỡ kiếm cho ta, thì người cũng nên hồn phi phách tán chết đi..."

...

"Awghhhhhh"

Tiếng Hoa Nguyệt hét lên thất thanh giữa khung trời đêm yên tĩnh. Hắn khổ sở lăn nhào trên đất. Những mảng ký ức mờ mờ ảo ảo, bám theo hắn. Hắn

chẳng nhìn rõ gì cả.

Hoa Nguyệt vươn tay, như muốn cầu cứu. Nhưng, hắn chỉ thấy một nam nhân, không rõ hình dáng, khuôn mặt, đang lạnh lùng quay đi.

"Hoa Nguyệt..." - Ảnh Nữ sợ hãi chạy đến.

Hoa Nguyệt bất tỉnh giữa nền đất đen. Gương mặt hắn lại đầy thống khổ. Bình thường da hắn đã trắng, bây giờ lại càng thêm nhợt nhạt, tái mét.

Nàng ta sợ hãi, cồng Hoa Nguyệt trên lưng, dùng tốc độ nhanh nhất trở về am.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ta và chàng

Hắn Ảnh bình tâm trở lại. Nàng đã quá kích động rồi. Nàng định đi tìm Hoa Nguyệt nói tiếng xin lỗi, liền thấy Ảnh Nữ cồng hắn trở về.

"Đề..." - Nàng chưa kịp nói gì đã bị Ảnh Nữ liếc một cái sắc xéo, rồi đi vào trong. Những lời còn lại, đều trôi hết vào bụng. Nàng thu hồi cánh tay đang lơ lửng giữa không trung, lặng lẽ đứng nhìn Ảnh Nữ đã thông kinh mạch cho hắn.

Nàng quay đi, ánh mắt trở nên lãnh đạm, buồn sâu sắc.

...

Ảnh Nữ, trở ra ngoài, vừa nãy, nàng bắt mạch cho hắn. Điều nàng kinh hãi, chính là mạch tượng của hắn có dấu hiệu trúng Tàn Chi Phá. Loại độc vô giải. Có chấp niệm sẽ là xúc tác giết hắn. Chỉ là đoạn niệm ngắn ngủi may ra chỉ nhập ma, nhưng lỡ, đã ăn sâu vào tâm can, chỉ có thể nhập ma rồi đau đớn mà chết.

Loại độc này dù mạnh thì vẫn kéo dài mà hành hạ người khác. Nó chỉ như những con đau tim thông thường tái phát. Nếu đã là chấp niệm ăn sâu vào tâm can, chỉ có thể sống thêm mười năm nữa.

Nàng không hiểu vì sao hắn lại trúng loại độc này, nhưng nàng biết cách duy nhất giải nó.

Hồng Liên Khai.

Ảnh Nữ lắc đầu, nàng rời đi. Khuất sau rặng trúc.

...

Trong đêm tối, Hắn Ảnh, quay trở lại. Nàng biết Ảnh Nữ rời đi rồi. Nhẹ nhàng đi đến bên giường hắn. Trong lòng, chợt trào lên một cổ hồi hận. Nàng ngồi xuống, từng ngón tay phả theo hơi mát lạnh xoa dịu cái tát lúc nãy làm cho nét mặt Hoa Nguyệt giãn ra thoải mái.

Hắn nhón cái miệng chúm chím đỏ choét của hắn cười một cái như rất thoải mái. Hắn Ảnh nhìn hắn, môi bất giác nở nụ cười.

Cũng hai năm lẻ mấy tháng hắn ở cùng nàng. Tên thiếu niên, mặt vàng vọt, sung bầm lên, khoe môi rướm máu, thân thể ốm yếu bầm dập toàn vết thương, còn mạnh mẽ với nàng, bây giờ đã thành trai tráng mười tám, làn da trắng muốt như đoá sen trong hồ, ánh nhìn ngậy thơ hồn nhiên bây giờ đã mang đầy khí chất tận trong đáy mắt. Hắn từng rất ngô nghê, đơn giản, nhưng bây giờ, lại biết cách che giấu cảm xúc rồi. Haha.

Nàng nhớ lần đầu, bắt hắn gánh nước không để rơi giọt nào, hắn gánh liên tục mấy ngày liền, kết quả lúc luyện xong đã lăn đùng ra ngủ một mạch hai ngày trời.

Nàng dạy hắn luyện kiếm rồi cười mây. Hắn, lúc đầu chưa biết cười, vẫn liêu minh, nàng dọa không cẩn thận sẽ té gãy cổ, nhưng vẫn cứ leo lên.

Nàng, nhớ ngày cùng hắn xuống núi, hắn vì nghĩ nàng bị hãm hại mà nhảy xuống bồn cứu nàng. Sợ nàng thiếu khí, mà hôn nàng. Nhưng mà, nàng giả ngu thôi.

Chẳng hiểu sao, căn phòng như được hắn thắp sáng lên. Hắn Ảnh chẳng biết mình đang muốn gì. Lúc mở mắt, đã thấy Hoa Nguyệt mở mắt nhìn nàng. Còn môi nàng lại chạm lên môi hắn. Là cái tình thế gì đây?

Hắn Ảnh gạt mình, vội đứng lên. Nàng định bước đi. Liền thấy, Hoa Nguyệt nắm lấy tay nàng.

"Ảnh..."

Cả người nàng chột khựng lại. Giọng điệu này. Cách gọi này. Hàn Ảnh quay đầu, mở to mắt nhìn nam nhân trước mặt.

"Người cách ta đến hơn mười mấy vạn tuổi, gọi ta tí tí, được rồi, nay còn dám lớn mật gọi cả tên của ta?"

Nàng định vùng tay ra, liền cảm thấy người kia kéo nàng ngã vào lòng hắn.

"To gan..." - Chưa dứt câu đã thấy bản thân bị nghẹn lại, những lời định nói đều đã bị nam nhân trước mặt nuốt hết rồi. Ánh mắt Hàn Ảnh xúc động kịch liệt. Lẽ nào, lẽ nào...

"Nàng quên ta rồi sao?" - Hoa Nguyệt buông nàng ra, giọng nói, ánh mắt trở nên sâu thẳm, đầy nhu tình.

"Dạ Hoa Nguyệt..."

Mắt nàng sáng lên một thứ chất lỏng như pha lê, tuôn trào khi thấy người kia gật đầu.

"Là ta...Năm đó, ta đáng ra đã bị hồn phi phách tán, nhưng nguyên lai, do trong người ta lúc đó có mang Hồng Liên Khai, nên hồn phách và thể xác hóa nhập vào một thai phụ không phụ, trở thành người phạm. Nhưng nguyên lai hóa nhập nên ta bị phong bế ký ức. Nhờ có cánh bích ngạn trên trán nàng năm đó, ta dùng máu để tạo thuật cấm, nếu lỡ sau này ta quên vẫn còn có nó. Chỉ cần có máu của ta, bích ngạn sẽ tự động cho ta thấy ký ức của mình. Giúp ta nhớ lại như cấm thuật sách có ghi mà ta từng đọc."

Hắn nhẹ nhàng, ấm áp, giải thích hết những khuất mắt trong nàng. Thực sự, bích ngạn chỉ mở ra cánh cổng cho hắn nhìn lại quá khứ, chứ chẳng giúp hắn nhớ ra. Thứ giúp hắn nhớ, chính là Tần Chi Phá. Con đau kịch liệt ban nãy đã cải phong ấn cho hắn.

"Nàng...tha thứ cho ta rồi...đúng không?"

Hắn rụt rè, cúi hàng mi dày, cong vút nhìn nàng. Chỉ thấy nàng gật mạnh liên hồi, từng giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi. Hắn ôm lấy nàng, mạnh mẽ, gắt gao ôm nàng. Sau từng ấy năm, cuối cùng nàng cũng chịu tha thứ cho hắn.

...

Một màn uyên ương trùng phùng ban nãy, Ảnh Nữ đều đã chứng kiến hết. À ngoài ra, còn có cả Hồ Cơ.

"Bất ngờ thật." - Hồ Cơ đứng sau lưng Ảnh Nữ vẫn còn chưa tin được vào mắt mình. Cũng chẳng tin được vào tai mình.

"Hắn, ban đầu ta cứ nghĩ chỉ có giống hình dáng, nào ngờ, đến cả nguyên thân, cũng là một." - Hồ Cơ cười to, đầy thống khổ.

"Lẽ nào, chàng chính là đại ma đầu ma tộc?" - Ảnh Nữ mở to mắt, kinh ngạc.

"Là hắn."

"Vậy người, người không phải Hồ Cơ, người là ai?" - Ảnh Nữ cũng nổi lên nghi hoặc, nếu hắn là Hồ Cơ chắc chắn sẽ không biết hình dáng, nguyên thân của Hoa Nguyệt. Hắn chỉ mới bốn vạn tuổi. Cho nên chắc chắn không phải.

Ảnh Nữ dùng đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn hắn. Lại thấy, hắn nghiêng đầu cười phá lên đầy ngật nghẻo.

"Người không ngờ lại thông minh như vậy." - Hồ Cơ ngừng lại. - "Bản vương chính là thái tử thiên tộc, Uy Diệp."

Ảnh Nữ mém chút đã đi cảm xuống đất. Không ngờ, Hồ Cơ lại chính là Uy Diệp.

"Nếu bọn họ chính là chân ái, thì ta sẽ không chen chân nữa. Haha." - Giọng cười đầy nỗi chua xót của Uy Diệp, thật thê lương.

Bóng dáng cô độc của hắn quay đi. Hắn đến trước đến tận bốn vạn năm, nhưng cuối cùng lại thành kẻ đến sau đáng thương cố chen chân vào đoạn chân tình của bọn họ.

Rõ ràng, bốn vạn năm trước là hắn đến trước, là hắn cùng nàng chút xíu nữa đã kết tóc thành phu thê, một kiếp đào hoa trải dài trên thiên cung. Nào ngờ, biến cố, khiến bốn vạn năm sau, hắn là kẻ thê lương trần mắt nhìn nàng hi vọng ái ố cùng nam nhân khác.

Giọt nước mắt cay đắng, nuốt ngược vào tim, lại như ngàn con dao đâm xuyên tim hắn. Đau đến muốn ngộp thở.

...

Hàn Ảnh, nhìn hắn, ánh mắt trở nên nhu tình như nước. Tình cảm nàng đè nén bấy lâu nay, những gì nàng chờ đợi bấy lâu nay cuối cùng cũng hồi đáp. Chỉ là không ngờ, người đó đã ở cạnh nàng tận hai năm trời. Đáng ra, ngày đồng bích ngạn phát sáng, nàng đã phải biết điều đó.

"Nguyệt, chúng ta thành thân đi!" - Nàng nhìn hắn, chẳng chút do dự nói.

Trong phút chốc, Hoa Nguyệt, đáy mắt có chút không thể tin những gì nàng nói.

"Nếu nàng là vì thấy có lỗi với ta..."

Lời chưa kịp nói đã bị Hàn Ảnh lấy tay chặn trước miệng.

"Ta nguyện ý muốn làm thê của chàng."

Nói rồi nàng đưa tay, biến cả căn phòng trở thành phòng hỷ. Hắn mặc tân lang y, nàng mặc tân nương phục.

Hoa Nguyệt, bị nàng cuốn đi lý trí, hắn quên mất bản thân trùng Tàn Chi Phá.

Nàng nắm tay hắn, đội khăn hỉ, chạy ra trước sân.

Bọn họ cuối đầu lạy hỉ. Trước sự chứng giám của trời mây, tịch mịch không tinh nguyệt.

Nàng dắt tay hắn đến đồng hồ công anh, dưới gốc cây to lớn, từng đợt đom đóm phát sáng, rục rờ nơi họ đứng.

...

Mọi người comment, hoặc follow tớ để không bỏ lỡ chương nhé! <3

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thành thân

Hàn Ảnh cùng nam nhân trước mặt, khấu đầu bái tam địa. Dù chẳng có bà mối, chẳng có kèn trống, chẳng ai chúc phúc, chỉ có nàng là tân nương, hắn là tân lang. Chỉ có hỉ phòng hỉ phục nàng tự tay hóa ra.

Hàn Ảnh xinh đẹp, kiều diễm dưới màu đỏ rục rờ. Mái tóc nàng chỉ búi đơn giản, cài lên trâm đỏ, đội hỉ khăn. Dung nhan như hoa như ngọc dù chỉ trang điểm qua loa, nhạt nhòa. Mắt phượng, trong vắt, dịu dàng như từng đợt sóng nhỏ vỗ vào bờ. Đôi môi như đóa đào anh mềm mại khẽ mở, nở một nụ cười thật xinh đẹp.

Nhất bái thiên địa

Nhị bái cao đường

Phu thê giao bái..

Chàng cùng ta khấu đầu trước mặt thiên địa, nhân sinh. Ta bây giờ là thê của chàng.

"Đường Vũ Hàn Ảnh ta, nguyện cả đời, cả kiếp yêu chỉ chàng, nhớ nhưng chỉ chàng, chờ đợi cũng chỉ chàng. Ta nguyện dùng mười kiếp đào hoa chỉ để hi vọng ái ố cùng chàng. Chỉ cần là chàng, những thứ khác, ta đều không màng đến." - Ánh mắt nàng chân tình, sóng sánh nhìn hắn.

"Dạ Hoa Nguyệt ta, chỉ cầu nàng hạnh phúc, cho dù là sinh ly tử biệt, đều cũng sẽ yêu nàng, dõi theo nàng" - Hoa Nguyệt nhìn nàng, ánh mắt cũng chỉ có một mình nàng. Thứ hắn sợ không phải sinh ly tử biệt mà chính là sợ vạn kiếp không được yêu nàng, không được thấy nàng, không được nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng. Hắn đưa tay kéo khăn hỉ của nàng lên, mười phần hạnh phúc nơi đáy mắt đều là cho nàng.

"Nguyệt, nếu chàng phản bội ta thì sẽ thế nào?" - Nàng từ từ ngước mi mắt nhìn hắn, chẳng nhanh chẳng chậm, nhưng ngữ điệu lại vô cùng quan trọng.

"Khi đó, nàng chỉ cần một kiếm đâm ta. Khiến ta mãi không siêu sinh, trút hận cho hả lòng nàng" - Hắn nắm tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên nụ hôn.

"Ta sẽ không giết chàng, chỉ là đem những gì chàng thề non hẹn biển đều vứt đi hết. Nhốt chàng trong mộng cảnh của ta cả đời" - Hàn Ảnh mỉm cười, nàng từ từ tiến đến, đặt lên môi hắn một nụ hôn. Nụ hôn chân thành nhất từ sâu tận lòng nàng.

Hoa Nguyệt giữ gáy nàng, dùng tình yêu của hắn trong suốt những hơn bốn vạn năm để ôm nàng. Thoát một cái đã ở phòng tân hôn.

Trước đây, yêu nàng. Ký ức phong bế, vẫn yêu nàng. Bây giờ cũng chính là một lòng một dạ yêu nàng.

Bọn họ dây dưa triền miên. Hàn Ảnh vừa khẽ hé môi, lưỡi của Hoa Nguyệt đã không kiên nhẫn tiến vào, cuốn quít lấy lưỡi nàng. Hắn từ từ đặt nàng nằm xuống, nhẹ nhàng âu yếm.

Từng đợt quần quít, hai thân ảnh ôm lấy nhau, cảnh xuân mờ ám trải ngập khắp phòng.

Hàn Ảnh tay nắm chặt thờ gấp, nằng sợ đau.

"Ta sẽ nhẹ nhàng."

Hoa Nguyệt đan tay vào nằng, đôi môi hôn lên trán nằng, hôn vào cánh bĩ ngạn đẹp đẽ. Từ từ tiến vào.

Hàn Ảnh khẽ rên một tiếng. Giọng nói như suối ngọt, mê mẩn hẳn. Hoa Nguyệt yêu thương hôn lên giọt nước mắt trên khóe mi nằng.

Đêm nay, hẳn ôm nằng, cảm nhận từng hơi thở, mùi hương của bĩ ngạn phảng phất của nằng. Hẳn chỉ ước, thời khắc này có thể kéo dài mãi mãi. Có thể cùng nằng là một đôi uyên ương an nhàn giữa chốn nhân gian cũng đủ rồi.

...

"Ma Vương, hẳn quay về rồi." - Ảnh Nữ cúi đầu trước Linh Nữ. Nằng không thấy được nét mặt ngay lúc này của nữ nhân kia, chỉ thấy nằng ta cười to một trận hả hê. Sau đó liền vụt tắt.

"Hẳn chính là tên tiểu tử đó?" - Ảnh Nữ gật đầu, ngước lên, thấy trong đồng tử của Linh Nữ lóe lên một tia đắc ý.

"Hẳn ta trúng Tàn Chi Phá, có quay lại ngai vị này cũng vô dụng, thôi thì làm con cò cho bản nữ vương. Giết chết con ả tiện nhân kia." - Nằng ta lại ngửa mặt, tự xưng nữ vương, cười to, quay đầu, ánh mắt đắc ý, nhìn Ảnh Nữ như ám chỉ nằng nên làm gì.

Ảnh Nữ chỉ khẽ cúi mình, tuân lệnh.

"Đây là Xuân Diệu. Kích tình còn kích độc. Là xúc tác khiến Tàn Chi mau chóng phát độc." - Linh Nữ nguy hiểm nhìn nằng. Ném cái bình sứ về phía của Ảnh Nữ. - "Ngươi có thể giúp hẳn thay con tiện nhân kia cũng được mà. Ha ha."

Ảnh Nữ cả kinh nhìn nữ nhân độc ác trước mặt. Đáy mắt vụt qua tia sợ hãi.

"Ta biết rồi." - nằng khom người lui ra.

"Chờ đã." - Linh Nữ tà mị gọi nằng.

"Còn gì sai bảo?" - Ảnh Nữ nuốt nuốt bọt. Nằng ta cảm thấy sợ điệu bộ này của Linh Nữ. Từng đợt da gà bắt chợt nổi lên. Ảnh Nữ nhắm chặt mắt chịu đựng.

"Đêm nay, hầu hạ ta trước đi..."

Ảnh Nữ cắn chặt môi đến muốn bật máu. Biết rõ, nằng sống được an toàn cho đến khoảnh khắc ngày hôm nay, là nhờ trở thành vật sủng của nữ nhân kia. Nhưng, bao nhiêu năm rồi, vẫn không thể nào kiềm nén nỗi sợ hãi, sự ghê tởm đối với nằng ta.

Từng làn hơi nóng, mang đậm hơi phụ nữ phả vào gáy của Ảnh Nữ, khiến nằng không kiềm nén được một tiếng a, đầy thống khổ.

Ánh mắt nằng trở nên vô định. Vốn dĩ, dù cho nằng có không chết đi, không đầy đoạ thì đời nằng bây giờ, cũng giống như một chuỗi bi kịch không có hồi kết.

...

Hồ Cơ ở trên đỉnh của Thượng Sơn, chấp hai tay ra sau. Hẳn đưa mắt nhìn vào màn đêm yên tĩnh. Yên tĩnh đến đáng buồn.

Hẳn bây giờ vẫn chưa thể hoàn thiện nguyên hồn, nguyên thân vẫn còn chỗ khuyết, nên vàng mây đại diện cho thân phận thật sự của hẳn vẫn chưa kết thành thất sắc. Hẳn vẫn chưa thể công khai thân phận của mình.

Mi tâm Hồ Cơ giãn ra, hẳn kéo tay áo, lấy ra Linh Chuông, biến nó thành cây sáo ngọc nhỏ, điều khắc tinh xảo hình con rồng hùng vĩ đang uốn lượn quanh thân sáo.

Từng chút một những tâm sự, hẳn đều gửi vào tiếng sáo buồn trong trời đêm vắng lặng.

...

"Ảnh, chúng ta về đồng bĩ ngạn nhé." - Hoa Nguyệt khàn khàn giọng, âu yếm hôn lên tóc nằng. Cánh tay để nằng gối đầu, cánh tay còn lại, phủ lên người nằng.

Hàn Ảnh nhắm mi mắt, khẽ gật đầu. Dù sao, thế sự cũng không còn cần đến nằng nữa. Hẳn bây giờ, cũng chẳng cần quan tâm đến cái gì là ma tộc, ma vương. Đơn giản, chỉ muốn cùng nằng làm một đôi phu thê, an nhàn.

Từng ngón tay trắng muốt của nằng, đang vào bàn tay to lớn, thon dài của hẳn.

Với nằng, bây giờ, sao mà bình yên.

...

Trời quá trưa, Ảnh Nữ vừa phi thân đến trước am, đã phát hiện Hàn Ảnh cùng Hoa Nguyệt đã biến mất. Có nghĩ cũng không ngờ bọn họ quay trở về Huyết Đồ giang.

Nàng ta lê tấm thân toàn những vết hôn bầm tím, từ tối qua, vừa đến nơi, đã thấy cảnh một nam một nữ, nàng múa ta đàn.

Nữ nhân mặc tố y, nhảy múa đầy uyển chuyển dưới khúc nhạc. Chân tình từ hai đáy mắt khiến lòng Ảnh Nữ trào lên một nỗi chua xót.

Nàng dùng thuật ẩn thân. Vẫn chỉ đứng ở đó nhìn mà thôi. Trời đổ mưa. Ảnh Nữ cũng không rõ là mưa chảy vào mắt hay là lệ nàng đang chực rơi, chỉ thấy cay cay, lại thêm nấn nặn đắng chát. Nam nhân nàng chỉ là bức đồng mà thâm thương trộm nhớ lại là ma quân mất tích của bốn vạn năm trước đã từng cứu nàng, bốn vạn năm sau đã trở thành phu quân của người khác trước mắt nàng. Vốn từng nghĩ, chỉ là trùng hợp. Nào có thể ngờ lại là sự thật.

Bất chợt.

"Hiện thân đi, đừng đứng đó nữa!" - Hàn Ảnh đứng che ô dưới mưa, đối mặt với Ảnh Nữ.

"Quả nhiên là cô."

Ảnh Nữ mỉm cười, trong nụ cười có chút chua chát.

"Người đứng đây, để làm gì?"

Giọng nói của Hàn Ảnh, vạn phần mang đầy sự lạnh lẽo.

"Hắn đâu?" - Ảnh Nữ vờ ra vẻ, che giấu chút đau lòng.

"Chàng ngủ rồi, là ta đưa chàng vào mộng."

"Ta chỉ có lòng tốt muốn cho người biết một chuyện." - Ảnh Nữ, đôi mắt ngập tràn bi thương.

Hàn Ảnh ánh mắt hoài nghi nhìn Ảnh Nữ, trong lòng đang chuẩn bị một mớ câu hỏi để chất vấn nàng ta.

"Người ở với hắn không nghĩ Tàn Chi Phá hai năm trước hắn trúng, người vẫn chưa giải đang chực chờ bộc phát sao?" - Ảnh Nữ nhìn nàng, từng câu từng chữ nói ra đầy rành rọt rõ ràng.

"Người nói cái gì?"

Hàn Ảnh tròn tròn mắt, hàng mi rung lên, chẳng thể nào tin những gì nữ tử này đang nói.

"Lần trước, ta nhặt hắn từ đồng hoa về phát hiện người hắn có độc của Tàn Chi, nay đang bắt đầu ăn mòn vào tim hắn. Thuốc giải chỉ có Hồng Liên Khai mới có thể tẩy độc cho hắn. Bằng không, chỉ có nhập ma mà chết thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tàn Chi Phá, vì chàng mà hi sinh

Hàn Ảnh bần thần, chiếc ô giấy trong tay cũng rơi xuống. Từng giọt mưa thấm vào người nàng. Lạnh đến rét rung.

Chẳng biết qua bao lâu, Ảnh Nữ cũng đã rời đi. Trời cũng đã ngừng đổ mưa. Hàn Ảnh nhắm mi mắt, khẽ thở dài, nàng hong khô y phục, trở vào bên trong. Hoa Nguyệt đang cặm cùi nấu cơm cho nàng.

Trên khuôn mặt trắng nõn có vài vết than, trông rất đáng yêu.

"Ảnh, ta nấu cho nàng mấy món nàng thích."

Hắn nở nụ cười tươi rói, phút chốc khiến tim nàng có chút nhói.

Nàng ngồi nhìn hắn, môi nở nụ cười, ánh mắt đầy thâm tình, sâu sắc, đến chẳng nhận ra biến động.

...

Linh Nữ hài lòng nhìn biểu hiện của Ảnh Nữ. Không hổ danh là vật sủng nãi tâm đắc. Tay nàng mân mê Vạc Hắc Hỏa, Đỉnh Hồng Ngọc, hai món bảo bối, cất công lắm mới có thể có được.

Thiên Cơ à, Thiên Cơ điều người đắc ý, bây giờ chính là ta đắc ý. Để ta xem ông làm cách nào để lần nữa đối diện với nó đây.

Nàng ta cười to. Giọng cười có chút thù hận, ánh mắt nàng ta trở nên thâm hiểm. Như báo trước, lại sắp thêm một trận đại chiến.

"Sát Nương, chuẩn bị dọn đường cho quý nhân nào. Haha."

...

"Nguyệt, chúng ta, luyện Vô Song Tinh Tán đi." - Hàn Ảnh nằm trong vòng tay của Hoa Nguyệt, những ngón tay nhỏ nhắn, khuôn miệng khẽ thốt lên lời.

"Nhưng ta là người nhập ma..." - Hoa Nguyệt trầm giọng. Không hiểu vì sao nàng lại muốn luyện loại công pháp này.

"Chàng bây giờ là đệ đệ ta, chẳng phải ma vương gì cả, tất cả đều đã chấm dứt sau trận chiến đó rồi. Ta muốn giúp chàng dung hòa nội công trong người chàng hoàn toàn. Giúp chàng nhanh chóng có thể sử dụng nó thành thạo, không để bị phản phệ."

Nàng dứt lời, chỉ thấy Hoa Nguyệt dịu dàng mỉm cười nhìn nàng. Nàng nói gì, hắn cũng đều sẽ nghe. Nàng muốn gì, hắn cũng đều sẽ làm. Với hắn, nàng là tất cả. Là cả sinh mệnh đời hắn. Còn bao nhiêu năm thì tận dụng bấy nhiêu năm để bên nàng.

...

Trời phủ xuống một màn đêm yên tĩnh, Hàn Ảnh cùng Hoa Nguyệt, cả hai đều chỉ mặc nội sam.

Vô song tinh tán, chính là loại công pháp có thể giúp người khác tẩy tủy, một bước phi thành thượng tiên nếu có thể đạt đến cảnh giới cao nhất. Uy lực vô cùng lớn nhưng chỉ xếp sau Hồng Liên Khai.

Người tu đạo muốn luyện loại công pháp này, cần phải là một nam một nữ, tâm tư tương thông. Lúc luyện, phải cởi bỏ càng nhiều y phục càng tốt, chỉ nên mặc nội sam, nếu không, sức nóng sẽ gây sức ép lên kinh mạch toàn thân, làm người luyện mau chóng bị vắt sạch nước. Hơn nữa, phải luyện nó ở nơi có hoa bỉ ngạn. Càng nhiều hoa bỉ ngạn càng tốt. Linh lực trong bỉ ngạn có thể giúp tiết chế sức nóng. Ngoài ra, nơi có bỉ ngạn phải không được có người. Chính vì vậy mà Hàn Ảnh mới đặt kết giới, ẩn đi mọi thứ bên trong, nói nhanh thì chính là vô hình giới.

Tuy nhiên, Vô song tinh tán còn có một tác dụng khác chỉ có một mình Hàn Ảnh mới biết. Đó chính là, dẫn độc nội xâm từ người có độc sang kẻ không độc, cùng luyện với hắn. Tức, giải độc cho một người lại độc chết một người. Người được nội độc phải chịu đau đớn toàn căn cốt, cần có Hóa Tiêu Châu cùng Hàn Tiêu Châu, luyện trong Vạc Hắc Hỏa, đặt trong đỉnh Hồng Hạc, để dung hòa chúng, rồi đem dung hòa vào cơ thể, độc mới hoàn toàn không để lại bất kỳ di chứng gì.

Điều đó đồng nghĩa, nàng sẽ chết! Nàng không quan tâm.

Đôi mắt Hàn Ảnh khép lại, nàng cùng Hoa Nguyệt tạo thành vòng tròn thái cực. Nàng cùng hắn, tụ khí, cả hai cùng xoay vòng tròn, từ từ bay lên.

Bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt đối diện, áp vào tay hắn. Luồng khí mát lạnh từ Hàn Tiêu Châu trong người nàng, giúp hắn xoa dịu cơn đau của Tàn chi.

Hòa lực trong người hắn, lại như muốn thiêu đốt trái tim nàng, từ từ dẫn độc xâm nhập vào kinh mạch. Hàn Ảnh cố gắng chịu đựng. Mi tâm không ngừng nhặn lại.

Nàng gượng ghim lại. Cùng hắn, từ từ kéo hàng mi. Hắn nhìn nàng, nàng nhìn hắn. Hắn làm điểm tựa cho nàng phi người ngược lên không, bắt lấy đôi tay hắn. Hai thân ảnh tổ tổ tựa sương mai trở nên sáng rực rỡ giữa đồng bỉ ngạn. Một xanh quang cùng một hồng (ta đang nói màu đỏ a) quang, nhìn như không hợp lại đẹp đến vô cùng.

Hàn Ảnh thân lộn vài vòng trên không, duỗi người kéo Hoa Nguyệt, nàng nằm vào lòng hắn, rồi như mũi tên bắn lên trời cao, xoáy ngược dòng về hắn. Nàng như đóa hoa nở rộ được hắn tưới sáng.

...

Sau lần thứ nhất luyện công, lần thứ hai, bọn họ cùng luyện kiếm. Tàn Niệm, Tiêu Tư, đỉnh đỉnh đang đang.

Hoa Nguyệt như cảm thấy, những lần độc phát đã không còn đau đớn như trước nữa. Hắn nhiều lần cảm thấy không đúng, nhưng lúc vận công lại thấy nội lực mạnh hơn hắn, nên cho rằng Vô Song Tinh Tán đang tạm thời áp chế giúp bản thân.

...

Hàn Ảnh mỗi đêm đều rất khó thờ, nàng bị độc phát. Tâm can như bị đốt cháy, cảm giác như có hàng vạn con kiến đang đốt tim nàng. Một lần luyện Vô Song Tinh Tán là một lần độc ăn vào cơ thể.

Nàng vẫn cắn răng chịu đựng. Dùng bỉ ngạn dược để áp chế độc, chỉ là một loại dược luyện từ cánh hoa do nàng nghiên cứu, tạo nên. Nếu không nhờ

nó, chắc bây giờ, đã sớm bị phát hiện bản thân đang cứu hân.

Nàng phi thân đến chỗ Hồ Cơ.

...

"Bông Bông!" - Ảnh Nữ nhảy đến, cố tình ngân dài chữ cuối, làm Hoa Nguyệt hết hồn.

Hân vẫn giả ngây, không biết Ảnh Nữ đã biết hân là ai. Vẫn còn hồn nhiên, tránh né nàng!

"Mới mấy tuần không gặp, người càng ngày càng né ta. Người không sợ bị ta đem xử phạt vì bắt kính á?" - Ảnh Nữ vẫn giả vờ theo hân, cao giọng.

"Công chúa, người cũng không sợ bị đồn là người phụ nữ nội tâm sâu sắc?" - Hoa Nguyệt cũng nhướn mày, ánh mắt tránh né nàng.

"Người đang xia xói ta? Người..." - Ảnh Nữ tức giận phồng mặt.

Hân bây giờ đã có lại ký ức. Chẳng còn là Hoa Nguyệt nàng quen cách đây hai tháng rồi. Hoa Nguyệt ngày trước. Vẫn còn ngô nghê, dễ thương lắm.

Hoa Nguyệt bây giờ, cũng là Hoa Nguyệt nhưng là người của bốn vạn năm trước rồi...

Ảnh nữ bất ngờ hôn hân cái chụt, rồi nháy mắt biến mất. Xem như là giành cho Hoa Nguyệt mười tám chẵn của ta đi.

Nàng rời đi, để Hoa Nguyệt nhăn mặt. Hân chẳng quan tâm. Trở về động, hân luyện công, trở vào thần thức. Hân Ảnh nói có việc trên Thượng Sơn nên đã rời đi. Cả ngày không có nàng, bức bối, buồn tẻ.

...

"Hồ Cơ, cho ta mượn Linh Chuông đi..." - Hân Ảnh đứng phía sau, nhìn về hân. Đáy mắt đã mất đi ba phần khí chất vì bị độc phát.

"Nàng, tại sao lại muốn mượn Linh Chuông?" - Hân quay lại, đáy mắt xẹt qua tia ngạc nhiên nhìn thần sắc của nàng.

"Sao lại kém đến thế rồi."

Hân đau lòng nhìn nàng.

"Người không cho thì ta cướp vậy." - Nói rồi nàng cầm kiếm hướng về phía hân, mấy chiêu liên tiếp. Song uy lực đã không còn như trước.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tiểu Hoa Hoa, Vô Song tình tán

Hồ Cơ vẫn không ra đòn, cứ liên tục tránh né nàng. Hân không biết, vì cố gì lại khiến nàng suy yếu trong suốt một tháng qua.

"Cầu tử, không ra tay là vì khinh bản Thần?" - Hân Ảnh dù biết bây giờ nàng không đủ sức để đối chọi với hân. Nhưng nàng vẫn phải liều. Tăng thêm lực đạo vào chiêu thức. Tiêu Tư cứ như vậy mà chém đến.

Đang.

Tiếng kiếm rơi xuống, Hồ Cơ bắt lấy tay nàng. Đôi mày kiếm chau lại, thần thái hân bỗng chốc hoảng hốt, nhìn nàng.

"Tại sao nàng lại trúng Tàn Chi?" - Lời hân vừa dứt, chỉ thấy hàng lệ đang tuôn trên mi mắt nàng. Làm hân có một chút không muốn.

"Ta bây giờ, hân là đáng thương nhĩ? Mới một tháng đã suy tàn như thế này." - Hân Ảnh khước mắt hiện lên chút bi thương, chỉ là không biết, vì sao lại khóc trước mặt tiểu tử này.

"Nàng lấy Linh Chuông là vì Tàn Chi?" - Hồ Cơ nghi hoặc, giọng điệu trầm xuống, vẫn chưa hân là tra hỏi nàng.

"Bỏ đi..." - Hân Ảnh quay lưng, bóng hình nhỏ bé tiêu dao, khí chất vẫn như ngày nào.

"Khoan đã." - Hân ngừng lại. - "Ta không muốn thấy nàng đau đớn, nàng đem nó đi đi."

Hân Ảnh nhìn hân, đầy hồ hoặc. Nàng chẳng tin hân dễ dàng giao cho nàng đến vậy. Chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, cầm lấy Linh Chuông, nàng rời đi.

"Xem như ngươi là ân nhân của ta." - Nàng nói lớn.

Hồ Cơ nhìn theo nàng - nhưng mà, ta lại chẳng muốn là ân nhân của nàng.

...

"Ngươi ở bên ti tì, có thấy hạnh phúc không?" - Một thiếu niên toàn thân mặc tổ y, đứng đối diện với Hoa Nguyệt.

(Cho dễ gọi, nên ta gọi Hoa Nguyệt mười tám tuổi là Tiểu Hoa Hoa, còn người còn lại là Dạ Hoa Nguyệt nha.)

Hắn từ từ mở mắt nhìn người trước mặt. Vẫn còn trong thần thức của bản thân. Đôi mày nhíu lại, nhìn người trước mặt.

"Ta là ngươi lúc đầu thai trong suốt mười tám năm qua. Hai năm trưởng thành, ta đều là người bên cạnh ti ấy, khi ngươi bị phong bế ký ức trong ta."

Đôi mắt Tiểu Hoa Hoa trở nên bi thương, Dạ Hoa Nguyệt chẳng hiểu vì sao trong lòng tự dung nổi lên một cỗ buồn đến đứt ruột. Hắn như hiểu ra gì đó.

"Lúc máu ta chạm vào cánh bi ngạn trên trán ti tì, ta thấy ngươi. Ta thán phục tình cảm ngươi dành cho ti ấy. Đến lúc ti ấy gọi tên ngươi, ta như ngộ ra, vì ta và ngươi giống nhau, à, không đúng, là vì chúng ta là một, nên ta cũng chỉ như thể thân của ngươi. Lần độc phát đầu tiên, khiến ta đau đến thấu tận tâm can, Tàn Chi có sức phản kháng mạnh mẽ khiến phong ấn ngươi trong ta bị cởi bỏ. Sẽ chẳng để ngươi thoát ra nếu ta..."

"Nếu ngươi không tình nguyện cởi ấn." - Dạ Hoa Nguyệt hấn giọng, trầm xuống. Đôi mắt như cảm nhận sự bất lực từ sâu thẳm trong lòng.

"Dù sao mười năm, ta chỉ bên nàng mười năm nữa mà thôi..." - Hắn lại tiếp.

"Mười năm? Là ngươi bên ti ấy hay ti ấy bên ngươi?" - Tiểu Hoa Hoa cười khỏ. Hắn khiến Dạ Hoa Nguyệt bỗng dung nhìn hắn chằm chằm.

"Ta biết ngươi nghĩ gì, nhưng ngươi không xem Tàn Chi trong người còn lại bao nhiêu sao? Những lần độc phát khoảng cách cách nhau bao nhiêu sao?"

Hoa Hoa nhỏ bé, trong giọng điệu hiện lên một tia xem thường, hắn nói tiếp:

"Ngươi không nghĩ Vô Song Tình Tán, đang giải độc giúp ngươi sao? Chuyển độc từ ngươi sang nàng. Ngươi từ bao giờ đã trở nên ngu ngốc như thế?"

Dạ Hoa Nguyệt thoáng chốc sững người, hắn chẳng thể nghĩ ra đến như vậy.

"Ta từng đọc tứ thư của ti tì, trong đó có bí tịch, chỉ ra công dụng khác của Vô Song, là cứu một người lại hại đến một người. Độc trong người ngươi, sau bảy ngày luyện pháp, tức bốn mươi chín lần luyện tâm lần kiểm, độc sẽ hoàn toàn xâm nhập từ tâm ngươi đến ngũ tạng của nàng. Hôm nay chính là ngày ngươi hoàn toàn được giải độc chủ. Nhưng muốn nguyên căn không bị tổn hại do di chứng sau độc cộng thêm phản phệ của Vô Song, ngươi phải được vật dẫn mang Hồng Liên Khai hoàn toàn dung hòa Vô Song trong người. Mà vật dẫn đó, chính là người mang Tàn Chi." - Từng câu từng chữ, khiến Dạ Hoa Nguyệt trở nên hoảng loạn. Là hắn hại nàng. Chính hắn hại nàng. Hoa Nguyệt liên tục lắc mạnh đầu mình không tin. Nếu nàng trở thành vật dẫn nàng sẽ là tội nhân của cả Tam giới, chết đi sẽ mãi mãi không thể siêu sinh.

"Nhưng ngươi cũng có thể dùng Hồng Liên Khai trực tiếp giải độc rồi trở thành vật dẫn khai độc cho nàng. Tuy nhiên, nàng bây giờ, độc đang ngấm dần vào kinh mạch, một trăm ngày nữa, nếu không được giải, sẽ từ từ độc phát, thấm vào lục phủ ngũ tạng, nhập ma, đến đó, có là Hồng Liên Khai cũng không cứu được nàng." - Tiểu Hoa Hoa vẫn lãnh đạm, nói tiếp.

Hoa Nguyệt không thể tin những gì hắn đang nghe thấy. Có chăng Đá Tam Sinh, có chăng thiên mệnh đang trêu đùa hắn?

Bốn vạn năm trước, để hắn đau khổ, chết đi một lần. Rồi lại khiến hắn sống lại. Cho hắn gặp lại nàng sau bốn vạn năm ly biệt. Chỉ vừa trùng phùng đã sắp chia xa. Không lẽ nàng như hoa, hắn như lá của cánh bi ngạn. Mãi mãi không thể gặp được nhau?

"Cảm ơn ngươi...đã chăm sóc cho nàng hai năm nay..."

Hoa Nguyệt bất lực, thê lương thốt ra hai từ cảm ơn. Hốc mắt hắn, chẳng biết vì sao đã ngập đầy nước tuôn thành hai dòng lệ đau thương.

Từ thần thức, hắn mơ hồ tỉnh lại, chỉ kịp nhìn thấy Tiểu Hoa Hoa mỉm cười, nụ cười chân thành trong suốt từ từ biến mất.

"Chỉ mong ngươi đừng làm ti tì đau khổ như bốn vạn năm trước mà thôi..."

...

Ảnh Nữ đứng trước Thiên Cung, ẩn đi mị khí. Bình thân bước đến trước hai vị quan binh, nhẹ giọng:

"Ta là trưởng công chúa Yêu tộc, Ảnh Nữ, có việc cần gặp Thiên Quân, mong hai vị hồi ngài."

Nàng rút ra thủy tinh tú - thạch sinh mệnh, chứng minh thân phận của bản thân.

Hai tên lính gác, gọi là quan binh kia, thấy tinh tú của nàng, liền giật mình cung kính, rút ngọn giáo, trở thành hai pho tượng hai bên. Một vị cung nga một

thân lam y, xuất hiện, tiến đến, cung kính dẫn đường cho nàng.

...

Hàn Ảnh, cao lãnh, che đi sự nhột nhạt do độc phát. Nàng hạ thân từ trên trời cao xuống. Mãi mỉm cười, ánh mắt long lanh khi nhìn thấy Hoa Nguyệt đang ngồi tấu đàn dạo nàng. Ánh mắt nhu tình như nước, nhìn nàng với cái tình cảm gì đó, như muốn đốt nóng trái tim nàng.

"Nguyệt..."

Cánh bi ngạn không lay động trong cơn gió nhẹ mang mùi hương tóc nàng.

Hoa Nguyệt trên tay cầm bình rượu. Thân ảnh phiêu lãng bên cầm tranh cổ của nàng.

"Ảnh, múa một điệu đi, ta muốn xem nàng múa."

Giọng hắn không nhanh không chậm, từ từ mà ngọt ngào, ấm áp. Dù chẳng hiểu vì sao hắn lại muốn xem mình múa, Hàn Ảnh vẫn mỉm cười gật đầu. Tay uyển chuyển theo từng nhịp đàn. Những ngón tay mảnh khảnh của hắn, chậm chậm gảy khúc Hàn Surong Ngọc, khúc nhạc lần đầu hắn và nàng tình cờ gặp mặt, giữa đồng hoa Bỉ Ngạn nơi Thanh Khâu. Nơi này, chỉ là vì hắn si tình nên nhớ nhưng mà trồng nên. Chẳng ngờ, lúc trùng phùng, cũng là nơi Bỉ Ngạn nở.

"Ta là tiểu tử nhỏ, lạc vào vườn đào nhà nàng

Nàng là tiểu hồ ly tiên tử, nhỏ nhỏ trắng trắng,

Ta ngốc quá lạc vào chẳng tìm được lối ra

Hỏi nàng, đào hoa đã trải cùng ai, nàng không nói

Ta không dám tiếp. Si tình. Nhớ nhưng,

Ta hỏi bỉ ngạn à, bỉ ngạn ơi,

Bao giờ, đào hoa của nàng có chỗ cho ta..."

Hắn hát khúc hát. Không phải là tương tư nhớ nhung của bốn vạn năm. Mà là câu hát có nàng có hắn, có cả kiếp đào hoa của nàng, của hắn.

Hàn Ảnh mỉm cười, dưới ngọn gió xuyên qua kẽ nắng, nụ cười nàng long lanh tựa sương mai. Hoa Nguyệt vừa đàn, vừa nhìn nàng, ánh mắt như khắc sâu hình ảnh nàng vào tim. Ánh mắt dấy lên chút bi thương. Như thể lại sắp biệt ly.

Bỗng chốc, Hàn Ảnh cảm thấy trời đất đều choáng váng, trước mắt tối đen, chỉ kịp đưa tay, nhủu mày định hỏi liền gục xuống, chìm vào hôn mê.

"Cô ra được rồi." - Hoa Nguyệt, giọng lạc đi, buồn bã. Ảnh Nữ từ từ xuất hiện sau kết giới. Nàng nhìn Hoa Nguyệt đang bế Hàn Ảnh, lòng có chút chua xót cho người phụ nữ trước mắt.

"Người tránh ra, để ta thi pháp." - Ảnh Nữ đứng trước giường nàng, tay đưa ấn, từ trong người lấy ra viên thủy tinh tú (là thạch chỉ mệnh ta đã chú thích rồi). Viên đá nhỏ bay đến trên đỉnh đầu Hàn Ảnh.

"Nàng...có thai rồi..." - Ảnh Nữ bỗng dừng động tác. Giọng nói ngạc nhiên khiến Hoa Nguyệt tròn tròn mắt. Là con của hắn. Là hài tử của hắn.

Trong đôi mắt hắn, trào lên niềm xúc động, nhưng chỉ thoáng chốc đã phủ đặc sương mù.

"Xin lỗi, người cứ tiếp tục đi..." - Hắn cúi mặt, là ta phụ nàng rồi...

Nhìn biểu hiện của hắn, Ảnh Nữ dù có ngạc nhiên vẫn kiềm lại, thực hiện điều hắn nhờ và

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chúng ta, kết thúc rồi...

Thiên Cơ cầm lấy Đinh Hồng Hạc, xoay xoay, về mặt vô cùng hài lòng. Món thần khí này, cuối cùng cũng tìm ra. Khốn đốn tìm tìm kiếm kiếm, lại nằm ở chỗ của Ảnh đế.

"Nha Nhai, đem Đinh Hồng Hạc đặt vào Cổ Mộ ở Vô Cực Hải."

Hắn ra lệnh cho tên cung nô thân cận sát bên. Cung nô chỉ cúi đầu nhận mệnh. Miệng niệm phép, biến mất.

Tương truyền chỉ có cung nô thân cận, cùng Thiên Quân mới có cách vào được Vô Cực Hải. Còn lại, chẳng ai biết cách vào, cũng chẳng biết cách ra.

...

Hàn Ảnh tỉnh lại. Nàng nằm trên phản ngọc trong động. Chàng kịp nhìn xung quanh, đôi mắt liền đảo tìm kiếm bóng hình của Hoa Nguyệt. Nàng đứng lại, trên bóng lưng của nam nhân, một thân hắc y.

"Ng..uyệt.."- Cổ họng nàng chột đau đón dữ dội. Cả đôi tay muốn đưa lên chỉ bắt động run rẩy. Nàng phát hiện cả người chẳng còn chút sức lực.

Hoa Nguyệt không xoay người, giữ nguyên tư thế, chấp tay ở sau.

"Người tỉnh rồi." - Hắn không nhanh cũng không chậm. - "Bản vương chỉ là đợi người tỉnh rồi nói lời từ biệt mà thôi."

Hàn Ảnh nheo mày. Nàng không hiểu hắn đang nói gì. Cái gì mà từ cái gì mà biệt. Đùa nàng sao?

"Vốn tưởng, có thể cùng người vui đùa một chút. Không ngờ nhanh như vậy đã có thai. Ta vốn tính phá bỏ nó. Nhưng nghĩ lại, có nó, mới có kỷ niệm lưu giữ giữa ta và nàng, tiểu nương tử.""

Hoa Nguyệt xoay người, ánh mắt trở thành một màu tím biếc, lạnh lẽo, không chút ôn nhu gọn sóng. Khuôn miệng cười như có như không. Chàng không phải Hoa Nguyệt. Không phải.

Hàn Ảnh muốn lắc đầu cũng không có sức để lắc. Vừa nghe hai chữ hải tử, miệng muốn cười thật rạng rỡ lại biến mất trở thành hàng lệ lạnh buốt chậm chậm lăn xuống.

"Người có khóc cũng vậy thôi. À, nhân tiện, ta cũng định cho người biết, ta và Ảnh Nữ sắp thành thân rồi. Ta sẽ trở thành Đế cơ của yêu tộc. Của hai giới yêu và ma. Ta định sẽ an phận ở Thanh Khâu. Nhưng tiếc quá. Thanh Khâu này, ta phát chán rồi."

Hoa Nguyệt cười to ba tiếng như rất hào sảng. Hàn Ảnh nhìn hắn, lòng trào lên một cỗ khó hiểu, ghen lại nơi cuốn họng. Rốt cuộc chàng bị làm sao vậy.

Miệng muốn nói lại không nói ra lời. Tay muốn đưa lên. Thân muốn bật dậy nhưng lại bất sức vô lực.

"Vi...s..ao.."

Nàng cố gắng nói. Dù cho cổ họng có như bị thiêu cháy đi chẳng nữa.

"Vì ta bây giờ không phải là tên đồ đệ nhỏ của người hai năm trước. Càng chẳng phải tên điên si tình người của vạn năm trước. Ta là ma vương của ma tộc. Người chẳng phải kỳ trân dị bảo gì cả, ta sao phải bận tâm vào người?" - Hoa Nguyệt nói rành mạch từng câu từng chữ. Một khắc, là một vết dao cùn cứa sâu vào trái tim nàng. Đau. Đau đến ngộp thở. Ánh mắt nàng chuyển tím rồi lại chuyển xám. Nàng tức giận nhưng lại bất lực buông xuôi. Nàng chẳng thể nào hận được hắn. Chẳng thể...

Hoa Nguyệt quay người định đi, chỉ vừa đi hai bước liền khựng lại. Hàn Ảnh ngã từ trên phản xuống. Đôi tay nòn nà đẹp để dính bùn đất nắm lấy vạt áo của hắn. Đôi mắt từ bao giờ đã đầm đây lệ. Khó khăn, lắc đầu.

"Đừng.." - Nàng cố gắng nói. Giọng run rẩy. Đau đón nàng kìm lại. Nhưng nước mắt cứ không ngừng rơi. Nàng bây giờ trông đáng thương biết mấy.

Chỉ là, dù nàng có đáng thương đến chừng nào, Hoa Nguyệt vẫn vô tình quay đi. Hắn rút Tàn Niệm, chém một đường khiến tay nàng có vết máu chảy dài, thấm đỏ cả tổ y.

Hàn Ảnh vì bất ngờ, buông tay, đau đón, nhưng vẫn cố gắng lê thân xác nặng nề theo hắn. Miệng không ngừng van xin hắn.

"Đừng đi mà...ta xin chàng..."

Nàng cầu xin, hắn vẫn bước đi.

"Ta cầu xin chàng...đừng bỏ rơi ta..."

Hắn bước đến trước cây cổ thụ hắn và nàng từng cùng bãi đường thành thân, không hề lưu tình, chém gãy nó. Cả đồng bị ngạn. Hắn cũng chém đến hoa tàn, lia thân.

Cánh hoa bị chém, gió cuốn, thổi bay lên. Khiến một trời trở nên đỏ rực. Đỏ như máu chảy.

Từng cánh hoa, như một mảnh trái tim nàng đang vỡ vụn, rơi xuống trên người nàng.

Mái tóc xõa xuống, rối tung lên. Thân tứ y lấm lem, chỗ máu đỏ chỗ đất đen. Những cánh hoa như một vệt máu trên người nàng.

"Chàng từng hứa...sẽ không...r...ôi...bỏ ta m.à...xin chàng...Hoa...Ng...uyệt...chỉ cần...ch...àng ở...lại, ta đều không tính với chàng...g...cầu xin chàng..." - Nàng vẫn cầu xin. Giọng nói trở nên khàn đặc. Từng tiếng khóc nức của nàng vẫn chẳng thể khiến trở lay động. Vẫn cứ nằng chối chan. Nắng đến đẹp đẽ. Dưới ánh nắng đó. Nàng đẹp. Đẹp đến mê lòng.

...

Hoa Nguyệt ơi Hoa Nguyệt à. Vì có gì người phải làm như vậy? Người tôn thương nàng, tâm người còn đau hơn nàng. Hà chi phải như vậy.

Hoa Nguyệt phi thân vào rừng trúc. Trong đáy mắt, chảy ra giọt lệ trong suốt. Hắn lấy Tàn Niệm chém đứt cánh tay đã làm đau nàng. Hắn xé vạt áo nơi nàng nằm, đem hóa băng rồi ôm vào lòng. Xem như, là thứ hắn nhớ về nàng.

Máu chảy xuống từ ống tay áo. Mất một cánh tay thì sao? Có đau như nàng không?

Bảo vệ hài tử cho nàng, hắn biết là quá đáng.

Nàng ngã, hắn không thể đỡ, hắn biết là hắn tàn nhẫn.

Nàng khóc, hắn không thể lau, hắn biết là hắn đáng bị đọa đày.

Ngay cả khi, nàng níu, hắn chém nàng, hắn chính là đáng chết, vạn lần đáng chết.

"Ta không mong nàng vì kẻ sắp chết như ta đánh đổi ngày tháng tươi đẹp của đời nàng. Ta không mong nàng vì kẻ như ta tình nguyện gánh độc vì ta. Ta chỉ mong nàng như bốn vạn năm trước, cứ vô tình tôn thương, chửi mắng ta, hận ta. Từ đầu chí cuối, hãy để ta là kẻ phản bội. Để ta phụ nàng..."

Hắn quỳ thụp xuống. Hết lên. Những giọt nước mắt cứ đua nhau rơi xuống. Phải chi cần để ta gánh mọi tội lỗi. Chi cần ta. Nàng chỉ cần sống thật hạnh phúc, sống mà quên ta. Ta mãn nguyện rồi...

...

Trời sập tối, Hồ Cơ đứng trước đồng hoa đã bị phá nát nhìn nàng. Nhìn nàng ngây ngẩn, những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên gương mặt xinh đẹp. Trán nàng, cũng đã không còn ấn ký Bỉ ngạn nữa.

"Ành.."

Hắn đau lòng gọi tên nàng. Nàng vừa hốt hải quay lại nhìn, đã liền cúi mi mắt xuống.

"Hoa Hoa..."

Nàng khóc. Khóc không thành tiếng. Chỉ có những giọt nước mắt muốn tuôn xuống lại không còn lực nữa.

Nó khô rồi.

"Ảnh Ảnh tử, ta nguyện theo người đến cả vạn kiếp nhân sinh, mỗi ngày đều sẽ nấu cơm cho người, mỗi năm đều sẽ ủ rượu hoa lê cho người. Với ta, tử là người quan trọng nhất, bằng giá nào, ta cũng sẽ bên cạnh tử, không bỏ rơi tử."

Câu nói ngây ngô ngày nàng cứu hắn vẫn còn vang vọng. Nàng lúc đó thì sao? Nàng đã bật cười. Nàng là Thần của Thần, trời chẳng sợ, đất cũng không sợ, cao cao tại thượng, việc gì lại cần nhóc con như hắn? Vậy mà, nàng bây giờ, nhìn hắn đi, khóc lóc đến thương tâm. Rủ bỏ mọi tự tôn để giữ hắn. Rốt cuộc, vì sao hắn vẫn đi? Vì sao?

"Aaaaaa..."

Hàn Ảnh đột nhiên ngửa mặt lên trời, ánh mắt đỏ rực, hét to. Nội lực từ nàng tỏa ra mạnh mẽ khiến Hồ Cơ muốn lại gần cũng bị hất văng ra. Hắn thổ huyết, ôm lấy ngực.

Hồ Cơ chưa bao giờ ngờ được, bốn vạn năm trước, hắn chết, nàng chưa bao giờ khóc. Khóc một lần. Chưa bao giờ. Bốn vạn năm sau, tên khốn Hoa Nguyệt ra đi, dẫm đạp nàng. Nàng lại đau đớn, khóc đến chẳng thể khóc được nữa.

Bỗng chốc, trời lóe quang, một tia sấm đùng xuống. Hàn Ảnh nhắm mắt, nàng gục xuống. Hồ Cơ vội vàng lao đến lại thấy cả thân hình nàng bay lên.

Mắt nhắm nghiền, làn mi từng nháy nhót đã lắng đọng xuống. Cánh môi đẹp đẽ từng cười đến rung động, xao xuyến tim cả thiên hạ, nay chỉ khép hờ, yên tĩnh, lạnh lẽo. Mái tóc nàng hóa bạc trắng. Cả người đều là một thân hồng y rực rỡ. Đến nỗi, sáng cả một bầu trời đêm.

Máu trên tay nàng không còn nữa, đã hóa sống lại đồng bỉ ngạn. Trán nàng xuất hiện ấn ký nhìn như hoa bỉ ngạn năm đó, lại không phải, một hình dạng hoa đỏ thắm.

Hồ Cơ sùng sốt. Ánh mắt hắn tròn to lên. Lẽ nào.

"Là khắc tinh của Hồng Liên Khai!"

Thì ra, là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Xem như cố nhân không quen chẳng muốn biết

"Họa được dung chàng trong tâm ta, nhưng tâm ta lại chẳng khắc cốt được cốt cách chàng..."

Hàn Ảnh từ từ hạ thân mình xuống, đôi mắt kiều diễm xinh đẹp từ từ mờ ra. Đôi tay nàng xoa lên cái bụng nhỏ bé.

"Hào hài tử, từ bây giờ, chỉ có nương với ngươi, không có hấn."

Giọng nói đầy mê hoặc của nàng, chất chứa tâm cơ sâu sắc. Nàng đẩy ánh mắt nhìn người bên cạnh.

"Uy Diệp, đến lúc ngươi nên về với bọn họ rồi." - Nàng chẳng nhanh chẳng chậm, bình thản nói một cách rành mạch.

"Nàng...nàng." - Hồ Cơ tròn mắt nhìn Hàn Ảnh. Hấn không tin được nàng có thể nhận ra thân phận của hấn.

Bất chợt, Hàn Ảnh kéo tay hấn lại. Một luồng nội lực chảy mạnh trong mạch đạo của Hồ Cơ.

"Điểm khuyết của ngươi đã được bù lấp rồi. Bọn họ vẫn đang đợi ngươi."

Hàn Ảnh mỉm cười, như có như không. Mái tóc trắng phớt phơ giữa trời đêm trở nên quyến rũ đến lạ lùng.

"Ân tình của ta và ngươi xem như chấm dứt. Hàn Ảnh trước đây đã chết rồi. Ta bây giờ xem như quên hết mọi thứ, chấm dứt ân oán với các người." - Nàng lạnh lùng xoay người ung dung cất bước.

"Nếu ngươi nhắc lại chuyện cũ cố nhân với ta một lần nữa, ta sẽ không có mắt mà nhìn từ đâu." - Nàng vẫn hướng thẳng, cả người lạnh lẽo, đến kinh sợ.

Hồ Cơ mỉm cười đầy khổ tâm. Nếu nàng đã muốn như vậy, thì ta chẳng còn cách nào khác. Hấn quay về Thượng Sơn điện, bóng dáng trở nên cô độc, buồn bã lạ thường.

...

"Hahaha...Hào a." - Linh Nữ cười đã sáng khoái trên điện cao.

"Ta tưởng ngươi chẳng về nữa chứ nhỉ? Dạ Quân, ngươi cuối cùng cũng chịu thuận phục ma tộc rồi."

Ảnh Nữ nhìn hấn. Sát Nương nhìn hấn. Cả đám thuộc hạ đều nhìn hấn. Một thân hắc bào, cánh tay trái đã đứt nhưng gương mặt, vẫn đàng đàng sát khí, lạnh lẽo, u tối.

"Các món thần khí đâu?" - Hoa Nguyệt lạnh lẽo.

"Ta định sẽ tập hợp đủ mới giao cho ngài. Ngài không cần bận tâm." - Linh Nữ yếu điệu, ánh mắt gợi tình, phiêu đảng.

"Ta bây giờ đã trở về, Ma quân có quyền hạn cao nhất thì phải nhỉ?"

"Vâng. Nhưng mà..."

"Còn không giao ra?" - Hoa Nguyệt gằn giọng, gầm lên. Ánh mắt giận dữ, khiến Linh Nữ có chút e ngại. Nàng ta từ trong thần thức lấy ra Vạc Hắc Hòa, miễn cưỡng giao cho hấn.

"Còn Đinh Hồng Hạc?" - Hoa Nguyệt nhướn mày. - "Các ngươi nghĩ chuyện cướp đinh từ Không Tang bốn quân không nhớ? Hay là...?"

Hoa Nguyệt cố tình kéo dài hai từ cuối. Linh Nữ liếc thấy bàn tay Hoa Nguyệt đang tụ khí liên trọn tròn mắt, kinh hãi quỳ sụp xuống.

"Ma quân xin tha tội. Ta vốn nghĩ ngươi không thèm quay lại, nên đã phái Ngọc Cơ đóng giả Ảnh Nữ giao nó cho Thiên tộc rồi."

"Khôn kiếp!" - Hoa Nguyệt tức giận, ánh mắt xám xịt. Một đường tay khiến mặt Linh Nữ bỗng chốc xuất hiện hai vệt máu dài chảy xuống.

Nàng ta bưng khuôn mặt mình nâng niu. Ánh mắt muốn bọc giận lại không thể, chỉ biết kiềm nén. Tên tiểu tử trước mặt dám HUY DUNG nàng.

Sát Nương. Ánh Nữ. Tất cả đám thuộc hạ, nhìn Hoa Nguyệt, rồi lại nhìn Linh Nữ đang nửa ngồi nửa nằm dưới đất, mặt đầy máu. Một màn kinh hãi khiến bọn họ như chết trân, chẳng ai dám liếc mắt nhìn nhau, chỉ biết xem như không thấy.

Chẳng biết qua bao lâu. Hoa Nguyệt rời đi. Tất cả đám thuộc hạ cũng rời đi. Chỉ còn lại một mình Ánh Nữ. Nàng ta ngồi xuống, dùng thuật trị thương, giúp Linh Nữ cầm máu. Chỉ vừa đưa tay đã bị hất ra.

"Ta không cần." - Ánh mắt Linh Nữ chất chứa sự uất hận.

"Tại vì sao sau ngần ấy năm, ta vẫn chẳng thể có chút sự coi trọng như nàng ta?" - Linh Nữ, giọng nói run run, kể hận. Vết ấn thêm đậm.

Đôi mắt Ánh Nữ đờm buồn nhìn nàng ta. Trong thâm tâm nàng dường như có câu trả lời cho câu hỏi đó. Ánh Nữ nhẹ nhàng đứng dậy, im lặng bước rời đi, để mặc Linh Nữ, giận dữ, thù hận.

...

Đã một tháng trôi qua, Hàn Ảnh vẫn ung dung chăm sóc cho đồng hoa. Nàng không biết chăm sóc nó vì cố nhân hay vì đồng hoa này là máu nàng cứu sống.

Nàng là thần nên chẳng cần phải mang nặng đến chín tháng mười ngày, chỉ vừa tròn một tháng, nàng liền trở về thanh khâu ngâm mình dưới suối nước, trở về nguyên hình. Cả thanh khâu biết hôm nay là ngày nàng lâm bồn, liền ba chân bốn cẳng, phân nhau, kẻ gác cổng, người bảo vệ suối hồ ly, nơi những con hồ ly trải qua kỳ sinh nở.

Bọn họ chẳng quan tâm đứa trẻ là con ai, họ chỉ biết cô cô của bọn họ, gần ấy vạn năm cuối cùng cũng có con cái bầu bạn, cùng nàng gánh vác bớt sự cô đơn lạnh lẽo của cuộc sống bất tử.

Lúc nàng lâm bồn, còn có một kẻ không mời tự đến. Hắn dùng cấm thuật ẩn bản thân, để chẳng ai phát hiện. Nhìn nàng từ từ đắm mình dưới suối, từ từ quy khai hình dáng.

Hắn chẳng ngờ, chỉ mới một tháng, hình dáng của nàng trông đã thay đổi. Bóng dáng nàng lại thêm năm phần cô đơn, lạnh lẽo. Có chăng hắn đang hối hận vì điều gì đó?

Hắn trước sau vẫn yêu nàng. Luôn miệng nói yêu nàng. Nhưng chưa bao giờ cho nàng hạnh phúc. Còn để nàng mang nhiều gánh nặng, làm nàng tổn thương. Không thể yêu nàng đường hoàn lần nữa, hắn sẽ lặng lẽ yêu nàng. Yêu một cách im lặng.

...

Hàn Ảnh, con cừu vĩ chín đuôi nhỏ, trắng muốt, thuần khiết. Nàng nhắm mắt, duỗi thẳng người. Từng đợt co rút khiến nàng như muốn xé ra thành trăm mảnh. Nàng chưa từng nghĩ sinh con lại đau đớn như vậy.

Nàng tru lên một tiếng, rồi lại cắn chặt răng, nhắm chặt mắt. Nguyên hình, nhân hình, lẫn lộn, lúc thành người lúc thành hồ ly. Dẫu biết hồ ly khó sinh, nhưng với nàng, thật sự khó hơn cả từ khó.

Máu bắt đầu lan. Cả đám người Thanh Khâu, thấy suối dần hóa đỏ, bọn họ sợ hãi, thấp nhất lão đầu cừu hồ cùng nhau độ khí cho nàng.

Hắc y nhân, thấy bọn họ hốt hãi. Hắn bỗng trào lên cổ đau đớn, sợ hãi. Hắn không cần hải tử, chỉ cần nàng. Hắn trăm ngàn lần không nên lưu lại hải tử cho nàng. Trăm ngàn lần không nên để nàng đơn độc mà sinh con. Nàng vẫn chưa sẵn sàng. Hắn đáng chết. Đáng chết.

"Áaaaa!" - Một tiếng hét vang lên. Dưới hồ rực lên ánh sáng vàng chói. Một tiểu hồ ly nhỏ, nguyên lai hồng thân (màu đỏ cam mà ta không biết nói sao hết), mắt vẫn còn yếu ớt, lấy cái chân nhỏ khều lấy tai mình, từ từ bay lên khỏi mặt hồ, cái miệng đỏ chúm chím nhoèn cười, rồi bật khóc oe oe, trông hão khả ái nha.

Nó trở về hình hài nhi tử, trưởng lão Thanh Khâu, mẫu thân của Hàn Ảnh bế đỡ lấy nó.

"Cô cô vẫn chưa lên." - Một tiếng hét từ lâm tinh. Bọn họ hốt hãi, hoảng sợ, chưa kịp phản ứng đã thấy một bóng đen bay đến, nhảy xuống hồ.

Hồ này hồ ly roi xuống sẽ không sao, nhưng người khác, đặc biệt ma tộc, sẽ phải chịu đau đớn như ngàn kim châm vào tim. Một khắc dưới đó sẽ phải chịu hàng ngàn kim, càng lâu, sẽ thổ huyết mà chết.

Hắc nam tử, hắn nhảy xuống hồ, gương mặt nhăn lại vì đau nhưng vẫn cố gắng tìm kiếm bóng hình Hàn Ảnh. Dùng hết sức bơi đến chỗ nàng, dùng môi truyền khí cho nàng hô hấp, rồi đưa nàng bơi lên. Hắn không quên dịch dung thành một con yêu tinh trong rừng, đưa nàng lên rồi chạy biến đi. Trong lúc mê man, Hàn Ảnh cảm nhận được mùi hương của cố nhân, vừa muốn đưa tay, đã thấy biến mất. Nàng chỉ thấy xung quanh thật đông đúc, chỉ muốn thiếp đi...

Nhưng nàng muốn nhìn mặt hài nhi của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đại chiến (hồi 1)

Hoa Nguyệt trở về đồng hoa bỉ ngạn, hẳn biết nàng vẫn còn phải tịnh dưỡng, nên mới dám về đây.

Một tay ôm ngực, mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên. Cánh đồng hoa, chẳng hề bị héo tàn, ngược lại còn xanh tốt hơn trước, rực rỡ hơn cả khi hấn và nàng cùng thành thân.

"Ngươi vẫn còn có gan về đây?" - Hồ Cơ, à không Uy Diệp từ khi nào đứng đằng sau hấn, giọng nói đầy chất khinh bỉ.

"Uy Diệp? Ngươi có quyền gì cấm cản bản vương?" - Hoa Nguyệt quay người, che giấu đau đớn bộc phát.

Uy Diệp nhìn nụ cười nơi khóe môi liên tức giận, cả người nhanh như chớp, bay đến cho hấn một đấm. Hoa Nguyệt chẳng đỡ, chẳng tránh, trực tiếp lãnh lấy. Máu từ khóe môi chảy ra một đường.

"Ngày đó, ngươi bỏ rơi nàng, một mình nàng cô độc, sàu đến bạc tóc, một mình nàng nuôi lấy hài tử của tên súc sinh nhà ngươi, một mình trở về Thanh Khâu chuyển dạ." - Uy Diệp tức giận, hai mắt long đỏ, nhìn thẳng như muốn giết chết Hoa Nguyệt.

Hoa Nguyệt từ tốn, lau đi vệt máu.

"Ta và nàng, cắt đứt rồi, vốn dĩ có duyên lại nghiệt phận, cắt đứt sớm vẫn là giải thoát cho nàng, cho ta đến đường công danh."

"Ngươi...súc sinh!" - Uy Diệp tức giận. Hấn chưa bao giờ mất kiểm soát đến như vậy. Hấn phát tay áo.

"Dù sao, nàng và ngươi bây giờ, chẳng chung một đạo. Tốt nhất, nên tránh xa nàng một chút. Nếu không, có là đại ma đầu, ta vẫn phải chặt đầu ngươi xuống."

Nói rồi, hấn quay đi.

/Phụt/ - Hoa Nguyệt phun ra một ngụm máu tươi. Vội vàng, ngồi xuống tự khí, kéo dài ngưng vết thương. Độc của Tàn Chi, kết hợp với châm của suối chuyển dạ, chồng chất lên, khiến tim hấn như muốn ngừng đập, kinh mạch muốn phé đi.

Hấn chỉ còn hai tháng nữa.

...

Hàn Ảnh yếu ớt nằm trên giường, sinh nở cũng thật chẳng dễ a. Nàng tạm thời chưa thể khôi phục hình người, chỉ nằm đó, sát bên là bảo bối của nàng.

Đứa trẻ nghịch ngợm, chẳng chịu để Lão bà bế, chỉ muốn nằm cạnh mẹ. Nàng mờ mắt, cố gắng dùng chân khí biến về hình người.

Ngắm nhìn nó, khóe môi nàng bất chợt nở nụ cười.

"Con là bảo bối của ta. Là viên thuốc ngọt ngào của ta. Hài tử, có thể đừng như phụ thân của con được không?"

Khóe mắt nàng chảy ra một dòng lệ ấm nóng, thấm lên môi đứa trẻ, khiến nó nhắm mắt, mỉm cười, cọ cọ gương mặt như cục bột vào tay nàng.

Con chính là trời quang khi đời ta tạnh mưa. Gọi con là Ly chính là vì con là bảo bối xinh đẹp, điểm lệ của ta. Ta không mong con là sự ly cách. Con chính là viên thuốc ngọt ngào xinh đẹp của ta.

"Gọi con là Ly Đan nhé. Bảo bối." - Nàng mỉm cười nhìn nó. Nó cũng nở nụ cười, nụ cười chẳng có cái răng nào, trông thật đáng yêu. Ha ha.

...

Hoa Nguyệt quay về ma điện. Hấn bế quan. Mi tâm hấn nhắm lại. Giọng lạnh lùng gọi Linh Nữ. Đợi khi thấy nữ tử, toàn thân áo trắng, trên mặt đeo khăn trắng che vết sẹo. Giọng hấn trở nên ngọt ngào:

"Ngươi có đau không?" - Hấn nhìn nàng, ánh mắt chẳng biết từ bao giờ đã đầy nhu tình, ôn hòa nhìn Linh Nữ.

Linh Nữ, ngạc nhiên, chưa kịp hiểu gì đã thấy Hoa Nguyệt bước đến. Bàn tay to lớn, trắng nõn, mềm mại, áp lên chỗ sẹo của nàng. Cảm giác, tay hấn như chưa từng trải qua khó nhọc, gánh nước nấu cơm hai năm trước.

"Ta bây giờ cũng như nàng, quyền lực là thứ hai ta đều muốn. Ta muốn có Hồng Liên Khai, lẽ nào nàng không muốn? Ta từ chỗ nữ nhân kia lấy được Linh Chuông. Vốn nghĩ nàng sẽ khôn ngoan giữ lại Vạc Hắc Hỏa cùng Đinh Hồng Hạc, nhanh chóng có được Hồng Liên, nào ngờ nàng lại tự mình dâng cho Thiên Đế chết tiệt, mới khiến ta nóng giận, làm nàng ra như thế này." - Hoa Nguyệt làm ra vẻ thương hoa tiếc ngọc, xoa lên chỗ đó, khiến vết sẹo biến mất. Linh Nữ dường như bị mê hoặc, nàng ta có chăng cuối cùng cũng có được địa vị nàng ta muốn?

"Ma quân, người không cần xin lỗi ta, chỉ cần người muốn, ta đều vì người." - Nàng ta yếu điệu ngã vào lòng Hoa Nguyệt.

"Vây đêm nay hầu ta." - Hoa Nguyệt mỉm cười, giọng không thể không ôn nhu hơn. Hắn ôm nàng ta, chỉ thấy Linh Nữ xoay người, đưa tay vuốt ve vòm ngực rắn chắc của hắn. Nàng ta đẩy hắn về phía giường kia, thành thực. Chỉ là vừa động đến môi hắn đã ngất xuống, điệu bộ như kẻ trúng mê tình được, có cảm giác như đã trải qua mây mưa nhưng thật sự lại chỉ một mình nhập mộng cảnh.

Hoa Nguyệt ngồi dậy, cúi đi môi mình, lấy ra một bộ áo bào đen khác khoác lên mình.

"Thấy hết rồi thì ra đi."

Hắn bắt ngờ nói, liền thấy Ngọc Cơ, bộ dáng cười khổ, đáy mắt như ngập nước, bước đến.

"Người cũng muốn?" - Hắn nhướng mày, ngập ý cười như có như không.

"Người việc gì phải như vậy?" - Ngọc Cơ ánh mắt bi thương nhìn hắn. Rốt cục là vì cái gì khiến hắn phải như vậy.

"Vì quyền lực." - Hắn mỉm cười, nói ra như thể đó là thứ hắn rất muốn.

"Là vì nàng..." - Ngọc Cơ nhận thấy sự bất lực trong giọng nói của hắn. Nàng biết hắn mất một cánh tay là vì bản thân thấy có lỗi với nữ tử đó. Một màn ngày hôm đó, nàng đều biết, đều thấy.

"Người không có tư cách để nhắc đến nàng." - Hắn ngừng lại, nâng gương mặt nàng lên. - "Người chỉ cần biết ta vì quyền lực, thứ gì cũng có thể làm."

Nói rồi hắn bước qua nàng. Từng bước hắn đi, như dòng lệ chảy trên gương mặt nàng. Ngọc Cơ chưa từng nghĩ sẽ đau lòng vì bất cứ ai. Nhưng mà, với người đàn ông này, đến cả chân tình cũng động lòng thì thử hỏi nàng có đủ lý trí để không vì hắn mà rơi lệ?

Nàng bây giờ chính là cái gì hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

...

Hoa Nguyệt cầm lấy thẻ bài lấy từ người Linh Nữ. Tập hợp tất cả ma tướng, tiểu ma yêu, hạ lệnh tấn công Thiên tộc.

Hắn quyết lấy bằng được Hồng Liên Khai vì nàng.

...

Hồ Cơ nhận được tin báo ma giới đang muốn đánh đến Thiên tộc liền tức tốc huy động các đệ tử, bày trận bảo vệ Thiên Điện.

Cả Thiên Ngọc hắn cũng đến trấn giữ Thiên điện, không rời nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đại chiến (Hồi 2)

Hoa Nguyệt dẫn đầu đoàn quân, hắn dùng cảm thuật ẩn đi hơi thở, hình dáng, khiến Thiên Ngọc, Uy Diệp chẳng thể nhận ra. Hắn cho quân bố trận ở Hồng Hải, lại dùng cảm thuật để bố trí bày, triệu hồi các nguyên thần của ma giới để gọi Hắc Long - Linh thú của hắn.

Trận pháp bố trí liền bảy ngày bảy đêm. Hắn để Sát Nương cầm bộ quân, trấn áp bộ binh của Thiên tộc. Để Ảnh Nữ dẫn thủy quân, cầm chân thủy binh của Hồng Hải. Còn bản thân cùng Hắc Long sẽ một mình đánh vào Thiên Cung.

"Ngài quên ta rồi." - Linh Nữ bay đến. Hoa Nguyệt nhìn nàng ta, hai má phồng hồng, ánh mắt là lướt, đoán chừng nàng ta vẫn chưa biết đã bị trúng thuốc.

"Nếu nàng muốn, thì yểm trợ ta, cản đường Thiên Ngọc." - hắn trở nên dịu dàng, nụ cười triu mến, ái tình chảy đầy trong đáy mắt.

Linh Nữ mỉm cười đầy khó hiểu. Hoa Nguyệt chẳng mấy để tâm.

"Đánh!"

Hắn ra lệnh. Giữa một trời đêm đen tối, một đám lính chỉ toàn giáp đen, tấn công khiến bọn Thiên Ngọc, Uy Diệp chẳng kịp trở tay.

Hắc Long sà người đưa Hoa Nguyệt bay lên Thiên Cung. Trời bỗng chốc nổi cơn giông, sấm chớp sáng rực một vùng phía chân trời.

Hoa Nguyệt vừa bay đến, Hắc Long hùng hồn khí thế, nghe chỉ thị của Hoa Nguyệt, nhắm vào thiên binh chắn trước mặt hắn. Từng tốp bị đánh đến rơi xuống.

Thiên Ngọc đánh với Hắc Long cũng không cản nổi uy lực tấn công của nó. Bỗng dưng, một vầng hào quang lóe lên, kết án chỉ Thái tử thiên tộc mới có thể mở giờ đang xuất hiện, khiến Thiên Ngọc mở to mắt nhìn Hồ Cơ trước mặt.

"Là ngươi, Uy Diệp?"

Kết án khiến Hắc Long bị giam lại, Hoa Nguyệt một mình đối đầu với Thiên Ngọc, Uy Diệp. Mi tâm hắn chau mạnh. Trên lưng hắn có một thanh kiếm. Nhưng từ đâu chỉ cuối, chẳng lần nào hắn lấy ra.

Thiên binh màu trắng. Ma yêu màu đen. Như những đốm đen trắng, rơi xuống hàng loạt. Sát Nương cùng Ảnh Nữ khí thế hùng hục đánh đến. Linh Nữ cũng đã bay đến chỗ Hoa Nguyệt.

Nàng ta đánh tới đánh lui với Uy Diệp, Hoa Nguyệt hết tấn công lại phòng thủ với Thiên Ngọc. Nàng ta kéo Uy Diệp ra xa chỗ Hoa Nguyệt.

"Ngươi nhớ ta không cô nhân." - Linh Nữ bất chợt thấp giọng bí hiểm. Nụ cười như có như không khiến Uy Diệp ngỡ người một khác.

"Xem ra là vẫn nhớ bốn công chúa nhỉ?" - Nàng ta, ánh mắt lảo liên, gian xảo. Khuôn miệng lại càng cười, nhoen cao hơn.

"Đồ phản tộc." - Uy Diệp chỉ khinh bỉ phun ra ba chữ khiến Linh Nữ dù có tức giận cũng vẫn cười tươi.

"Bản công chúa không muốn cãi nhau với ngươi, chỉ nói ngươi biết điểm yếu của hắn chính là cánh tay bị phế." - Nói rồi nàng ta tự làm bản thân bị thương rồi rơi xuống. Miệng không quên nở nụ cười.

Hoa Nguyệt ơi, Hoa Nguyệt à, thù cũ thù mới, bản cung ắt trả với ngươi.

Nghĩ rồi nàng ta cười to lên ba tiếng.

Uy Diệp ngỡ người rồi hiểu ra lời nàng ta nói, liền bay đến chỗ Hoa Nguyệt, nhắm vào cánh tay tàn phế của hắn mà đánh.

Hoa Nguyệt một kiếm đánh Thiên Ngọc, một kiếm đỡ Uy Diệp. Đánh không đến, né cũng chẳng kịp. Ngay cái thời khắc tưởng chừng như hắn sẽ bị đánh đến thê thảm, liền một bóng đỏ rực xuất hiện.

/Keng/

Mái tóc trắng muốt, mùi hương bí ngạn thơm nồng phả trong trời giông đầy gió. Chính là nàng. Nàng vừa đỡ một mũi kiếm cho hắn.

"Hắn từng là đồ đệ của ta. Sự đồ ta tự giải quyết." - Ánh mắt Hàn Ảnh đỏ rực lên. Giọng nói lạnh lùng không nhanh chẳng chậm, điềm tĩnh nhìn Thiên Ngọc cùng Uy Diệp đang sững người.

Uy Diệp có chút bất cam, vẫn kéo Thiên Ngọc ra.

...

Linh Nữ mỉm cười, thoáng chốc đã thấy Sát Nương phi thân đến ôm lấy nàng ta đỡ xuống.

"Công chúa."

Linh Nữ nghiêng đầu nhìn thẳng vào Sát Nương ra hiệu cho nàng ta đến bước tiếp theo.

Sát Nương vừa nhìn đã hiểu ý, nhẹ nhàng gạt đầu, đặt nàng ta xuống liền hóa thành một con cú trắng, thoát trông có vẻ hiền lành, khả ái, nhưng chẳng khả ái tí nào. Cú trắng trông thấy thiên binh liền cào rách mặt hắn bằng những móng vuốt nhọn, nó hú lên kêu gọi đồng bọn. Linh Nữ đứng ở đó, một nụ cười ác độc lại nhoen lên.

...

Hàn Ảnh sau lưng chính là Đan Ly. Nàng không muốn nó bị thương nhưng cũng không muốn nó khóc. Đứa trẻ này, chẳng thể chịu xa mẹ.

Ánh mắt nàng trở về màu khói lạnh lẽo. Cái nhìn chẳng chút hơi ấm khiến Hoa Nguyệt cảm thấy chẳng thể thở được.

"Sớm biết nguoi như thế này, năm đó vẫn nên một đao chém chết nguoi."

Khuôn mặt Hoa Nguyệt hiện lên một nụ cười, có ba bốn phần chua chát. Hắn đứng đàng chết thật.

"Tiếc là bản quân vẫn còn sống."

"Nguoi muốn lấy thần khí để làm gì!" - Hàn Ảnh gần giọng, Sắc âm càng lúc càng lạnh lẽo.

"Muốn là tam chủ tam giới." - Hắn làm ra điệu bộ của kẻ khốn nạn.

Thoáng chốc, một đỏ một đen nhanh như tia chớp đánh đến đánh lui trên màu trời đen thẫm.

Đột nhiên, giữa mặt biển Hồng Hải, nổi lên một vòng xoáy lớn, chẳng thể nhìn thấy đáy.

"A"

Hàn Ảnh bỗng dưng hét lên. Nàng vừa bị con chim trắng, cắp thứ gì đó rắc vào mắt. Cay. Đau. Nàng không thể mở mắt. Hai hàng lệ đỏ tươi chảy ra đầy mắt. Hàn Ảnh chẳng thể cảm nhận được gì nữa, cả thân nàng rơi xuống vòng xoáy đen.

"Ảnh..."

Lại một đỏ một đen, một trên một dưới, kẻ đưa tay nắm người đang rơi. Chỉ là nắm lấy khoảng không. Một đỏ một đen đã rơi xuống vòng xoáy vô cực.

Ảnh Nữ đang thất thần nhìn vòng xoáy, lại hoảng hốt thấy Hoa Nguyệt đang lao xuống. Nàng liền phi thân đến, nhưng lại không kịp. Cả người nàng bỗng chốc dừng lại. Vòng xoáy đóng lại. Linh Nữ từ trên cao cất to giọng cười, đầy mắt càng lúc càng thâm sâu.

Là Vô Cực Hải

...

Con cú trắng đáp xuống. Khẽ vỗ vỗ cánh, lập tức cả đoàn ma quân đều biến mất không chút dấu tích.

Thiên Ngọc cùng Uy Diệp vừa hoàn hồn thì dưới mặt đất đã chẳng còn tên ma yêu nào nữa.

Thiên Ngọc, bắt đắc kỳ tử, liền quỳ gối trước Uy Diệp, hô lớn:

"Thiên tôn, Uy Diệp, ta xin tạ tội."

Uy Diệp chỉ nhìn hắn, phẩy tay ý chỉ thôi đi. Liền thấy hắn hét lớn.

"Thái tử đã trở về, các nguoi còn không bẩm báo Thiên Quân, Thiên Hậu."

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ta đợi xem kịch !

Sự đau đớn ở hốc mắt, thêm tiếng khóc của trẻ con khiến Hàn Ảnh tỉnh dậy.

Trước mắt nàng, chỉ có một màu đen, tối tăm, nàng chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Ban nãy, nàng bị Linh Nữ rắc thứ gì đó lên đôi mắt khiến nàng mất phương hướng rơi xuống cái hố sâu thẳm màu đen giữa lòng Hồng Hải.

Mũi nàng ngửi thấy mùi máu. Là máu của nàng. Máu ở mắt nàng. Còn có máu của một người. Nàng không biết. Chỉ biết, nàng...mù rồi...

Nàng xé trên y phục một mảnh vải, băng che đôi mắt đẹp để đã trở nên vô dụng. Từ từ, ngồi dậy bước đi. Nhưng vừa ngồi dậy đã mắt đã ngã xuống. Cái ngã khiến Đan Ly vừa ngưng khóc đã khóc tiếp.

"Ta đỡ nguoi..." - Ngỡ khí giọng gào của nam nhân. Cùng thêm giọng nói, nàng chẳng thể lẫn vào đâu. Nàng vội vàng hất tay hắn, giọng lạnh lùng không chút khách khí.

"Tránh xa ta một chút, bản nương vẫn tự đi được."

Nàng dùng lực chống cả thân mình dậy lại không đẩy được phương hướng, vội vàng mất lực chao đảo người. Tường chừng sắp ngã, lại có cảm giác được nâng đỡ ôm trong lòng ngực. Vội muốn đẩy hẳn ra đã bị ôm chặt hơn.

"Bên dưới nàng là vực sâu, nàng không sợ chết, nhưng đứa trẻ của nàng, nó chưa thể nhận thức, nàng cũng muốn nó chết sao?"

Nàng vẫn cố chấp muốn đẩy hẳn ra, lần này, động tác có chút ngập ngừng.

"Ta sẽ đưa nàng vào chỗ an toàn, nàng muốn đẩy ta như thế nào cũng được."

Nghe đến đó, Hàn Ảnh thôi không kháng cự nữa, nàng chỉ im lặng để mặc hắn đưa đi.

...

Uy Diệp trở về Thiên Cung, nhận lại địa vị, thân phận thật sự. Thực hiện nghi lễ. Nhưng hắn vẫn muốn quay về Thượng sơn, cai quản cho đến khi có người kế nhiệm.

Thiên Cơ dù có không muốn vẫn phải thành toàn cho hắn. Cố tình đưa đại đệ tử quay về cùng hắn, ý đồ muốn để hắn thay cho Uy Diệp.

Chuyện đại chiến, chỉ có Thượng sơn cùng mấy thiên binh, thiên tướng canh phòng. Không Tang, Bạch Nữ, Vô Đan vốn không kịp ứng phó. Nhưng điều khiến Thiên Cơ phẫn nộ, chính là chẳng biết nguyên lai nào lũ người ma tộc có thể biết ngày của Vô Vọng Hải suy yếu lại chính là ngày nhật nguyệt thăng hàng.

"Thập Toàn đâu?" - Thiên Cơ sực nhớ ra, tên cung nô thân cận đột dưng biến mất.

"Biến mất từ bảy ngày trước rồi thưa Thiên Quân." - Nội quản quản lý cung nô trả lời khiến Thiên Cơ lòng nổi lên nghi hoặc.

"Mau chóng truy nã hắn cho bản quân. Thiên Cơ, Uy Diệp, lệnh cho các người canh gác Vô Vọng Hải, đến khi nó tự động suy yếu lần nữa, thì mau chóng bắt lấy tên tội đồ Hoa Nguyệt."

Thiên Cơ, hai mắt nổi vằn đỏ. Chỉ có hai cách mở cổng Vô Vọng Hải, ngoài chờ đến ngày cường yếu, thì còn có tập hợp sức mạnh của thần khí, triệu hồi Hồng Liên Khai hoặc loại sức mạnh mang uy lực ngang với Hồng Liên Khai mới có thể mở ra, cách này hoàn toàn bất khả thi.

Chờ ngày cường yếu, phải đợi một trăm ngày sau, bởi nhật nguyệt thăng hàng chỉ xuất hiện mỗi ba tháng lẻ mười ngày một lần.

Uy Diệp, chau mày. Hắn không nói không rằng liền xoay người biến đi. Hắn khiến Thiên Cơ thờ dài.

...

Chẳng biết qua bao lâu, Hàn Ảnh được diu ngồi xuống trên thứ gì đó rất mềm. Đan Ly cũng được hắn bế cho nàng.

Tiểu Đan nhỏ không hiểu sao không khóc, lại còn cười phá lên. Nó bám chặt vào người của Hoa Nguyệt. Hai cái hạt gạo nhỏ lún xuống trông hão đáng yêu a.

"Hài tử này tên gì?" - Hoa Nguyệt mỉm cười, nụ cười có chút chua xót mà nàng chẳng thể thấy.

"Đan Ly, nó là đứa trẻ ngoan." - Nàng nhắc đến tên nhi tử, miệng không kìm được nở một nụ cười rạn rờ.

"Người cũng bị đánh lên rồi rơi xuống đây?" - Hàn Ảnh bất chợt nghiêm lại, giọng nói có chút truy vấn. Khiến Hoa Nguyệt có chút chột dạ, nuốt nước bọt.

"Ừ..."

Hàn Ảnh cảm thấy có chút không đúng với ngữ điệu hắn đang nói. Nàng vừa nhăn mày, mũi lại cảm giác có mùi máu, dù mắt nàng đã băng lại. Đôi bàn tay lúc này mới có chút cảm giác ươn ướt. Đưa tay lên trước mũi. Mi tâm nàng càng nhăn lại. Không phải máu của nàng.

"Hoa Nguyệt, tay người, sao lại bị phết?" - Vừa nói, cố tình đánh ngữ điệu khiến Hoa Nguyệt có chút giật mình, ngáy người. Nàng nhanh chóng chớp lấy thời cơ, nắm lấy cánh tay còn lại của hắn.

Hoa Nguyệt muốn kéo cánh tay đã bị nàng điểm huyết. Chỉ như pho tượng bất động. Hắn nhìn Hàn Ảnh mày chau lại. Lòng không thôi sợ nàng phát hiện.

Hàn Ảnh, bỗng dừng hẳn cánh môi, mạch đập không bình thường, động mạch chủ bị tổn thương, nội lực phản phệ, khiến nó gần như đứt đoạn. Nếu mạch đứt, đồng nghĩa hắn sẽ chết. Hàn Ảnh liền dùng luồng công lực, kéo kinh mạch hắn gần lại, như đỉnh nổi, coi như giúp hắn. Nhưng nàng lại không hiểu tại sao hắn lại suy yếu như vậy. Có điểm bất thường gì đó, nàng chẳng thể tìm ra. Mà điểm bất thường này, nàng lại cảm thấy rất quen thuộc.

"Ta tạm thời nối lại đoạn mạch chủ gần như đứt đoạn của người, đợi ta tìm ra cách sẽ giúp người hẳn lại nó."

Hoa Nguyệt tròn tròn mắt nhìn nàng. Hắn chẳng nghĩ nàng lại giúp hắn.

Hắn không hiểu vì nàng cũng còn chẳng hiểu vì có gì lại giúp hắn.

Cái thứ mềm mềm gì đó sau lưng nàng bỗng chốc rú lên, khiến Hàn Ảnh ôm lấy mình, lùi lại.

"Là Liêm Niệm Hòa."

Hàn Ảnh ngạc nhiên, nét mặt căng ra, không thể tin những gì Hoa Nguyệt đang nói.

"Ta sinh ra ở đây..."

Hoa Nguyệt ngập ngừng.

...

Tên cung nô bỏ trốn của Thiên Tộc, bây giờ lại cao ngạo bắt chéo chân ngồi nghiêm chỉnh ở chính điện ma tộc.

"Diệt Nam, Sát Nương, bộ đôi hộ pháp của bản cung. Các người, làm tốt lắm."

Linh Nữ ngựa đầu, tay cầm bình rượu, cười sáng khoái. Nàng ta vốn dự liệu được chuyện Hoa Nguyệt sẽ chuốc thuốc mình, liền sai Diệt Nam, ẩn danh cung nô ở Thiên Cung, cho nàng ta biết bí mật của Vô Vọng Hải, cầm chân Hoa Nguyệt cho đến hôm đó. Vốn định, xui hắn, không ngờ hắn lại tự tìm đến.

"Người cũng nên cho ta đặc ân gì chứ nhỉ? Công chúa?" - Diệt Nam nghiêng đầu, hắn chịu cực đã bao nhiêu năm vì người phụ nữ này. Hắn không phải người vì mỹ nhân, càng không phải kẻ làm không công.

"Đương nhiên!" - Linh Nữ cười to, nàng ta đương nhiên có thưởng cho kẻ được việc. Nhưng vẫn phải đợi xem hết kịch.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hắn vẫn còn thương người

"Ta sinh ra ở đây..."

Hàn Ảnh ngạc nhiên, không tin những gì bản thân đang nghe thấy, nàng nhướn mày, nghiêng đầu về người đàn ông trước mắt. Khóe môi giật giật khó hiểu.

"Mười sáu vạn năm trước ta sinh ra ở đây. Ta không có cha, mẹ, chỉ là được hóa từ đóa kim sen trong hồ kia, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt. Được cả bốn món thần khí cùng tụ lại che chắn. Liêm Niệm Hòa thấy ta sau khi hóa kiếp thành hình người đã nuôi nấng ta. Nó cho ta viên Hòa Châu, dùng vậy để tạo ra Hắc Long bảo vệ ta. Thật ra, mất châu nó vẫn sống được, chỉ là suy yếu hơn trước..."

Hoa Nguyệt dừng lại. Đôi tay vuốt ve lấy thần thú đang nằm dài, ườn mình, lười biếng, cổ cọ cọ đầu vào tay hắn.

"Sau đó?" - Hàn Ảnh chăm chú hướng về hắn.

"Sau đó, thiên tộc đến mở cổng Vô vọng hải, thu lấy thần khí, độ tu vi, ta được Liêm Niệm Hòa hóa phép biến thân vào Đình Hồng Hạc. Lúc bọn họ đem ta thoát ra, ta đã nhân lúc sơ sẩy thoát ra. Nhưng lại bị truy binh đuổi theo. Lúc đó, là nàng cứu ta..." - Hoa Nguyệt tự dưng trở nên ôn nhu, khiến Hàn Ảnh cảm thấy không quen. Nàng cười như có như không, nén ngữ khí.

"Ta và người, đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Chuyện cũ không cần nhắc."

Hoa Nguyệt nghe thấy tiếng lòng mình như bị xé toạc. Dẫu biết, ngay từ đầu, là hắn có lỗi, vẫn chẳng thể tin nó lại đau xót đến như vậy.

"Ta xin lỗi. Ta đi kiếm gì đó cho hai mẹ con nàng."

Hoa Nguyệt chưa xót đứng lên, xoay người đi. Bóng dáng hắn khuất xa dần trong lùm cây xanh của Vô Vọng Hải.

Tên là Vô Vọng nhưng cảnh sắc lại đẹp vô cùng. Cây xanh, quả đỏ, rộng lớn, lại chỉ có một con thần thú, cô đơn ở đây suốt cả vạn năm.

Hàn Ảnh ôm lấy Đan Ly. Đặt lên trán nó một nụ hôn ngọt ngào.

"Hắn không vốn không cần tìm Hồng Liên Khai." - Một giọng nói khàn đục, vang lên trong thần thức của Hàn Ảnh. Nàng xoay đầu, tìm kiếm, lại sức

nhớ ra, bản thân chính là mù lòa rồi. Chỉ ngậy người nghe tiếng nói.

"Hắn, chính là kẻ mang sức mạnh của Hồng Liên Khai. Bốn món thần khí chỉ giúp hắn tháo bỏ phong ấn của tứ đại thiên tướng thôi."

Hàn Ảnh sững người. Nàng không tin những gì tai mình nghe thấy. Vừa định xoay người, chất vắn, liền nghe thấy tiếng Hoa Nguyệt, hắn quay trở lại rồi, tay ôm những quả đồ, mọng, nhìn rất ngon mắt. Đan Ly nhỏ bé, như rất đói bụng, gào khóc không ngừng khiến Hàn Ảnh ngậy người giật mình. Còn Hoa Nguyệt, đang cười híp mắt, liền trở nên hoảng loạn bối rối, khi thấy Đan Ly khóc. Hắn không ngừng hỏi nàng, đồng hoa quả trên tay đã rơi xuống đất từ lúc nào.

"A Ly chỉ là khát sữa, người, có thể im lặng và tránh đi một lát được không?" - Hàn Ảnh ngưng ngưng, hai má nàng ửng lên.

Hoa Nguyệt nghe thấy nàng nói liền cười chột dạ, lấy có kiếm thứ khác để ăn rồi chạy một mạch như gã ngốc, khiến Hàn Ảnh mỉm cười.

Nàng xoay người lại, cởi áo ngoài, để lại nội sam, rồi cho Đan Ly "uống" sữa (dùng từ gốc, ta sợ bị ăn gạch nên đổi lại để trong ngoặc haha).

"Con của Nguyệt?" - Niệm Hỏa im lặng nãy giờ tự dung lên tiếng. Ánh mắt tuy nhắm, nhưng ngữ điệu có vẻ khác lạ. Dường như, nó cảm nhận được cái gât đầu của nàng, cái miệng to tướng mỉm cười.

"Hắn đang làm tất cả vì người, hắn còn thương người..." - Niệm Hỏa ôn tồn, ảm áp. Khác với cái bộ dáng to xác, hình rỗng, uy nghiêm, đáng sợ, Hàn Ảnh nhận ra, Niệm Hỏa rất tốt, rất đáng yêu, cũng đáng thương. Vì hai chữ bình bình an an mà cả đời chẳng thể nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Nhưng mà, những lời Niệm Hỏa nói, nàng im lặng, không đáp cũng không muốn đáp. Chẳng hiểu vì gì, mà nghe từ thương, tim nàng lại như lửa đốt, kim châm, đau đớn. Nuốt ngược những dòng nước mắt.

Tiểu Đan Ly, no rồi, lại lăn ra ngủ. Như cục bột lười biếng, ngủ rồi vẫn ôm chặt nàng. Hàn Ảnh chỉ mỉm cười, để nó ôm nàng ngủ, nhẹ nhàng bế nó, một tay vịn vào thân rỗng, đưa đến trước mặt Niệm Hỏa. Đứa trẻ này, vừa đến trước Niệm Hỏa, ngủ rồi vẫn cố nghiêng đầu ôm lấy Niệm Hỏa, cái miệng bé nhỏ đặt trên mũi nó, cái mặt trắng ửng áp lên mi mắt Niệm Hỏa, khiến nàng phì cười.

Hàn Ảnh vừa xoay người cúi xuống, tay tìm y phục định mặc lại. Vừa cảm lên thì Hoa Nguyệt vừa trở về. Lần này, hắn đem gói thức ăn vào trong mảnh áo vải vừa xé ở tà áo bào.

Ánh mắt nàng giao hắn, trên người lại chỉ có nội sam, không tránh được một màn cảnh xuân đẹp để phơi bày trước mắt Hoa Nguyệt.

Cái tên ngu si này, chẳng hiểu tại sao lại như nữ nhi, hai má tự dung phiếm hồng còn hơn cả nàng.

"Còn định nhìn đến khi nào?" - Hàn Ảnh giật mình, hai tay che chắn. Giọng nàng biểu lộ rõ sự xấu hổ.

"Ta...ta...xin lỗi..." - Hoa Nguyệt nhanh chóng xoay người, hai tay che mắt.

Hàn Ảnh thấy hắn quay người, lòng cảm thấy hài hước, muốn cười nhưng phải nén nhịn, mau chóng khoác áo. Chính chu rồi, nàng hất tóc, hắn giọng: "Xong rồi."

Hoa Nguyệt vẫn đứng ngậy ngốc như cây bị cấm đất đề đá, không xoay người không nhúc nhích.

Mãi đến khi nàng hét lên: "Ta mặc áo rồi!"

Hắn mới giật mình quay lại, cười một cái, gãi tai một cái. Điều bộ như con mèo bị phát hiện ăn trộm cá của hắn làm Hàn Ảnh nén không được bật cười một cái.

"A..ta có đem cho nàng một ít thịt gà nướng, ta vừa săn lúc nãy. Nàng ăn hãy còn nóng" - Hoa Nguyệt trở nên như tên ngốc khi nhìn thấy nàng cười. Hắn luống cuống đổi chủ đề, đem đồ ăn xé ra đưa cho nàng.

Hắn ân cần, nhìn nàng ăn, xé cho nàng. Nàng hỏi hắn đói không, lại bảo đã ăn rồi.

Thật ra, ánh mắt hắn chưa từng nhìn ai khác, chỉ nhìn mỗi nàng.

Hoa Nguyệt thấy nàng ăn xong liền đưa nàng về cạnh Niệm Hỏa. Hàn Ảnh ngồi xuống, tựa vào thân nó.

"Ta, mù rồi, có đáng thương không?" - Nàng tự dung cất tiếng, mảnh vải trên mắt nàng khẽ động đập theo mi mắt. Cánh môi anh đào mấp máy.

Hoa Nguyệt nghe nàng nói, môi tự dung mỉm cười.

"Nàng, mù đi, chẳng xấu tí nào, thêm phần nào như nữ nhi bình thường, không cần phải như thần, tiên."

Nàng, như cảm nhận dòng nước ấm, chảy trong từng câu nói của hắn. Tựa đầu vào thân rỗng, ngủ đi.

Hắn nói cũng đúng. Mù rồi, thì làm người bình thường, sống cuộc sống bình thường, không cần mệt mỏi chốn tam giới, gánh nặng hai chữ bình an.

"Ta ngủ, tên cầu tử nguoi, dám giờ trò, ta chặt đầu nguoi." - Hàn Ảnh như thật như đùa dọa Hoa Nguyệt, làm hấn cười như mùa trái mới chín rụng. Ha ha ha.

"Ta ở ngoài canh chừng cho ba người."

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ta chưa bao giờ ngưng nhìn hấn

Hoa Nguyệt ở trước cửa động, nơi giam cầm Niệm Hòa, dùng khí tụ đẩy Hòa Tiêu Châu ra ngoài. Viên châu lấp lánh, rực rỡ, sáng chói cả một khoảng không nơi hấn. Tòa ra ánh sáng cực kỳ âm áp. Hấn tự đứng ngoảnh đầu nhìn về phía hai mẹ con Hàn Ảnh, môi bắt giác cong lên.

"Có lẽ, ta không có phúc phần được nhìn ngắm nàng, nhìn ngắm A Đan nhỏ bé của ta rồi."

Hấn giữ cho viên châu ở yên, giúp bọn họ tránh cái lạnh, từ từ rút ra Linh Chuông, Vạc Hắc Hóa cùng Đinh Hồng Hạc đặt theo vị trí tương ứng với Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ky (*). Hòa Tiêu Châu ứng với vị trí Thiên Khúc. Hoa Nguyệt còn dùng pháp, gọi vì tinh tú đại diện cho sinh lão bệnh tử của bản thân (mệnh tử), đặt ở giữa bốn góc. Đặt xong, môi liền mấp máy một hàng câu chữ, dùng thuật đã gọi, kết hợp với nội công từ hai luồng chân khí trong người. Đầu là dùng để coi bỏ phong ấn, lớp cuối cùng của Hồng Liên Khai. Dù hấn biết, nếu coi bỏ, thời gian hấn trụ lại được sẽ chẳng còn bao lâu nữa. Cái cảm giác như có hàng ngàn mũi kéo như cắt đi từng thớ thịt của hấn, cắn chặt vào ngũ căn khiến hấn đau đến muốn chết đi sống lại. Hấn vẫn cắn chặt hàng môi trắng bệch, đến bật máu.

Tháo bỏ xong phong ấn, Hoa Nguyệt như cảm nhận có một luồng nội lực dào dạt chảy trong người. Luồng sức mạnh như khiến hấn trở nên điên cuồng. Mái tóc hấn bị bung xõa xuống. Ánh mắt trở nên đỏ cháy, dữ tợn. Trên trán có ấn ký như lá bi ngạn nhưng có màu đỏ như của Hàn Ảnh. Chỉ khác nàng là hoa, hấn là lá.

Hoa Nguyệt định dơ tay lên, liền bị một luồng sức mạnh khác kéo lại. Hấn nhắm mắt, cả người ngã xuống. Buông thông hai tay. Dần dần ổn định lại thần thức.

"Vì sao lại muốn tháo gỡ phong ấn cái thứ đó?" - Giọng nói thân thuộc gắn liền với hấn cả khi còn chưa biết nương là ai, truyền đến.

Hấn trầm mặc, im lặng.

"Người đã nặng tình với nàng đến mức đó rồi? Cả mạng cũng chẳng cần?"

Hấn nhắm mắt, tiếng thở dài khê khàng vẫn bị phát hiện.

"Người rõ ràng biết, nàng bây giờ, với người bây giờ chính là hai thứ không thể gần càng không thể chạm? Người tháo bỏ phong ấn, đồng nghĩa người và nàng cả đời không thể gần nhau, một trong hai người các người phải chết. Người quên rồi sao? Dạ Hoa Nguyệt?"

Hấn chỉ gạt đầu. Hấn đương nhiên biết nhưng, vì nàng, vì A Đan, hấn phải như vậy.

"Ban ngày người sẽ không sao, nhưng ban đêm sẽ bộc phát luồng sức mạnh khiến bản thân không thể kiềm chế, ta có thể kéo dài hơi tàn giúp người cho đến ngày ta chết đi."

Hoa Nguyệt giật mình. Chẳng lẽ, Niệm Hòa đã suy yếu đến như thế rồi?

"Con xin lỗi..." - Hoa Nguyệt thốt lên. Hấn chẳng hiểu bản thân chính là thứ gì, đã làm sai gì khiến bản thân phải chịu những điều đau đớn đến như vậy?

Liền Niệm Hòa không còn nói nữa. Chỉ còn Hoa Nguyệt, hấn từ từ mờ mắt, từ từ trấn định hơi thở. Tay bắt đầu tụ lại khí, đẩy nó đến hướng của Hàn Ảnh. Hấn cũng không quên đảm bảo rằng Hàn Ảnh đã bị kiểm soát thần thức.

Truyền cho nàng nguồn nội lực để lấp lại chỗ bị Tàn Chi ngày trước xâm nhập. Đồng thời, dùng nó kéo cho nàng một khoảng sáng mờ ảo, để nàng có thể nhìn thấy được, mà tránh vật cản lúc không có hấn.

Xong xuôi tất cả mới đưa tất cả về nguyên trạng, đặt nàng nằm ở nơi êm ái, bản thân tùy tiện dựa vào mảnh đá nào đó rồi thiếp đi.

...

Hồ Cơ, đã nhiều ngày liền không ngủ. Hấn tìm tất cả mọi cách để mở ra cổng Vô Vọng Hải mà không phải sử dụng sức mạnh của Hàn Ảnh.

Mái tóc đẹp đẽ của một vị thần cũng đã điểm bạc vài cọng. Dưới cằm cũng xuất hiện thêm những nhánh râu lôm chôm. Thật không nghĩ, không nàng, hấn sẽ như vậy.

Hắn nhớ nàng. Hắn đang thật rất nhớ nàng. Nhớ đến không thể thờ. Hắn lo lắng cho nàng. Hắn chẳng thể ăn. Chẳng thể ngủ. Hắn vì nàng mà hạ phạm lịch kiếp. Vì nàng chờ đợi bốn vạn năm. Vì nàng cái gì cũng có thể gạt bỏ. Nhưng rốt cuộc là tại vì sao đoạn tình cảm này, chỉ lưng chừng bốn vạn năm trước, bốn vạn năm sau đã đứt đoạn?

Bóng lưng Hồ Cơ trở nên cô độc, buồn tẻ. Hắn đắm chiêu vào đoạn suy nghĩ, liền bị kéo đứt.

"Tôn Thượng, có nữ tử tự xưng Linh Nữ làm loạn dưới chân núi, đòi gặp tôn thượng."

Giữa mi tâm Hồ Cơ bị ép lại, tạo nên những nếp nhăn. Hắn nhẹ nhàng gạt đầu, không biểu lộ cảm xúc, từ tốn rời khỏi điện, phát ổng tay áo, bắt bắt phạm phạm, trên cao.

...

Hàn Ảnh giật mình tỉnh dậy. Nàng chẳng hiểu vì sao lại như vậy, chỉ thấy bản thân không thể ngủ tiếp, Đan Ly không khóc, có lẽ hắn vẫn còn say giấc. Nàng quyết định đứng dậy liền phát hiện, mắt của bản thân có thể nhìn thấy mờ ảo cảnh vật trước mặt.

Môi nàng nhẹ mỉm cười. Cái ý nghĩ trong đầu nàng cho rằng nàng chỉ đang trúng độc, sẽ sớm lành thôi. Nó khiến nàng trở nên nhẹ nhõm, xoay người, phát hiện có thân ảnh nam nhân chắn trước cửa hang. Không nhìn kỹ cũng có thể nhận ra là Hoa Nguyệt, nàng chỉ nhẹ tháo giày, lách đi.

Mùi sương sớm làm nàng dễ chịu vô cùng. Đến mức, chỉ muốn hòa mình lười biếng ở đó.

Hàn Ảnh bỗng nhiên cao hứng, tự mình cất giọng hát trong trẻo, đôi tay trắng nõn đưa lên yếu điệu, đôi bàn chân hồng hào mềm mại cũng bắt đầu di chuyển một cách thướt tha.

Thân ảnh nàng nhỏ nhắn, uyển chuyển theo từng câu hát. Mái tóc trắng như mùa mây kéo về sau trời nắng chói. Hồng y đỏ thắm dù có nát bướm, hay lấm lem thì nàng vẫn đẹp. Ánh mắt nàng như giọt sương ban mai, long lanh, đen nhánh, tràn ngập sự si tình.

"Chàng là ánh dương sáng

Ta là vàng sao đêm

Như Sa Mạn (**) như nhật nguyệt

Dường như thấu lại không thấy

Dường như ái lại không thương

Dường như đau lại không buông..."

Hàn Ảnh đem tình cảm của mình thả vào trong khúc hát. Lời bài hát chính là tiếng lòng của nàng. Bốn vạn năm trước ngu ngốc mù lòng, bốn vạn năm sau cuồng dại lại chẳng thể với tới.

Nàng vốn đã định đem chôn sâu đoạn tình cảm, vốn đã quyết không nghĩ, cũng không nhớ. Những tưởng nàng không còn nghĩ về hắn, cho đến khi đối diện với hắn, cho đến khi cùng nhau mắc kẹt nơi mang tên Vô Vọng này mới biết, nàng chưa bao giờ ngừng yêu hắn.

"Vốn yêu là hận lại không thể

Vốn tưởng sẽ chấm dứt lại không dám

Là tay không buông hay tâm không đành..."

Cái nỗi buồn đẹp đẽ của nàng. Nó khiến cho cây cối, cho những nhánh hoa phải lay động. Những tán lá úa tàn cố vươn vát đến tà váy của nàng, điểm cho cái đẹp thêm chút màu sắc.

...

(*) vị trí trong Sao Bắc Đẩu

(**) tức mạn sa châu hoa, tên khác của bi ngạn, nói về truyền thuyết nguyên lai sinh hoa này.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đồi Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Dù có là nghiệt duyên

Chẳng biết đã qua bao lâu, Hoa Nguyệt vẫn bất động dưới tán cây đó, ánh mắt hần hiện lên một cổ cảm xúc chân thật đến khó tả. Dường như, nỗi đau vì tình của nàng trong điệu múa khiến hần không thể dứt ra khỏi từng nhịp múa, đầu nó đã kết thúc.

Đôi tay hần đưa ra như muốn chạm vào tà váy đỏ đã trở nên vậy bản đang tung bay phấp phới giữa màu xanh rục rờ của thảm cỏ non.

Đôi mắt Hần Ảnh như nhìn về phía nào đó, rồi dừng lại giữa khoảng không vô định. Hoa Nguyệt thấy nàng, không hiểu là vì cớ gì, lồng ngực nhói lên một cơn. Hoa Nguyệt nhắm mắt, hần đưa tay ôm lấy lồng ngực. Máu ở khoang ngực bắt đầu trào lên, chảy ra khỏi miệng. Hần cảm nhận toàn thân trở nên run rẩy, đột ngột ngã quỵ xuống. Trước mắt trở nên tối sầm lại, cả thân người nặng trĩu nằm sống xoài dưới thảm cỏ.

...

Uy Diệp toàn thân bạch y phấp phới, chấp tay sau lưng, đôi mi tâm nhíu lại nhìn Linh Nữ. Hần còn chẳng quan tâm cảnh vật đang lay chuyển như muốn đổ mura.

"Ta đến đây không phải vô công rồi chuyện, chỉ là muốn tìm người bạn thương lượng một chút."

Linh Nữ liếc mắt nhìn Uy Diệp tràn đầy tự tin.

"Người định lấy thân khí?" - Uy Diệp khinh bỉ nhìn nàng ta. - "Nằm mơ đi."

Uy Diệp xoay bóng lưng to lớn chắn trước mặt Linh Nữ. Hần vừa định cất bước đã bị nàng ta gọi với lại.

"Hần Ảnh thì sao?"

Uy Diệp một giây thất thần, ánh mắt kiên định bỗng chốc rơi vào khoảng không bất tận. Hần xoay người, cố gắng lấy lại bình tĩnh không để lộ sơ hở, nhìn nàng ta.

"Người không thắc mắc vì sao ta lại có thể mở ra Vô Vọng Hải?"

Linh Nữ ngừng lại, trong lòng thâm cười sáng khoái bởi vẻ mặt của Uy Diệp đúng như nàng ta suy đoán.

"Bốn vạn năm trước, trong trận đại chiến, ta đã ngầm cài thủ hạ của mình giả làm tên Thiên Nô đã từng hầu hạ Thiên Vương của các người, để hần âm thầm tìm ra cách mở Vô Vọng Hải từ các vị tiên đế đã đem đưa vào cấm địa không để ai biết kể cả tên Thiên Vương hiện tại."

"Làm sao người biết được..." - Uy Diệp tròn to mắt nhìn nàng ta chỉ thấy Linh Nữ ngửa đầu cười to ba tiếng.

"Người là vô tình khinh thường hay cố ý khinh thường ta? Người quên tộc của ta là Chân Nữ gia tộc ta là Linh Quyền rồi? Hay người cũng cố tình quên luôn những bí mật trọng đại của Thiên Tộc đều do tộc của nắm giữ? " - Linh Nữ vừa biểu như tức giận vừa như cười cợt. - "Mà bỏ qua, thì ta cũng có chút giá trị đối với người nhĩ?"

Uy Diệp nghiêng răng nhìn nàng ta.

"Người muốn gì?"

Linh Nữ bật cười, nụ cười không rõ tâm tư, chỉ nghiêng đầu liếc nhìn hần.

"Giao cho ta Thần Điều Kiếm, ta sẽ cho người bí mật về Vô Vọng Hải." - Nàng nhướn mày nhìn Uy Diệp.

"Người..." - Uy Diệp tròn mắt nhìn nàng. Giọng gằn lên. Tay cũng nắm thành nắm đấm.

"Người không muốn cứu nàng ta sao?" - Linh Nữ nhướn miệng cười, đáy mắt nắm chắc phần thắng. Nàng ta lại nhướn cao mày, nhìn Uy Diệp đang bắt lực buông nắm.

"Đây là một nửa bí tịch về Vô Vọng Hải, nó có nói đến cách giải..."

Uy Diệp vội vàng giật lấy. Bàn tay giữ chặt từng trang giấy, lật một cách điên cuồng.

"Chỉ có một nửa?" - Hần ngẩng đầu, ánh mắt nóng lên, mắt kiên nhẫn.

"Trong vòng ba ngày sau, người đem được Thần Điều Kiếm đến, ta sẽ giao một nửa còn lại." - Linh Nữ mỉm cười trên người Uy Diệp. - "Nhưng để đảm bảo người sẽ không vì một nửa còn lại điên cuồng sát thác cả ma tộc, thì hãy uống cái này. Khi nào giao dịch xong thuốc sẽ tự giải." - Nàng ta chìa một bình sứ nhỏ trắng đến trước mặt Uy Diệp, hất đầu ý chỉ hãy uống hoặc nàng ta sẽ không làm theo giao dịch.

Linh Nữ nhìn Uy Diệp không còn cách nào khác liền lấy bình thuốc, ngửa đầu uống, trong lòng hả hê, vỗ tay ba cái.

"Ba ngày sau, cũng tại giờ này ở đây, hy vọng người đừng làm ta thất vọng."

...

Hoa Nguyệt tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm nguyên chỗ cũ, chỉ là trời đã tối rồi. Trong đầu, chỉ có chút hột hắc.

"Lại sắp thành ma đầu rồi..."

"Ma đầu?" - Hàn Ảnh chẳng biết từ đâu xuất hiện, nàng nghe thấy những điều hắc lăm lăm.

"Nàng làm gì ở đây?" - Hoa Nguyệt có hơi giật mình.

"Ta thấy người bất tỉnh, nhưng ta không phải kẻ tinh anh (ý chỉ nàng đang mù), nghĩ nếu công người sẽ không thấy đường, lại làm người càng thương nặng nên ở đây với người." - Hàn Ảnh tay ôm đống hoa quả, chậm rãi nói.

Đường như, những gì nàng nói khiến lòng Hoa Nguyệt trào lên chút đau thương. Yêu là thật, thương cũng là thật nhưng số phận lại chẳng thật.

"Ta đưa nàng về." - Hoa Nguyệt vịn vào mỏm đá đứng dậy.

"Ăn chút đi."

"Không sao, chúng ta về với tiểu Đan." - Hoa Nguyệt ôn nhu, ảm áp nhìn nàng mỉm cười. Nụ cười nàng chẳng thể thấy.

Hàn Ảnh từ từ bước tới, nàng nắm lấy hắc, cảm thấy chỉ có ống tay áo, nàng nhắm mắt, đang định nói gì đó liền thấy hắc di chuyển đưa tay còn lại nắm lấy tay nàng bước đi.

Hoa Nguyệt đột ngột lên tiếng.

"Bây giờ nửa chính là thất tịch, ta sẽ mở lỗ thủng ở đây, để đưa nàng ra ngoài."

Hàn Ảnh có chút đánh rơi nhịp chân. Từ khi nào nàng đã không còn tâm trí muốn trở ra ngoài?

"Nguyệt, có thể bé ta không?" - Hàn Ảnh dừng lại.

Hoa Nguyệt xoay đầu ngạc nhiên nhìn nàng. Hắc vốn dĩ có thể mọc lại cánh tay nhờ Hồng Liên Khai nhưng lại không muốn vì chính cánh tay đó khiến nàng đau. Thế nhưng, bây giờ lại gặt đầu bảo nàng chờ hắc, thi triển công lực. Chẳng mấy chốc đã hồi lại cánh tay đã mất. Hắc bước đến chỗ nàng, nhắc bổng thân thể đã chẳng còn tròn trịa như ngày nàng bên hắc.

Có lẽ, cái suy nghĩ Hoa Nguyệt mất đi một cánh tay trong nàng sai rồi. Nàng vẫn đang nằm gọn trong lòng hắc đây cơ mà.

Hàn Ảnh khép mi mắt, tựa đầu hưởng thụ mùi hương quen thuộc mà lâu rồi nàng chưa được nghe thấy.

"Bây giờ này, hãy bé ta đi khắp nơi đây có được không? Hãy chọn con đường xa nhất để về lại chỗ cũ có được không?"

Hàn Ảnh chưa bao giờ nghe thấy tiếng lòng mình mềm yếu như vậy. Nàng chưa bao giờ cảm nhận con tim đang kêu gào như bây giờ. Cũng chưa bao giờ nhìn thấy bản thân đang buông bỏ những gông kiềng trong lòng để tham lam như thế này.

"Được.." - Hoa Nguyệt nói khẽ, có lẽ, hắc cũng muốn được tham lam giống như nàng. Tham lam ngay cả khi đoạn đoàn duyên này đã đứt.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ta hẹn nhau nơi nhân sinh luân hồi

"Tại sao người lại nhập ma..." - Hàn Ảnh rút đầu vào ngực Hoa Nguyệt, nàng co người, giọng nhỏ khẽ khàng vương chút chua chát.

Hơi ẩm tỏa ra từ người Hoa Nguyệt khiến nàng cứ muốn chìm đắm chẳng muốn tách rời.

"Vì ta sinh ra đã là nửa người nửa ma rồi." - Hoa Nguyệt vẫn cứ ảm áp bao bọc nàng.

Dẫu biết, yêu hắc là sai, thì nàng vẫn cứ yêu hắc. Dẫu đã thế sẽ không nhắc nhớ gì hắc, thì con tim vẫn thẳng lý trí. Từ khóe mắt nàng chảy ra hai dòng lệ trong suốt ấm nóng, nổi lên trên gương mặt kiêu diễm, mỹ miều.

"Người vẫn có thể tẩy huyết mà..." - Hàn Ảnh cố kiềm nén cảm xúc, vẫn không thể tránh được hấn. Nàng không nhìn thấy, chỉ cảm nhận được hấn dùng đôi môi mềm mại hôn lên mắt nàng.

"Cha ta là đại ma đầu, nương ta là tiểu tiên bậc trúc cơ, số phận của ta chỉ có thể như vậy không thể khác, nàng đừng khóc."

Hàn mỉm cười.

"Ảnh, lỡ như trong một khoảnh khắc ta quên mất nàng, nàng sẽ không bỏ rơi ta chứ?" - Hoa Nguyệt nhìn nàng, một giây, lời của Liêm Niệm Hóa nhắc cho hấn về tác dụng phụ của Hồng Liên Khai. Hấn sẽ hóa điên, sẽ không nhận ra ai, tâm thần bất định, cho đến chết.

Hàn Ảnh nhắm mắt nhìn hấn, trong nháy mắt nàng nhận ra điều không ổn, vừa định hé môi, liền bị hấn áp lên một nụ hôn. Nụ hôn dù có dịu dàng đến mấy vẫn mang chút gì đó u buồn không thể nói ra.

"Hứa với ta, được không?"

Hàn Ảnh bị cuốn vào ngọn lửa nửa muốn bùng lên lại như muốn dừng lại, như những đốm lửa xanh giữa trời. Nàng chỉ nhẹ gật đầu.

Hoa Nguyệt nhoen lên một nụ cười. Giá như thời khắc này, có thể dài ra thêm một chút để hấn tận hưởng những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời màu đen chọt lóe lên những đốm lửa hồng này.

Bốn vạn năm trước ta gặp nàng khi bị ngạn chỉ vừa gieo. Ta hẹn thề với nàng bởi cánh đào anh. Ta thành thân với nàng khi bị ngạn đỏ rực rộ cả trời đêm. Dầu ta yêu nàng, ông trời vẫn không thấu cho ta. Chỉ đành hẹn khi chết đi sẽ cùng nàng nắm tay uống canh Mạnh Bà, cùng qua Cầu Nại Hà, đi hết kiếp nhân sinh sau, và sau nữa.

...

Ngọc Cơ phơi mình trên thảm cỏ, dưới những vì tinh tú lấp lánh trên trời đen. Nàng từng là một nữ tử bình thường, tỷ nàng cũng là nữ tử bình thường. Song, lại là sinh đôi, vậy nên theo luật người sinh ra trước sẽ là người được công nhận, kẻ còn lại, hoặc bị đẩy đi hoặc sẽ bị nguyên rủa.

Ngọc Cơ khi ấy chỉ mới mười lăm, hình hài chỉ như đứa trẻ năm sáu tuổi, vì luật lệ nên phải bị đẩy đi, nhưng ông trời như trêu ngươi nàng. Tỉ tỉ nàng bị hủy dung, cả gia tộc liền dùng dịch dung hoán đổi gương mặt nàng với tỉ tỉ. Tưởng chừng, nàng sẽ được gia tộc công nhận nhưng trái lại, phản ứng từ người trong tộc càng muốn đẩy nàng vào bước đường cùng.

Ngọc Cơ khi quyết định rời đi mới biết quy luật này, rời đi đồng nghĩa với chết, nàng năm lần bảy lượt đều bị ám sát, mếm chút đã quy âm phủ. Nhờ Hoa Nguyệt cứu sống nàng giữa tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Hồi dung nhan cho nàng. Hấn bỏ đi chẳng cần ân huệ.

Thế nhưng, Linh Nữ khi ấy lại biết nguyên căn mọi chuyện, nên đã mượn tay nàng giết chết tỷ tỷ, ép nàng phải thay thế tỷ tỷ, dùng chuyện nàng ta dựng lên để ép nàng thành thuộc hạ của nàng ta.

Ngọc Cơ nén tiếng thở dài. Ông trời chưa bao giờ thương tiếc nàng.

"Ngọc Tự, sao lại thờ dài?" - Yêu Hậu chẳng biết từ đâu bước đến, làm Ngọc Cơ có chút giật mình. Nàng vẫn đang mê man trong dòng suy nghĩ thoáng chút quên mất bản thân đang chính là Ngọc Tự - tỷ tỷ ruột của mình. Nàng chỉ nhẹ lắc đầu, môi nở nụ cười gượng gạo.

"Tiểu công chúa ngày nào của ta, giờ đã lớn lên, xinh đẹp như thiếu nữ rồi. Cũng nên chọn nơi trồng hoa rồi nhỉ?" - Yêu Hậu nét mặt hiền từ, nở nụ cười tươi, ánh mắt long lanh khiến lòng nàng có chút xót xa.

"Nương, con vẫn còn nhỏ, vẫn còn muốn bên cha và nương. Gã con rồi, con làm loạn họ trả con về." - Ngọc Cơ cố ý trêu đùa Yêu hậu. Nàng không dám nghĩ nếu Yêu Quân, Yêu Hậu biết Ngọc Tự đã chết sẽ có còn đối tốt với nàng hay không.

"Nương, nếu năm đó, con không may, sinh sau Ngọc Cơ, có phải bây giờ người chết là con hay không?" - Ngọc Cơ giọng có chút nghẹn ngào, nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Tiểu nha đầu ngốc, chúng ta đều yêu các con..." - Yêu Hậu vẫn cứ như vậy mỉm cười.

"Vậy sao lại ép chết Ngọc Cơ?" - hốc mắt Ngọc Cơ bỗng chảy ra một giọt nước mắt.

Yêu Hậu nhất thời không nói được, chỉ biết nhẹ lau đi nước mắt cho nàng, ôm nàng đầy triu mến, bàn tay vuốt trên mái tóc búi nửa của nàng.

"Cũng đã ba trăm năm rồi, con nên quên đi."

Ngọc Cơ kiềm lại cảm xúc, thôi thì buông xuôi, mặc cho dòng chảy cuốn nàng đi. Đến đâu hay đến đó.

...

Hoa Nguyệt bế Hàn Ảnh đến trước Đan Ly, chỉ thấy hài tử lười biếng này, suốt ngày ôm lấy Niệm Hóa, hết ăn rồi lăn ra ngủ, hết ngủ lại đòi ăn, y hệt gấu trúc con. Gấu trúc con lười biếng như người thấy mùi mẹ liền la khóc ỉnh ỏi, đòi nàng.

Hắn đặt nàng ngồi gần Đan Ly, bế đứa trẻ đến trước mặt nàng rồi ra ngoài để nàng tiện cho con 'ăn'.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đêm nay ta nguyện say dù không rượu

Yêu Hậu cùng Ngọc Cơ vẫn đang hàn thuyên liền nghe thấy tiếng báo Uy Diệp đến. Ngọc Cơ thoáng có chút giật mình, đôi mày chau lại, bật người dậy. Yêu Hậu nhìn thấy phản ứng của Ngọc Cơ có chút ngạc nhiên khó hiểu.

"Ngọc Tụ con sao vậy?"

Ngọc Cơ giật nhẹ, nhìn Yêu Hậu chỉ mỉm cười lắc đầu.

"Chúng ta sang đó xem sao." - Bà nắm tay nàng đi về phía chính điện.

Ngọc Cơ trong lòng bỗng chốc rối bời, nàng rút tay. Ánh mắt có chút thất kinh nhìn Yêu Hậu.

"Nương, con hơi mệt, người cứ đến điện đi."

Yêu Hậu thoáng chút lo lắng cho nàng, định gọi thái y đã thấy nàng nhẹ xoay người rồi đi.

...

Vì đã là ngày thứ ba, Uy Diệp không thể chậm trễ thêm nữa, hắn quyết định vì nàng mà hy sinh thiên hạ. Thà phụ thiên hạ vẫn không nỡ để nàng bị tổn hại.

"Lần này đến, xin mạo muội Quân chủ cho ta mượn Thần Điều Kiếm" - Uy Diệp hành lễ trước mặt Yêu Quân.

Yêu Quân nghe nói, lòng có chút do dự.

"Hiện tại, Ma Quân của Ma giới cùng Thượng Thần của Thanh Khâu đều bị nhốt ở Vô Vọng Hải. Hiện tại trong người nàng ta, đang mang sức mạnh khổng lồ chế Hồng Liên Khai, nếu để hắn làm gì nàng, thiên hạ chắc chắn đại loạn. Khẩn người cho ta mượn Thần Điều Kiếm".

Nghe Uy Diệp tiếp tục, Yêu Quân cả kinh. Dù biết Thượng Thần Thanh Khâu cùng Ma Quân hỗn chiến đã rơi xuống Vô Vọng Hải nhưng lại không tin người nắm giữ sức mạnh đó lại là Thần Nữ.

"Chờ bản quân một lát." - Yêu Quân nói rồi xoay người, bước về nơi đặt hồ phù, xoay nó một vòng, giữa điện, vòng Thái Cực đột nhiên chuyển dời, mở ra khoảng không vô tận. Từ khoảng không này, một thanh kiếm chói lóa ánh xanh xuất hiện. Chuôi kiếm được làm từ vàng, điêu khắc hình phượng hoàng tôn quý. Lưỡi kiếm tựa như trong suốt, nhưng sắc bén vô cùng. Nhân gian đồn đại, lưỡi kiếm này được làm từ kim cương, có thể cắt đôi cả một ngọn núi lớn bởi một nhấc chém, uy lực không hề tầm thường.

Yêu Quân đem nó giao cho Uy Diệp, ánh mắt cường cầu.

"Yêu tộc trấn giữ nó cũng đã lâu, nay trả lại cho Thiên Tộc. Hy vọng thiên hạ thái bình."

Uy Diệp gật nhẹ đầu, mi tâm chau lại như tỏ ý chắc như đinh đóng cột. Hắn phát ống tay áo xin cáo từ.

Rời khỏi điện, hắn đánh mắt phát hiện Ngọc Cơ đang nấp sau tượng nhân sư. Ánh mắt nàng có chút hoảng sợ.

...

Uy Diệp vừa lấy Thần Kiếm xong đã phi thân đến chỗ hẹn. Thân bạch y vừa đáp đã thấy tuyền y pháp phới chấp tay hưởng thụ hương gió.

"Thiên tôn Thái Tử đúng là không phải ảo danh ha ha." - Linh Nữ từ từ xoay người lại. Uy Diệp lần này quan sát kỹ mới phát hiện mặt nàng ta có một vết sẹo.

"Kiếm ở đây, còn một nửa còn lại?" - Uy Diệp giữ lấy thanh bao kiếm, hất đầu về phía nàng ta.

Linh Nữ mỉm cười như có như không, chia ra những trang còn lại, đưa cho hắn. Dù sao nàng ta vẫn giữ lời. Viên thuốc kia cũng chỉ là thuốc bỏ để hãm dọa Uy Diệp, chẳng có tác dụng gì cả.

Uy Diệp nhận lấy những trang giấy, kiểm tra kỹ càng, rồi đưa kiếm cho nàng ta.

"Giao dịch chúng ta, kết thúc."

Hắn xoay người. Linh Nữ chỉ đứng ở đó. Hắn chẳng nhận ra vì sao lại là điểm hẹn này. Vì sao lại là giờ mùi. Để bóng hình hắn khuất xa, Linh Nữ chợt nở một nụ cười xót xa.

Giờ này, nơi này, của mười vạn năm trước, có một Linh Nữ đơn thuần, lần đầu yêu một người. Bộ trang phục này, chính là lần đầu tiên hắn mặc gấp nàng.

Chỉ tiếc bây giờ, nàng dù không còn yêu không còn hận hắn, thì cũng đã là hai bờ vực, sẩy chân một chút sẽ có thể chết người.

...

Thời gian thoát cũng như thoi đưa. Hôm nay, là ngày cuối cùng hắn và nàng là kẻ si tình cuồng dại.

Hoa Nguyệt bế nàng đến một nơi trước đây chỉ mỗi khi buồn hắn mới tìm đến đây.

Nơi này chỉ đơn giản là một tán cây cổ thụ to, bên cạnh là mặt hồ lớn, nước trong veo chẳng có cá. Dưới gốc cây chính là một cây cổ cầm cũ kỹ, làm từ thủ công, những sợi dây đàn không giống với những loại dây người ta vẫn hay dùng.

Gió nhẹ nhàng hòa cùng ánh nắng ấm áp buổi hoàng hôn còn đang rực rỡ. Từng cơn gió nhỏ lùa qua từng kẽ tóc của Hàn Ảnh, mon man làn da mịn màng, âu yếm những đường nét thanh tú, trong suốt tựa sương mai của nàng.

Hoa Nguyệt bế nàng đứng xuống, còn bản thân đi về phía cổ cầm. Những ngón tay thanh mảnh lướt trên phím đàn. Giai điệu cất lên khiến Hàn Ảnh ngỡ ngàng.

"Hoa đào cách đây vạn dặm

Tiểu hồ ly nhỏ trắng trắng

Có chăng, vô tình mà hữu ý

Chờ nàng, nhưng nhớ nàng,

Lại chỉ như tình trôi theo làn thu thủy..."

Khúc Hàn Sương Mai năm đó khiến nàng thổn thức, sau này lại cho nàng bi ai, mà bây giờ gọi mang nỗi nghẹn ngào trong lòng nàng cuộn trào. Nhịn không được mà kiễng chân, đưa tay, uyển chuyển cất bước theo từng câu hát.

Mặc cho chiếc váy đỏ dơ bẩn, mặc cho bùn đất lấm lem, mặc cho dung mạo không còn như xưa, nàng vẫn nhảy múa theo khúc nhạc. Nàng chìm đắm vào giọng hát trầm ấm đã lâu rồi chưa dám nhưng nhớ. Chìm đắm vào giai điệu của bản tình ca nồng nàn đã thôi mang nỗi xót xa.

Mặt trời cuối cùng cũng đã lặn, những ánh nắng cuối cùng cũng đã tắt. Cơn gió ấm áp cũng trở nên lạnh hơn.

Đã thôi không còn âm hưởng bản nhạc. Hoa Nguyệt lại chuẩn bị bế nàng về. Hắn chỉ vừa ôm gọn nàng vào lòng, nàng đã luyến tiếc hơi ấm còn xót lại cho những ngày tàn sắp đến. Bàn tay nhỏ bé không chịu ở yên, lần mò bầy bạ, làm cản trở.

Hành động của nàng khiến Hoa Nguyệt ngạc nhiên, hoảng hốt. Hắn đang bế nàng, chẳng còn dư tay nào để ngăn cản nàng. Đầu óc trở nên mụ mị, cứ đứng yên để nàng "sắm sỡ".

Hàn Ảnh chẳng hiểu vì có gì nàng lại làm như vậy. Nàng chỉ biết, qua đêm nay, hắn và nàng sẽ chẳng còn gì cho nhau. Dầu cho có là điên, thì ta ước ta điên vì chàng. Dầu cho chẳng có rượu, thì ta vẫn nguyện say để mơ về chàng.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đồi Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Trở về

Bầu trời đêm chút đỏ hồng. Mây đen đã thôi không còn che ánh trăng. Những dải sáng nhỏ le lói chiếu lên cảnh xuân đẹp rực rỡ vẫn chưa muốn tàn.

Hắn ôm nàng, như lần đầu bọn họ triền miên. Từng nụ hôn cháy bỏng rơi trên đôi môi đỏ mọng của nàng. Từng cái ôm siết chặt từ hắn như thể chỉ cần buông nàng sẽ biến mất như giấc mộng. Tầm lưng trần trụi mang theo những vết sẹo dài của năm tháng, của số phận, rộng lớn như cả một vòm trời che chắn cho nàng.

Đôi bàn tay dù có cố gắng ôn nhu vẫn thô bạo xé đi váy áo của nàng. Từng thớ thịt trắng nõn, như đoá sen rộ trong đêm. Từng ngón tay hằn lứt trên thân thể nàng. Cái bàn tay hư hỏng đặt nơi gò bồng rồi lại là lứt đến dưới cằm địa ẩm ướt.

Đôi gò má nàng ửng hồng, vuốt ve vòm ngực của gã đàn ông nàng dám yêu lại chẳng dám hận.

Từng giọt nhấp nhô, như dung hòa xác thịt lẫn tâm hồn.

...

Hàn Ảnh nằm gọn trong vòng tay của Hoa Nguyệt, nàng muốn cái khoảnh khắc này kéo dài, thật dài. Đôi tay nàng đan chặt đôi tay hắn.

"Ta từng rất hận chàng."

Hàn Ảnh hôn lên những ngón tay đan của Hoa Nguyệt. Ánh mắt nàng chất chứa một làn sương phù che mờ đi nét đẹp trong trẻo thuở còn bên hắn. Đôi tay nhỏ bé càng siết chặt hơn như thể chẳng muốn rời ra.

"Nhưng ta lại nhận ra, những lời ta từng thề rằng sẽ chẳng còn liên quan đến chàng, muôn đời muôn kiếp cũng chỉ mang một nỗi hận với chàng, chỉ là những lời bao biện cho tình yêu chưa bao giờ tắt của ta dành cho chàng sau những gì chàng đối xử với ta."

Hàn Ảnh nhắm mắt, tận hưởng lấy cái ôm. Tận hưởng lấy mùi hương. Và tận hưởng ánh trăng tàn đang vùng vẫy để bùng sáng.

Nàng không hề nhận ra, Hoa Nguyệt, ánh mắt có chút ngập ngừng như rơi vào vô định.

Hắn khẽ hôn lên mái tóc trắng của nàng. Một nụ hôn chẳng bao giờ là bắt đầu đã vội định cho một cái kết thúc.

...

Uy Diệp sai người chuẩn bị tất cả những thứ mà trang sách yêu cầu. Hắn bày trận, dùng máu của mình để tế sống thần linh. Dùng lăng kính của Thiên Ngoại Phi Tiên để tập hợp ánh sáng từ Mặt Trời. Đặt tượng của bốn vị hộ pháp trấn thần khí năm xưa đặt vào bốn vị trí tạo thành hình của chòm sao Lạp Hộ.

Trời vừa tờ mờ sáng hắn đã bắt đầu nghi thức. Đám đệ tử các phái từ Không Tang đến Bạch Nữ đều có mặt yểm trợ cho hắn. Thiên Quân, Thiên Hậu ở trên chính điện quan sát bằng đài Tru Tiên, nét mặt nhăn lại, giống như bị dính chặt.

Từ chỗ Uy Diệp, bảy luồng sáng tụ lại nơi lăng kính, rồi hòa cùng máu của hắn, chạy đi về phía Đông. Bốn bức tượng tạo thành lá chắn cho Uy Diệp.

Hắn dồn lực đẩy toàn bộ nội lực trong kinh mạch về lăng kính để tăng uy lực cho bảy luồng sáng. Tuy nhiên, điều hắn không thể ngờ, chính là Linh Nữ đã dẫn đoàn quân Ma Tộc phục kích đánh đến.

Thiên Hậu, Thiên Quân thất kinh bật người dậy, gấp rút ra lệnh cho Di Thân Vương dẫn quân hỗ trợ. Bọn họ cười mây, lòng nóng vội, dùng hết tốc lực nhưng chỉ ít phải nửa canh giờ mới đến nơi.

Ân Thanh cùng chúng đại đệ tử ra sức chống lại đoàn ma quân đã bị Linh Nữ đột biến. Đánh hết lớp này lại xuất hiện lớp khác, uy lực mạnh vô cùng.

Linh Nữ vượt qua cả rào người phi thân đến chỗ của Uy Diệp, dùng công lực đánh vào bốn bức tượng khiến lá chắn mỏng dần. Uy Diệp đánh đòn hết lực vào một tay, tay còn lại đem trụ cho lá chắn.

"Dù ta có cho ngươi bí mật về Vô Vọng Hải thì cũng đừng hòng đưa nàng ta ra ngoài!" - Linh Nữ hét lên, chưởng đánh ngày càng mạnh khiến Uy Diệp trở nên căt mặt, chỉ e không thể trụ lâu thêm được nữa. Hắn quyết định dùng máu mình để triệu hồi bốn vị tướng lĩnh trấn giữ thần khí.

Bốn bức tượng đột nhiên trở nên xoay động không ngừng, bật ra một luồng sáng một chưởng lớn đánh lại Linh Nữ, khiến nàng ta văng ra tám thước. Từ bốn bức tượng, xuất hiện ba nam nhân một nữ nhi, trên thân mình mặc giáp, nét mặt uy nghi, dáng người to lớn, đan tay tạo thành vòng chắn, quỳ gối trước Uy Diệp.

...

Hoa Nguyệt cởi áo mình đưa cho nàng, bản thân chỉ có một lớp áo mỏng manh, nửa kín nửa hở. Hắn cúi mình bẻ nàng lên.

Chỉ vừa đến trước cửa động, cả vùng trời liền trở nên rung chuyển. Hàn Ảnh vội vàng nhảy xuống, nàng cuống cuống chạy vào trong hang động tìm kiếm Đan Ly.

Đôi mắt nàng chỉ thấy mờ ảo, bước chân chạy loạng choạng vài bước đã ngã xuống. Hoa Nguyệt cả kinh chạy đến đỡ lấy nàng, hắn diu nàng rồi chạy đến bế Đan Ly qua chỗ nàng. Ngay khoảnh khắc định quay chân, hắn nhớ ra vẫn còn Liêm Niệm Hòa, lòng muốn mang nó đi nhưng lại chẳng biết làm sao để đưa nó ra ngoài cùng.

"Dùng Ô Đan Du của ta đi." - Hàn Ảnh lấy ra một cái đao nhỏ, cắt đi một cái đuôi hóa Ô Đan Du, đưa cho Hoa Nguyệt. Tốc độ nhanh như chớp khiến Hoa Nguyệt không kịp ngăn nàng.

Hắn trần mắt nhìn nàng, môi trở nên trắng bệch, tay cầm ô cũng trở nên run rẩy.

Ánh mắt của Liêm Niệm Hòa cũng thoáng cả kinh. Vốn dĩ, nó đã sắp lìa khỏi cái nơi trần thế này, không ngờ vẫn còn có dịp được nhìn ngắm cái bầu trời trong trẻo của nhân gian.

"Nhanh lên." - Hàn Ảnh run run giọng, cắn răng, dù sao sau này cái đuôi đó cũng mọc lại, chẳng có gì đáng tiếc nuôi cả.

Nàng định đưa tay điểm huyết để ngưng máu, nhưng phát hiện ra, máu của nàng có linh ứng với Đan Ly. Thằng bé có thể hấp thụ máu của nàng. Hàn Ảnh nhìn nó, môi mỉm cười, cũng tốt, để nó hấp thụ máu của nàng, trong người cũng có chút pháp lực, cũng có thể giống nàng, bất thương.

Nàng bé Đan Ly ra ngoài, liền bị một làn gió mạnh cuốn lên vòng xoáy đen trên trời cao.

"A..."

Hoa Nguyệt vừa thi pháp đưa Niệm Hòa giấu vào trong, liền nghe tiếng Hàn Ảnh, hoảng lên cuống cuống vừa lao ra ngoài, đã thấy nàng bị cuốn bay lên, chân liền đập gió, tay vươn nắm lấy tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ta trả cho nàng đôi mắt!

Hai bóng hình bay cuốn theo vòng xoáy đen. Đan Ly không thể chịu nổi áp lực đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong vòng tay của Hàn Ảnh.

Hoa Nguyệt đẩy nội lực từ Hồng Liên Khai để gia tăng uy lực cho trận pháp mở cửa Vô Vọng. Bản thân cũng đẩy nhanh giới hạn, dùng thân mình chắn cho Hàn Ảnh tránh khỏi những mũi gai do tác dụng phụ của chòm Lạp Hộ. Trên cơ thể hắn nhanh chóng xuất hiện vô số vết cứa sâu vào da thịt. Mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi của Hàn Ảnh, nàng chau đôi mày lại.

"Ta không sao, đừng nhìn." - Hoa Nguyệt dùng giọng bình tĩnh nhất để trấn an Hàn Ảnh, tay dùng ôm nàng, lại càng ôm chặt hơn. Hắn mặc kệ cho vết cứa, vì những vết cứa khiến máu của hắn thành vật tề, giúp Hàn Ảnh cùng Đan Ly mau chóng thoát khỏi đây.

Hàn Ảnh chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ cảm thấy sau khi rời khỏi đây, nàng và Hoa Nguyệt sẽ lại trở thành hai người xa lạ, gánh vác trên vai hai chữ "thái bình".

"Ta trả cho nàng đôi mắt..."

Hàn Ảnh miên man trong dòng suy nghĩ, bất chợt thất kinh, không hiểu Hoa Nguyệt đang nói gì. Nàng mở to mắt, nhìn hắn, đôi mày ngài chau lại. Nàng nhìn thấy hắn đưa hai tay móc mắt mình, mới kịp nhận thức ra điều hắn đang nói. Hàn Ảnh vương tay, nàng lắc đầu liên tục. Nàng chợt phát hiện trước mắt tối sầm, và sau đó. Không còn sau đó nữa, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng Hoa Nguyệt.

"Trở về đi." - Hắn đưa hai người họ bay lên cao, chẳng biết Ô Đan Du đã được đưa cho nàng khi nào, chỉ nhớ nàng vẫn còn đang mộng lung đã thấy cả người nhẹ bẫng chìm vào giấc ngủ.

...

Thiên Ngọc vừa đáp xuống trước Vô Vọng Hải đã vội chạy đến ứng chiến, tách Linh Nữ ra khỏi Uy Diệp.

Đám thiên binh thiên tướng cũng có dịp ra oai, bọn chúng tay giáo, tay kiếm, xông đến, miệng hô thị uy chứng minh bọn chúng chẳng vô dụng.

Ân Thanh đang đánh nhau liên tục dung bay lên cao về hướng đối với Thiên Ngoại Phi Tiên. Một lát sau đã thấy hắn bé Hàn Ảnh, tay nàng ôm Đan Ly không tách ra, đang chìm vào giấc ngủ. Hắn ra hiệu cho Uy Diệp hãy dừng trận pháp rồi rút lui.

Linh Nữ cũng chẳng thèm đánh nữa, nàng ta chỉ huy đám binh lính được huấn luyện đặc biệt còn thêm gì mà đan dược đột biến thần kỳ, rút về phía Tây.

Một bãi hoang tàn, chẳng còn lại ai, chỉ còn những mảnh giáp nằm dưới đất, những tên lính đã chết đều hóa thành tro.

Vô Vọng Hải vốn đã xơ xác, tiêu điều bởi cái âm u mang tên Vô Vọng, lại càng trở nên yên ắng, đáng sợ.

...

Hàn Ảnh động đậy mi mắt. Nàng đã tỉnh.

Hàn Ảnh nhìn xung quanh, dưới tay có cảm giác nặng nề. Nàng nhìn xuống mới thấy Uy Diệp đang ngủ, đôi bàn tay lớn áp lên tay nàng.

Hàn Ảnh khẽ rút tay, nàng kéo chăn, loạng choạng đứng dậy, khoác áo, chưa đi được vài bước đã ngã xuống. Uy Diệp giật mình tỉnh dậy, hấn vội đến đỡ nàng.

"Nàng vẫn chưa khỏe hẳn, vẫn nên nằm nghỉ." - Uy Diệp từ tốn đỡ nàng về giường.

"A Đan..." - Nàng tỏ ra yếu ớt thì thào.

Uy Diệp tưởng chừng nàng vẫn chưa khỏe hẳn, còn nhớ Đan Ly, mới đỡ nàng nằm nghỉ rồi phi thân đi đón A Đan cho nàng.

Hàn Ảnh vừa đợi Uy Diệp xoay đi, mới bình thần, vịn vào thành giường đứng dậy. Hóa thành hồ ly chạy đến bàn trang điểm, nhảy lên ghế, mới hóa lại hình người.

...

Hoa Nguyệt tỉnh dậy, xung quanh chỉ là một màu đen.

"Ngươi tỉnh rồi."

Giọng nói của Ngọc Cơ khiến Hoa Nguyệt xoay đầu về phía nàng. Đôi mày chau lại.

"Đây là đâu?" - Hoa Nguyệt có chút gằn giọng hỏi nàng.

"Đồng bi ngạn của ngươi và nàng." - Ngọc Cơ nhẹ nhàng đáp. Nàng nhận thấy được vẻ mặt thần thờ của Hoa Nguyệt, lòng không hiểu sao trào lên một cỗ chua chát.

"Ta đưa ngươi từ cổng Tây của Vô Vọng Hải, không ai biết cả, và bởi không ai biết nên cũng không biết đưa ngươi đi đâu dành cho ngươi đến chỗ này, có vẻ là đúng."

Nàng cố gắng bao biện cho cảm xúc, né tránh nó bằng cách cao ngạo trước những điều hần suy nghĩ.

"Đôi mắt của ngươi..."

"Ta tự móc đi rồi, ngươi không cần lấp lại, vĩnh viễn nó sẽ không bao giờ được hồi phục." - Hoa Nguyệt đeo dải băng trước mắt. Giọng nói như rằng hần bị mù chẳng có gì đáng ngại.

"Ngươi định làm gì tiếp theo?" - Ngọc Cơ không còn hỏi về sự tình khiến hần mất đi đôi mắt.

"Về Ma giới." - Hoa Nguyệt rắn chắc trong từng chữ khiến nàng khó tin. Nàng trầm nghĩ, cho rằng Hoa Nguyệt không phải là hần nữa. Hần hoàn toàn nhập ma rồi?

Bóng lưng nhỏ bé, tà áo xanh lam của nàng xoay đi phát phới theo ngọn gió nhẹ, nàng không thể hiểu nguyên lai hần muốn quy ma nhưng nàng chắc chắn mọi điều hần làm là vì nàng ấy.

...

Hàn Ảnh soi mình qua chiếc gương đồng. Bản thân nàng, gương mặt nàng vẫn như vậy, vẫn như khi còn mười tám, mười chín.

Nàng lại đưa tay, vân vê xung quanh viền mắt. Chẳng biết, đã qua bao lâu, nàng cứ mãi say mê nhìn vào chính đôi mắt của mình.

Màu mắt đen tuyền trong suốt, không hiểu sao lại u buồn. Từ khóe mắt lại chảy ra một giọt lệ như kim cương. Nàng vội vàng quệt đi, hong khô. Đôi mắt xinh đẹp này, không phải để buồn.

Hàn Ảnh rời khỏi bàn trang điểm, trở về giường, nàng nhắm mắt buộc mình phải đi ngủ. Phải ngủ để không nghĩ về hần, không nghĩ về đôi mắt này nàng nợ hần.

Thân hình nhỏ bé gầy gò của nàng, mái tóc bạc trắng của nàng, trên chiếc giường ngọc trắng toát như chẳng thể ăn nhập lại rất ăn nhập. Nàng nằm ở một góc, mà như chìm vào trong màu trắng lạnh lẽo của chiếc giường chưa bao giờ nàng muốn nằm.

Thế mà, nàng cứ như vậy mà ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phút chốc đoàn tụ

Uy Diệp đi đến Phong Viện, định đón A Đan đến chỗ nàng. Bàn tay to lớn vừa định bế lên, đứa trẻ này đã quấy khóc, không chịu để hân bế. Đã không chịu để Uy Diệp bế thì thôi đi, đằng này, Uy Diệp cố gắng ôm chặt khiến nó hoảng sợ, hóa nguyên hình chạy đi. Uy Diệp tái mặt hân cùng đám đệ tử chạy đi kiếm A Đan.

Thượng Sơn một phen náo loạn.

...

Hân Ảnh vốn ngủ không sâu, thêm tiếng ồn, nàng không thể ngủ liền ngồi dậy, khoát một chiếc áo choàng tổ lam đi ra trước cửa. Nhìn khung cảnh hỗn độn, nàng liền vớ đại một nữ đệ tử, hỏi ra mới biết bọn họ đi tìm một đứa trẻ hóa hồ ly chạy mất.

Hân Ảnh vừa nghe đến nguyên lai hồ ly, cả người chấn động, đôi đồng tử nàng co lại, vội phát ổng tay áo phi người lên đỉnh của Thượng Sơn.

Nàng vốn ước chừng đứa trẻ này chưa đến một trăm ngày tuổi, chân lực còn yếu ớt, sẽ chẳng thể ra ngoài phạm vi núi Thượng Sơn nhưng nhìn khắp nơi cũng không thấy bóng dáng nó.

Hân Ảnh tái mặt. Mặt trời sắp xuống núi, A Đan chắc chắn sẽ không thể tìm được đường về. Nếu lỡ để cho bọn yêu tinh làm gì nó, nàng sẽ phan thấy cả ma tộc lẫn yêu tộc.

Hân Ảnh cắn chặt môi đến bật máu, trước mắt như phủ bởi làn sương mỏng. Mái tóc nàng rối bù, khuôn mặt nhợt nhạt chẳng có chút sức sống. Cả người lại gầy gò, mảnh chỉ như sợi chỉ, yếu ớt, mong manh. Bóng dáng nàng lướt như con gió. Lòng nàng như lửa đốt. Tay nắm chặt thành quyền.

...

Hoa Nguyệt đeo dải băng trắng đứng giữa đồng bễ ngàn đỏ rực rỡ đứng đưa theo gió. Không có nàng, hân chỉ là kẻ cô độc đứng giữa những đóa hoa xinh đẹp.

Hoa Nguyệt xoay người, bỗng dừng từ đằng xa có thứ nhiều lông, mềm mượt, lại còn mập mạp phóng lên người hân.

"Cha..cha.." - miệng của thứ nhồi bông này bập bẹ tiếng cha khiến hân sững người. Hân mau chóng độ khí cho con vật nhỏ bé. Lập tức, nó trở về nguyên hình, tay ôm lấy hân, bầu chặt, cả người run rẩy, còn kêu gào, khóc to.

"A Đan?" - Giọng hân run rẩy. Gương mặt hân nhúm lại. Trên dải băng trắng ướt đầm nơi hốc mắt. Làm sao hân quên được cái giọng nói bập bẹ, cái ôm, cái tiếng khóc của hài tử này chứ. Nó in sâu vào trong cả khi hân ngủ. Hân ước ao được ôm, được hôn, được chăm sóc cho nó như một người cha đúng nghĩa. Bây giờ, điều hân ước lại bất ngờ không còn là niềm mơ tưởng.

Thế nhưng, hân bây giờ, không khác gì ngọn nến trước gió, đến cả tính mạng vẫn chưa chắc bảo toàn, huống chi là nuôi nấng đứa trẻ này.

Hoa Nguyệt, hân tham lam muốn giữ lại A Đan nhưng lại không dám. Hân không dám bởi lẽ hân không muốn đứa con này biết về sự tồn tại của kẻ như hân. Hân cũng không dám bởi chắc nếu nàng tìm ra A Đan ở đây, hân sẽ phải đối diện với nàng. Mà nàng chính là thứ gì đó khiến hân không thể dứt ra. Gặp nàng rồi, thì ngày hôm nay và mai sau cho nàng đều bị phé nhân như hân phá nát.

Đắn đo, rồi suy nghĩ. Chau mày rồi giãn mắt. Hân ôm lấy A Đan, quyết định để nó ở lại bên mình, dù không nhiều, chỉ ít vẫn còn có thể là cha con qua một ngày.

A Đan xoay đầu, nhìn sang hân, cái miệng nhỏ, thêm vài cái răng nanh trắng trắng, nhô lên lộ cả khoảng trống giữa phần răng cửa chưa mọc. Trông rất khả ái.

...

Hân Ảnh sợ hãi, chạy đến Lăng Âm Am. Bóng dáng đỏ rực của nàng lướt qua nơi nào cũng đều như khiến nơi ấy bừng sáng lên.

Nàng đi vào bên trong. Nàng nhìn khắp mọi nơi, vẫn chẳng thấy A Đan nhỏ bé, lòng càng lúc càng như lửa đốt từng tâm can, quay gót nhanh chóng định rời đi.

Thế nhưng ngay cái khoảnh khắc nàng định quay đi, liền thấy, cây Cỏ Cầm đứt dây nằm chổng chênh trên chiếc bàn đá, ngày đó, nàng vẫn là nàng, vẫn là một Nữ Thần bất bại, oanh oanh liệt liệt, lạnh lùng, xinh đẹp, Hoa Nguyệt vẫn chỉ như thiếu niên mười tám, đơn thuần mỗi quan hệ ti đệ.

Từ sâu trong đáy mắt nàng, dấy lên một tia chua chát, nức cười. Nàng bây giờ, trông thật đáng thương.

Hân Ảnh cười to một tiếng, nàng phẩy tay áo, phi thân biến mất, để rơi giọt lệ trên khóe mắt.

Nữ nhân, nếu vương tư tình, thì vẫn mãi yếu đuối.

...

Hoa Nguyệt nắm tay A Đan, đặt lên những ngón tay nhỏ, ngấn ngùn nụ hôn ngọt ngào, đầy yêu thương.

Hắn chơi đùa cùng A Đan.

Hắn kể chuyện cho A Đan nghe.

Hắn dẫn A Đan đi dạo, chăm sóc cho đồng bĩ ngan.

Hắn nấu cơm cho A Đan, cùng A Đan ăn cơm, thật vui vẻ.

Hắn nhìn A Đan cười, nụ cười y hệt nàng. Hắn chợt thấy nhớ nàng, chợt muốn gặp nàng, và rồi bỗng chợt thôi đi.

Hắn cùng A Đan nằm trên thảm cỏ trước động, bàn tay bé nhỏ của nó chỉ lên trên trời cao, chỉ về hướng sao Bắc Đẩu. Hoa Nguyệt không thể nhìn theo bàn tay của hải tử nghịch ngợm, nhưng vẫn nở nụ cười. Một nụ cười đã chẳng biết bao lâu mới có.

Tự dưng trong tim Hoa Nguyệt nhói lên, trong thần thức như bị khống chế, tâm trí cũng bất ổn. Ấn ký trên trán lúc đậm, lúc nhạt. Phần rãnh lúc xuất hiện, rồi lại biến mất. Hắn biết hắn sắp biến thành đại ma đầu, liền lập tức phong bế dòng nội lực, nhanh chóng bế A Đan quay về Thanh Khâu. Bởi Thanh Khâu gần nơi này, hơn nữa Thanh Khâu cũng an toàn hơn Thượng Sơn. Nghĩ xong, hắn cười gió, biến đến Thanh Khâu, bản thân không còn chút năng lực khống chế Hồng Liên Khai, không thể mở kết giới Thanh Khâu nên hắn đành để A Đan chìm vào giấc ngủ, rồi đặt ở nơi dễ tìm thấy, rồi biến mất.

Lúc biến mất, hắn nghe tiếng A Đan khóc. Nó kêu khóc thật to như thể chẳng muốn hắn đi, nhưng hắn buộc phải đi để đảm bảo không làm hại A Đan.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hoàn toàn hóa Hồng Liên

Tiếng khóc của A Đan khiến những con sói đỏ đói khát trong Hắc Lâm, gần kết giới Thanh Khâu, nghe thấy. Những ánh mắt thêm thường. Những khuôn miệng đầy răng nanh, sắc nhọn, còn cả thêm cái mũi hơi thối gào lên. Từng bước chân như dò xem con mồi có gây nguy hại hay không, cứ tiếp nối thành vòng tròn. Bọn chúng dừng lại, gào rú như thể ra hiệu cả đàn cùng xông lên.

Tiếng gầm gừ, hú hét, khiến Hoa Nguyệt nghe thấy, hắn hoảng hồn, mặc cho Hồng Liên Khai bộc phát, hắn bay đến. Dùng hết lực, đẩy chương về phía đám sói, hắn ôm lấy A Đan biến mất.

Lần này, hắn đành đưa A Đan trở về Thượng Sơn, hắn nghĩ rằng nàng vẫn còn ở đó.

Hắn dừng trước kết giới, đúng lúc, Hàn Ảnh xuất hiện. Bộ dạng sợ hãi của nàng, mái tóc trắng rối bù, dù chẳng thể thấy nàng, nhưng hắn có thể nhận được mùi hương của nàng, trả A Đan lại cho nàng. Dải lụa trắng trước mắt, chẳng hiểu vì gió mạnh hay vì cơ sự gì mà bay đi, để lộ đôi mắt đã chẳng thể mở ra.

"A Đan..." - Giọng nàng run rẩy. - "Nguyệt..." - Nhìn thấy bộ dáng của hắn, trái tim nàng lại càng run rẩy hơn.

Hoa Nguyệt nghe giọng nàng, vừa định cất lời, thì giữa lồng ngực đã như "vạn tiễn xuyên tâm", đau đến chẳng thể nói ra. Bàn tay Hoa Nguyệt ôm lấy ngực trái, cả người đổ xuống trước mặt Hàn Ảnh, khiến nàng sợ hãi.

"Nguyệt..." - Nàng dùng đôi bàn tay nhỏ bé, áp lên mặt hắn, bỗng dưng, ấn ký hình chiếc lá bỉ ngạn phát ra ánh sáng tím, đậm đến bất thường.

Trong đầu Hoa Nguyệt chợt hiện lên, từng hình ảnh, từng lời của nàng. Rõ một cách không thể tưởng tượng hơn.

...

"Ta là Hàn Ảnh."

Bốn vạn năm trước, có một cửu vĩ hồ, trắng tinh thuần khiết, cứu hắn thoát khỏi sự truy đuổi của bọn người đạo sĩ.

Nét mặt nàng xinh đẹp, có chút non choẹt như mới mười lăm mười sáu, còn đôi mắt lại trong vắt một màu đen sáng. Nàng khi ấy, chỉ thích mặc tổ y.

...

"Hoa Hoa, ta với đệ lên sư gia đi chơi đi."

Hắn và nàng cùng báỉ sư học đạo ở Ân Thiên, môn phái mạnh nhất lúc bấy giờ. Nàng là đệ nhất nữ tử, văn võ song toàn. Còn hắn, chỉ là tên phàm nhân, bán nhân bán ma tầm thường. Ấy, cũng còn có Uy Diệp, cũng là đệ nhất nam tử, bàn về kiếm, luận về văn, hay tỉ về võ, đều chẳng ai qua hắn.

Bọn họ thường hay lên hạ phàm, trốn đi chơi. Mỗi lần tổ sư gia bắt được, hắn đều gánh tội, đều chịu phạt thay nàng.

...

Hoa Nguyệt bắt chọt mỉm cười. Thế nhưng, những điều sau đó, như con ác mộng.

...

"Người giết sư gia." - Hàn Ảnh thất vọng nhìn hắn.

Cả đám đệ tử cũng nhìn hắn, khinh bỉ, miệt thị hắn.

...

"Người nhập ma rồi...Hoa Nguyệt, ta đáng lý không nên tin người." - Hàn Ảnh ứ đọng nước mắt, uất hận nhìn Hoa Nguyệt.

Khi ấy, hắn đã cố gắng giải thích cho nàng. Nhưng nàng đã không nghe.

...

"Tam giới đảo lộn, người chính là tội đồ." - Hàn Ảnh tức giận, tung chưởng vào hắn.

"Hong Lien Khai, người chính là tên yêu nghiệt ta đáng lý phải giết chết người." - Hàn Ảnh điên cuồng chém đến.

"Ta mãi sẽ không tin người." - Đôi mắt nàng chứa đầy sự phẫn nộ.

...

Hoa Nguyệt hét to. Câu nói ấy ám ảnh vào đầu hắn, vang vọng ngày một to khiến Hoa Nguyệt trở nên điên cuồng, phát ra luồng nội lực, đẩy Hàn Ảnh, đang ôm A Đan ra xa.

Bộ dáng bất chợt thay đổi. Ấn ký trở nên càng lúc càng đậm, báo hiệu Hồng Liên Khai đã hoàn toàn không chế hắn. Bỗng dưng, Thần Điều Kiếm bay từ đâu đến, đập trên tay hắn. Kiếm vừa tay, Hoa Nguyệt lập tức mở mắt, hốc mắt màu đen, tự dưng lại xuất hiện đôi mắt, trông mắt màu đỏ tươi, phát sáng, trông rất đáng sợ.

Hắn dùng kiếm điên cuồng lao đến chỗ nàng, tung chiêu. Hàn Ảnh cả kinh, mau chóng dùng Tiêu Tư đỡ lấy chiêu, tiếp chiêu, nhưng chưa đến ba chiêu đã bị trọng thương văng ra xa hơn. Nàng nhận ra hắn đang mang Hồng Liên Khai trong người.

"Nguyệt, tỉnh lại đi." - Nàng hét lên, gọi to tên hắn. Hắn vẫn điên cuồng lao đến. Hàn Ảnh, cực chẳng đã, chỉ đỡ chiêu, chẳng ra chiêu. Nàng chặn kiếm của hắn, miệng đọc chú, gọi Tàn Niệm đến.

Kiếm bay đến trước mặt Hoa Nguyệt.

"Đây là Tàn Niệm, là một cặp với Tiêu Tư, cũng như chàng với ta. Chàng quên rồi sao?" - Hàn Ảnh run rẩy giọng, nước mắt khẽ chảy, khiến Hoa Nguyệt sửng lại. Thế nhưng...

/Beng/ - Tiếng kiếm gãy rơi xuống. Tàn Niệm gãy làm hai mảnh, nằm dưới đất, trước mắt Hàn Ảnh.

"Người là kẻ thù của ta." - Hoa Nguyệt thốt ra từng chữ một một cách rõ ràng. Hắn làm cho Hàn Ảnh dờ người. Ngay lúc Hoa Nguyệt định đâm tới, Ô Đan Du từ trong người nàng, bay ra, chắn kiếm. Từ trong đó, Liêm Niệm Hỏa xuất hiện, dùng lửa thiên kiếm chân Hoa Nguyệt, vẫn chẳng ăn thua. Pháp lực của nó tiêu hao gần hết, không thể giúp hắn, thức tỉnh.

Hoa Nguyệt hấp thụ hết lửa xung quanh, liền như chớp, đâm một kiếm vào Liêm Niệm Hỏa. Nó gầm lên, đau đớn.

"Nguyệt..." - Liêm Niệm Hỏa hóa hình hài của một người phụ nữ lớn tuổi, già nua ngã xuống, khiến Hoa Nguyệt giật mình, trở lại bình thường.

Hắn biết mình vừa đâm phải người cả ngàn vạn lần không được làm tổn thương, nhưng lại không nhớ người đó là ai.

"Nó là mẹ chàng..." - Hoa Nguyệt nghe thấy tiếng khóc của Hàn Ảnh, cả người đông cứng, hốc mắt tối sầm, chảy ra một giọt nước mắt.

Một lúc thật nhanh sau đó, hắn xoay người.

"Ta không có mẹ."

Hắn liền phi thân biến mất, để lại Liêm Niệm Hỏa nằm trong vòng tay của Hàn Ảnh, thoi thóp, đau đớn.

Chương 28: Ta còn nhớ mùi hương của nàng

Niệm Hòa, mái tóc trắng bệch, khuôn mặt xinh đẹp đã bị những nếp nhăn kéo giãn, đôi mắt bồ câu cũng bị những đường nếp nặng trĩu đè lên. Hốc mắt, ầng ầng nước mắt.

"Hoa...Nguyệt...không xá...u..." - Niệm Hòa nhìn thẳng vào đôi mắt Hàn Ảnh, cố gắng gượng từng chữ.

Hình ảnh người phụ nữ gần cái khoảnh khắc từ bỏ tất cả vẫn một mực muốn bảo vệ cho đứa con của mình, khiến Hàn Ảnh chẳng thể nén được giọt buồn trên mi mắt. Nàng ôm A Đan, đặt nó vào lòng Niệm Hòa, thay cho lời cảm ơn suốt những ngày Niệm Hòa đã chăm sóc cho A Đan.

"Nó...v...ì...Tàn...Chi tro...ng người...ngư...oi...nên mới chấp...nhận phá kết án...Hồng Liên...K...hai...vận mệnh...của nó...hoặc là sống để trấn Hồng Liên...hoặc là chết vì tội đồ của Tam giới..." - Niệm Hòa dùng hết sức bình sinh, giọng khàn đặc, giải thích cho nàng. Nó nhìn A Đan, mỉm một nụ cười, một nụ cười có lẽ là hạnh phúc.

Hàn Ảnh khóc. Nàng khóc một cách mếu máo, xấu xí, chẳng giống nàng, cao cao tại thượng. Ánh mắt nàng, trái tim nàng, cho đến bây giờ, nàng mới hiểu, bản thân nàng, không bao giờ đủ tư cách để yêu, càng không đủ tư cách để hận hân.

"Hồng Liên Khai giải án, Hoa...Nguyệt...bây giờ...giờ chỉ như tờ...gi...giấy trắng. Cầu xin người...xin người...hãy cứu nó...nó đ...ã chịu một kiếp...độ...đọa...đây... xin người...Thần Nữ...xin..."

Niệm Hòa đã thôi những lời nói, những lời van xin nài nỉ, thay cho tội lỗi của một người. Hàn Ảnh gào lên, nhìn sâu vào đôi mắt vẫn chẳng thể nhắm của người phụ nữ cả một đời chẳng thể vui vẻ trọn vẹn.

Nàng cảm nhận được tình thương, nỗi đau của Niệm Hòa. Nàng không ngờ, dẫu rằng bị giam cầm cho đến tận bây giờ, khi được đón lấy những đợt nắng chói chang xinh đẹp trên trời cao, Niệm Hòa vẫn chấp nhận hy sinh cho Hoa Nguyệt, chấp nhận gánh mọi tội lỗi cho hân, chấp nhận vì hân mà giải thích với nàng.

Nàng đưa tay, giúp Niệm Hòa nhắm mắt, cố gắng ôm chặt lấy Niệm Hòa, còn cả A Đan gào khóc, cho sự ra đi của Niệm Hòa. Thế nhưng, Niệm Hòa như những hạt bụi, hóa kiếp, bay đi, chẳng còn vương vấn gì nữa.

"Dù bất cứ giá nào, ta cũng sẽ cứu chàng." - Hàn Ảnh hét lên. Nàng hét lên trong màn mưa nước mắt buồn bã.

...

Chẳng biết đã qua bao lâu, Hoa Nguyệt cứ phi thân biến đến chỗ này lại đến chỗ khác. Hân không biết mình là ai, hân không nhớ mình thuộc về đâu, càng chẳng biết được bản thân là thứ gì.

"Dạ Hoa Nguyệt." - Một giọng nói yếu đuối, ngọt đến ngấy ngán của bạch y nhân trước mặt. Xem về, chắc là nữ nhi.

Hoa Nguyệt chẳng biết nàng ta gọi ai, chỉ tùy tiện quay đầu nhìn nàng ta. Ánh mắt thâm sâu dò xét.

"Người là Dạ Hoa Nguyệt, là Ma Quân của Ma giới, đến lúc quay về rồi." - Nàng ta vẫn ung dung, dùng giọng điệu mê hoặc, nham hiểm cất lên hướng về hân.

"Người? Là ai?" - Hoa Nguyệt ngẩn người. Hân là Dạ Hoa Nguyệt? Là Ma Quân của Ma Giới? Phải không?

"Chàng là Hoa Nguyệt, là chồng ta, là cha của A Đan." - Hàn Ảnh chẳng hiểu từ đâu xuất hiện trước mặt Hoa Nguyệt.

Đầu óc Hoa Nguyệt đang trống rỗng trở nên hỗn loạn. Một người nhận hân là quân, một người nhận hân là chồng, hân chẳng hiểu gì. Nhưng có một điều gì đó, khiến hân không thể tin Hàn Ảnh, dù hân nghe con tim mình hướng về nàng.

"Hoa Nguyệt, người quên vị Thần Nữ kia, đã từng muốn giết người sao? Người quên người ra nông nỗi này cũng vì nàng sao?" - Nữ tử kia vẫn tiếp tục lên tiếng.

Những lời nàng ta nói, khiến đáy mắt Hoa Nguyệt càng trở nên rối loạn.

"Hoa Nguyệt, chàng như vậy là vì bị Linh Nữ gài bẫy, nàng ta vẫn còn muốn gài bẫy chàng, xin chàng hãy tin ta. Dẫu trước đây, ta từng từ bỏ chàng, nhưng ta bây giờ đều là thật lòng. Nguyệt." - Hàn Ảnh, ngấn nước mắt, giọng run run, nàng chỉ tay, ôm trước ngực thể hiện niềm tin, sự xin lỗi, muốn để hân thấy nhưng hân lại không thể thấy.

Hoa Nguyệt xoay người về phía nàng. Đôi mắt nhắm nghiền, khuôn miệng mỏng mấp máy.

"Ta không biết bản thân là ai. Không biết nàng là ai. Ta cũng không hiểu vì sao lại cảm thấy như nhớ ra được mùi hương của nàng, giọng nói của nàng, dù ta không thể thấy hình dáng của nàng. Thế nhưng, so với việc tin vào cảm giác, ta vẫn tin vào những mảng ký ức ta đã thấy. Và điều ta thấy, chính là, nàng nhìn ta với ánh mắt phẫn nộ, cùng lời nói ta và nàng là kẻ thù. Thứ lỗi, phụ nàng rồi."

Linh Nữ nhìn Hoa Nguyệt, ánh mắt tràn ngập vẻ hài lòng. Nàng ta tiến đến, nắm lấy tay Hoa Nguyệt, buông ra hai chữ "quy gia" rồi cùng biến mất sau làn khói trắng. Để lại Hàn Ảnh chìm trong sương mờ.

Nàng nghe rõ từng câu, từng chữ Hoa Nguyệt nói ra, cảm giác như có ngàn vạn những mảnh kính đâm vào tim. Nàng không hiểu vì sao, từ cổ họng lại trào lên một cổ hô then, hồi hận, còn cả chua xót. Chắc có lẽ, những gì bốn vạn năm trước nàng từng đối xử với hắn, phụ trái tim hắn, bây giờ nàng phải lãnh hậu quả rồi.

Nàng ôm A Đan còn đang ngơ ngác, nhìn bóng lưng cha nó biến mất cùng một bạch y nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thần Nữ ta không có bản lĩnh !

Hoa Nguyệt quay về Ma Giới. Gương mặt lạnh lùng, ánh mắt đỏ đã chuyển màu tím, cùng màu với ấn ký lá bỉ ngạn trên trán đậm ngoắc của hắn. Bàn tay nắm lấy Thần Điều Kiếm, lộ rõ cả một khoảng gân lớn.

Hắn trở về, trong mắt Ngọc Cơ, chuyến này, thật sự đã khác hẳn. Nàng không tin một con người bình thường, bản chất vốn muốn làm kẻ bình thường, tâm cơ đơn giản, sau một đêm Hồng Liên Hóa đã trở nên thay đổi hoàn toàn.

Những tiếng hô to, vang rền phía dưới, khiến lòng Hoa Nguyệt cảm thấy có chút phấn khích. Hắn nghĩ mình thuộc về nơi này. Gương mặt chẳng hề lộ chút biểu cảm, tỏ ra lạnh lùng, phẩy ống tay áo, ý bảo lui đi.

Hắn nhìn Linh Nữ. Linh Nữ chỉ mỉm cười, lộ rõ tâm cơ sâu xa, nham hiểm. Nàng ta, kính cẩn cúi người, cùng đám nô lệ rời đi. Duy chỉ, có một mình Ngọc Cơ vẫn còn sững sờ đứng ở đó nhìn hắn.

...

Hàn Ảnh ôm lấy A Đan về Thượng Sơn. Nàng dỗ nó đi ngủ, nó không ngủ, nàng đành chưng bộ mặt vui vẻ nhất ra đùa giỡn cùng nó. Nàng nghĩ đến, sắp tới chính là tròn một trăm ngày tuổi của nó, lòng có chút chạnh lại.

"A Đan, một trăm ngày tuổi, con muốn có thứ gì?"

Giọng nàng ảo não, cố gắng vui tươi, nghe như một thứ cảm xúc hỗn tạp mà chính nàng còn thấy khó nghe.

Cái miệng nhỏ chếp chếp của A Đan khẽ mấp máy, cái mặt ngây thơ ngu ngơ của nó thật đáng yêu nha. Nó khẽ gọi từ cha trong vô thức bằng cái giọng non choẹt mỏng lét.

Nàng nghe nó gọi, trong lòng có chút méo mó. Chẳng phải nàng, cả nó cũng mong Hoa Nguyệt.

Vẫn còn bé bỏng chơi đùa, đột nhiên có một nữ đệ tử đến báo cho nàng, tôn thượng tức Uy Diệp cùng các chương môn đang nghị sự, cần nàng đến.

Hàn Ảnh chỉ đành giao A Đan cho đại nữ đệ chăm sóc. Nàng nhắc nhở nó phải ngoan thì cha mới về. A Đan nghe thấy tiếng cha, cái miệng không có cái răng nào nhòe lên cười, híp cả mắt, gật gật cái đầu nặng trĩu muốn rót cả người. Hàn Ảnh mỉm cười, hôn nó một cái rồi bước đi.

...

Nàng bước đến chính điện. Đúng là bọn họ đang nghị sự. Võ Đan, Bạch Nữ, Không Tang, còn cả người của Yêu tộc cũng đến. Bọn họ nhìn thấy Hàn Ảnh, không khí trở nên im ắng, những ánh mắt dò xét nhìn nàng. Ân Thanh chẳng lấy một lời, chỉ nhấp chén trà, Uy Diệp vội đứng lên sai đệ tử lấy ghế cho nàng.

Hàn Ảnh chỉ từ tốn nhẹ nhàng, hỏi bọn họ đã bàn những gì, nàng chậm rãi đi qua từng người rồi ngồi tại vị.

"Ta nghe nói, linh thú trấn giữ Hỏa Tiêu Châu đã bị giết chết, Hồng Liên Khai cũng được cải ấn, trong lòng nghi ngờ người mang Hồng Liên chính là cô nhân của Thần Nữ người. Cho nên, dám hỏi, người có nghĩ đến ai không?"

Bạch Khách, chương môn của Bạch Nữ, giọng điệu ngạo mạn, liếc mắt nhìn nàng.

"Xin Bạch Tôn chủ thấp giọng một chút, cao giọng quá, bản Thần nghe không nổi."

Hàn Ảnh ung dung thưởng trà, tư thế cao ngạo khiến Bạch Khách có chút cứng ngắc.

"Thứ cho, bản lão nói thẳng, tất cả bọn ta nghĩ thế nào thì khả năng cũng chỉ có mỗi một mình Dạ Hoa Nguyệt, mới có khả năng đánh cắp Hồng Liên, giết Liêm Niệm Hòa." - Vị môn chương của Vô Đan nhìn nàng, ánh mắt cùng giọng nói đều từ tốn nhưng vẫn có chút châm biếm.

Hàn Ảnh có chút nhướng mày, mép môi không ngại nhếch lên.

"Đánh cắp? Sát hại? Nếu bản thần cho không phải thì như thế nào? Nếu bản thần mang danh nghĩa từng là sư đồ với hấn lên tiếng khẳng định hấn vốn sẵn mang trong người Hồng Liên thì sao?"

Uy Diệp quan sát sắc mặt nàng, tính tình nàng trước giờ chính là cao ngạo, chẳng nhân nhượng ai. Hàng mày rậm lười mác chau lại, chén trà trong tay có chút bắt ổn.

"Ta thiết nghĩ Thần Cô đây có ý bảo vệ hảo đồ đệ của mình nhỉ? Bốn vạn năm trước thì một mực khẳng định hấn là kẻ tội đồ. Bốn vạn năm sau, tình cảnh cũng như vậy nhưng cách ứng xử có vẻ khác nhỉ? Không biết có chăng là ân tình?"

Bạch Khách nghe lão chương môn Vô Đan nói xong, thêm cả lời của Hàn Ảnh, trong lòng không tin, liền lên tiếng gặng giọng.

"Vậy xin hỏi, nếu các người đã có kết luận thì gọi ta đến làm gì?"

Hàn Ảnh nở nụ cười mỉa mai, toan đứng lên rời đi.

"Bọn ta bàn tính, nghĩ đến kẻ sách thương thảo với Hoa Nguyệt để hấn không gây nguy hại Tam Giới."

Uy Diệp nhanh miệng, giữ nàng khựng lại.

Hàn Ảnh từ từ xoay người, mày lá liễu khẽ nhướng.

"Các người muốn cạy ta?"

"Thần Nữ quả thông minh." - Bạch Khách cười nhạt nhìn nàng.

Hàn Ảnh trong lòng có chút tức giận, vẫn phải tỏ ra bình tĩnh.

"Thần Nữ ta, không đủ bản lĩnh."

Nàng lạnh lùng xoay người, gờm giọng. Phẩy ống tay áo rời đi, sau giọng cười mỉa mai cùng lời nói:

"Là cô không có hay vốn dĩ không muốn có?"

Bạch Khách đưa mắt nhìn chán ghét rồi chuyển chỗ khác.

...

"Sao người lại cứ muốn đâm đầu về đây?" - Ngọc Cơ hai mắt khó tin, cuốn họng run rẩy, không thể kiểm soát.

Hoa Nguyệt ngây ngốc nhìn nàng. Hấn không thể nhận ra nàng. Không đúng, hấn không quen nàng. Cũng không đúng, có lẽ hấn từng quen biết nàng, nhưng không sâu đậm bằng người con gái đó.

"Người là ai?" - Chất giọng lạnh toát, ánh mắt như muốn dò xét một cách kỹ càng.

Ngọc Cơ nhìn hấn. Đôi đồng tử căng lại, như muốn thu hẹp. Cả người có chút cứng đờ trước câu hỏi của hấn. Nàng không tin, hấn đã quên nàng. Nàng không tin, hấn không nhớ tận bốn vạn năm trước đã xảy ra điều gì.

"Người thật sự không nhớ ra ta?"

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ta là đế quân Ma Tộc !

Ngọc Cơ xoay người rời đi, đôi đồng tử như rơi vào khoảng không vô định. Nàng bước từng bước trong vô thức, đầu óc vẫn còn mông lung những lời hần nói.

Hần nói: Hần sinh ra là để mang Hồng Liên Khai, để thống nhất thiên hạ, việc gì hần phải cúi mình chịu bị giam giữ bởi hai chữ thái bình?

Nàng lắc đầu bất lực, nước mắt ứa ra nhiều đến mức không thể kìm lại được. Nàng phải làm gì để cứu lấy hần? Nàng phải làm gì để chuộc lại tội lỗi nàng đã góp tay?

Đúng rồi! Chỉ có một người. Chỉ có một người mới có thể giúp nàng.

Ngọc Cơ nghĩ đến, nàng vội vàng đưa tay, quét đi hai hàng nước mắt giàn dụa như một đứa trẻ. Nàng bước đi, bước đi thật nhanh. Nhanh đến muốn ngã trong cơn loạn choạng.

...

Hàn Ảnh quay về điện. A Đan ngủ rồi.

Khuôn mặt nàng trở nên đờ ra. Từng cái nhìn, từng dòng suy nghĩ như chìm vào vô tận.

Đôi mắt nàng trở nên vô hồn. Khuôn mặt tái nhợt nhạt. Hàng mi nàng rung lên.

/Phập/

Một cây phi tiêu chuôi đỏ xọc ngang mặt nàng. Hàn Ảnh lạnh lẽo lách người, nàng chậm rãi đi đến chỗ phi tiêu đáp trúng. Đôi tay trắng muốt rút mạnh nó ra. Trên đó có một mảnh giấy chỉ bảo nàng giờ ngộ ngày mai, đồng bí ngạn, phía dưới còn có bút tích của Ngọc Tự - trưởng công chúa Yêu Tộc, khiến nàng thất sắc.

...

Hoa Nguyệt ở trong Cốc, hần bế quan. Mái tóc đen dài, bóng mượt, dưới đợt nắng sáng của tinh hoa trời đất trông giống như một dòng suối dài, an tĩnh.

/Phụt/ - Từ khe miệng trào ra một đoạn huyết đen.

Hoa Nguyệt quạt ống tay áo bào, lau qua loa vết máu còn vương. Hần vận công, đan điền. Đôi mắt đẹp để nhắm lại như đường chỉ mảnh dài có hàng lông mi cong vút tựa như lông vũ.

Ngài đã định sẽ làm gì tiếp? - Linh Nữ che mặt, cổ tỏ vẻ yếu đuối dưới lớp màn trắng mỏng tan. Nhìn thế nào cũng chỉ muốn nôn.

Hoa Nguyệt mở đôi mắt phượng, đồng tử màu tím liếc về phía nàng, chất giọng lạnh lùng.

Nghe nói ngươi cho đột biến quân đội của ta?

Linh Nữ giật mình, đôi mắt mở to, nàng ta nhất thời nói không nên lời.

Nói! - Tiếng gầm lên khiến nàng ta giật bắn mình. Kỳ lạ, ban này, hần vẫn còn chẳng nhớ ra chuyện gì, vẫn trông như tên yếu đuối mà bây giờ lại biết đến chuyện nàng ta lên đột biến quân đội của hần.

Ta lên dùng bí ngạn hương ở chỗ ngài, thêm một chút tinh tú của Tử Sắc trộn lại pha vào thức ăn của bọn họ. Ta làm như vậy giúp bọn chúng mạnh mẽ hơn, cũng giúp chúng ta trở nên hùng mạnh hơn mà thôi. - Linh Nữ run run giọng, như thể nàng ta thực sự không xấu xa.

Bỗng dưng, Hoa Nguyệt cười to nhạt nhẽo. Ánh mắt nhìn nàng ta trở nên đục ngầu.

Rất tốt. Bọn quân rất thích. - Từ sâu trong đáy mắt dấy bùng lên một ngọn lửa mang màu xanh cháy của tham vọng.

Chúng ta, chuẩn bị giành lại những gì đã bị lũ Thiên Tộc, Nhân Tộc lấn lướt hết thời nào.

Hoa Nguyệt an nhàn nhếch mép môi. Hành động của hần khiến đôi mắt bén sắc của Linh Nữ như cháy sáng lên. Điều nàng ta muốn, tất cả đều sắp đạt được rồi.

...

Đêm nay, lại một đêm Hàn Ảnh không thể nào ngủ. Tóc nàng dù có muốn bạc, cũng trắng hết cả rồi. Khuôn mặt của thiếu nữ mười tám, với mái tóc của lão bà như thế này, đúng là chẳng thể hợp mấy.

Nàng nhớ những lời hần từng nói. Những cử chỉ hần từng trao cho nàng. Nhớ những cái ôm. Từng nụ hôn. Sự quan tâm yêu thương nàng.

Nàng nhớ hẳn từng nói sẽ chẳng bao giờ rời xa nàng. Chẳng bao giờ phụ nàng.

Nàng cũng nhớ rất rõ những lời đó của bốn vạn năm trước, nhớ đến bốn vạn năm sau, và cho cả bốn vạn hai năm sau đó.

Hắn từng cầu xin nàng tin tưởng hắn.

Hắn từng cầu xin nàng đừng bỏ rơi hắn.

Hắn cũng từng xin nàng nhìn về hắn dù một lần.

Nàng đều khước từ.

Cho đến khi, tất cả những điều đó đều là nàng cầu xin hắn. Hắn cũng ngoảnh đi.

Chỉ còn lại một lời hứa. Một lời hứa rằng dù hắn có mất trí nhớ, mất hết ký ức, chỉ xin nàng đừng bỏ hắn.

Nàng đã hứa rồi. Nàng đã hứa sẽ vì A Đan, vì hắn, cho nên, nàng phải kiên cường. Dù bây giờ hắn không nhận ra nàng, nàng vẫn sẽ cố gắng cho đến cùng, nàng sẽ dùng tình cảm sâu đậm nhất, chân thành nhất, để thực hiện lời hứa, sẽ lại yêu hắn, dẫu cho lời thề sẽ quên hắn.

Hàn Ảnh ôm lấy A Đan. Đặt lên trán nó một nụ hôn. Rồi chúng ta sẽ lại về bên nhau.

Ta yêu con. Ta cũng yêu chàng! Nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nợ chàng từ nhiều ngày tháng trước !

Hàn Ảnh, một thân hồng y cháy cả một vùng trời, đứng bên đồng bi ngạn đã thôi không cất tiếng hát theo nhịp gió.

"Không hổ danh Thần Nữ."

Nàng quay đầu theo hướng tiếng nói. Dáng đi nhỏ bé, nhưng mạnh mẽ trong tà áo màu lam phấp phới cùng những đường viền họa tiết nhẹ nhàng. Mái tóc vẫn theo đúng kiểu công chúa Yêu Tộc.

"Không biết công chúa đây gọi Bản Thần có việc gì?"

Hàn Ảnh vẫn chậm rãi, khí chất dù không ngạo mạn như xưa nhưng vẫn đủ cho kẻ đối diện cảm thấy nhỏ bé.

"Ngươi..."

Hàn Ảnh bỗng chốc mở to đôi mắt, nàng nhìn về phía Ảnh Nữ đang từ từ dịch dung. Khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm vẹn nguyên đã thay bằng dung nhan bị hủy một cách tàn nhẫn, chẳng chút sẻo vì bóng, vì rạch.

"Ta là Ngọc Cơ.." - Nàng ta nói, giọng nói cũng trở thành bán nam bán nữ.

"Ta bị Linh Nữ làm hại, khiến người trong tộc hủy dung ép chết, may nhờ Dạ quân, dịch dung cho ta trở thành tí ti Ảnh Nữ, hiệu Ngọc Tự." - Ngọc Cơ chậm rãi, từ sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ xót xa. Nàng nhận ra sự ngạc nhiên khó tin của Hàn Ảnh, nàng nhận ra một cách rõ ràng nhưng lại làm ngơ đi.

"Hắn bây giờ đã mang Hồng Liên Khai, là tội đồ của Thiên Tộc, Nhân Tộc cả Yêu Tộc, ta..."

"Cô muốn ta cứu hắn." - Hàn Ảnh nhận thức rõ vấn đề, nàng biết Ngọc Cơ hẹn mình đến đây là vì gì. - "Xin thứ lỗi, bản thân dù có muốn cũng không thể..."

Nàng cay đắng cố nói cho trọn vành chữ.

Ngọc Cơ trong mắt lộ một tia bất lực, nàng cắn răn, quỳ phập xuống. Hàn Ảnh nhìn thấy nàng, trong lòng trào lên sự bứt rứt, chỉ biết lùi lại.

"Ta không thể..." - Nàng vừa toan quay gót.

"Hôm đó, hẳn vì ngươi, đã nguyện đổi tính mạng, để giúp ngươi mang Tàn Chi Phá." - Ngọc Cơ hét lên, giọng run run.

Hàn Ảnh khựng lại. Trước tiếng gió, những tà áo của nàng bay lên, hòa chung màu đỏ nơi đồng bì ngạn đang cháy.

"Ta còn nhớ rõ, hôm đó, hân vì ngươi, nguyện từ bỏ tất cả, quỳ xuống dưới chân ta để cầu xin ta dùng thạch tinh chỉ mệnh thi pháp cứu cô."

...

"Ngươi tránh ra để ta thi pháp." - Ngọc Cơ đứng trước giường Hàn Ảnh, tay vẽ vòng ấn, từ trong người lấy ra viên thủy tinh tú. Đẩy luồng khí cho nó hướng về phía đỉnh đầu nàng.

...

"Khi ấy, ta mới nhận ra cô đang mang thai, đáng ra ta sẽ chẳng thông báo cho hân biết bởi cô có thai hay không cũng chẳng liên quan đến độc phát. Dù cô có chết thì đứa trẻ vẫn có thể sống nhờ cơ thể chết đi linh hồn bị Tàn Chi nuốt chửng của cô. Thế nhưng, hân muốn chết thay cho cô, vậy nên ta đã báo cho hân biết." - Ngọc Cơ trong con hồi tưởng kể lại cho nàng, rành mạch từng chi tiết.

"Ta vẫn nhớ, ánh mắt hân khi nghe tin ngươi mang hài tử, ta rõ biết hân vui mừng, nhưng lại rụt rè vì sợ, hân đã định đem chôn bí mật cho đến khi chết. Hân nguyện cướp Thần Khí, nguyện phá phong ấn cũng chỉ để giúp ngươi giải hoàn toàn độc."

Đôi mắt Hàn Ảnh sững sờ, chạy qua một tia ngây dại. Từ hốc mắt nàng chảy ra một giọt nước mắt, chỉ duy nhất một giọt.

"Bản Thân căn bản không thể..."

Nàng nuốt chặt đau thương, nuốt chặt vị đắng nơi đáy mắt.

"Ngươi thật sự hận hân, hay cố tình hận hân?" - Ngọc Cơ gào lên. Gương mặt xấu xí, theo đó mà biến dạng. Nàng chống mạnh hai tay lấy đà đứng lên, bay về phía đỉnh Thượng Sơn.

...

Những vạn tinh binh của Ma Giới, đang hô to san bằng Thiên Tộc, thống nhất Tam Giới.

Tiếng trống vang. Tiếng binh khí dội vang từ lòng đất.

Hoa Nguyệt cười trên lưng con hắc long hung mãnh, gương mặt đắc ý, nhìn về phía Cổng Thượng Sơn.

"Thiên Cổ A Lạc Uy Diệp Thái Tử, ngươi nghĩ sau ngàn ấy năm trốn trong xác tên Chương Môn Thượng Sơn thì ta sẽ thôi gây chiến? Bản Quân cho ngươi ba canh giờ để xin thua."

Giọng nói mười phần hết thảy bảy phần tự mãn, hân lớn tiếng. Điều bộ phô oai trong nhịp trống dồn.

Nhéch miệng Linh Nữ nhìn về phía cổng đóng kín, càng lúc càng kéo cao.

...

"Tôn Thượng, các môn chủ, tên Ma Quân, của Ma Giới, ngông cuồng kéo quân đến làm loạn trước cổng điện, hân nói trong ba canh giờ chúng ta không xin hàng sẽ quét sạch Thượng Sơn." - tiêu đồ tử, nét mặt sợ hãi, trắng bệch, thở hỗn hển, chạy đến báo tin, trên trán còn vương mồ hôi.

"Ước tính bao nhiêu người?" - Bạch Khách nhướng cao mày, Đầy cao giọng, che giấu thấp thỏm một cách vụng về.

"Con không chắc, chỉ thấy toàn màu đen phủ kín xung quanh..." - Giọng hân run rẩy, ánh mắt đảo điên.

"Khoan. Thượng Sơn không phải muốn nhìn là sẽ thấy hết, ngươi không thể lên được đỉnh, thì làm sao biết chân núi toàn màu đen? Chưa kể dù ngươi có xuống núi cũng chưa chắc toàn mạng trở qua kết giới." - Uy Diệp dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn về tên đồ tử đang run rẩy, cuối mặt, bỗng chốc trở nên lãnh đạm.

Hân ngẩng đầu, hốc mắt trở nên đen ngòm, khuôn miệng nở nụ cười dài.

"Ngươi thông minh thật, Thiên Cổ A Lạc Uy Diệp thái tử. Ta đến báo cho ngươi ngày tàn của đời ngươi đây."

Cái giọng nói ngân dài, lại còn có ý lẽ giọng, bộ dạng như kẻ sắp chết, cất lên tiếng cười đầy rùng rợn, ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bi kịch !

"Ngươi..." - Bạch Khách tay run run, một nhát kiếm xuyên tâm đồ tử. Hắn kêu hự, luồng khí đen thoát ra bên ngoài, bỏ lại thân xác đổ ập trên mặt đất.

Hắn nhìn về hướng Uy Diệp, trông đen đau đớn cầu cứu.

"Tôn...thượng..." - Dù có cố gắng, vẫn chỉ thốt ra được hai chữ tôn thượng. Khuôn miệng hắn thổ huyết đỏ lòm, đôi đồng tử long sông sọc, nhưng hơi thở đã không còn.

Uy Diệp, lúc này, chỉ thở một tiếng bất lực, nhìn tiểu đồ tử đáng thương hóa tro biến mất.

"Bạch Khách cung chủ, chuyện này ta tạm thời xem như tai diếc mất mũi, nhưng khi chuyện Hồng Liên Khai chấm dứt, xin ngươi cẩn thận!"

Nói rồi, hắn phẩy áo, đôi đồng tử trở nên điềm tĩnh đáng sợ, bước đi qua Bạch Khách, trước những cái nhìn ngây ngốc của đám bốn phái còn lại.

...

Hoa Nguyệt điên cuồng đánh đánh chém chém những đệ tử đáng thương từ các phái đang cố gắng cầm cự.

/Keng/ - Tiếng Vân Thương Trượng bay đến va vào Thần Điều Kiếm, khiến nó bất ngờ rơi xuống, trở về tay Hoa Nguyệt.

"Cuối cùng ngươi cũng ra rồi?" - Hoa Nguyệt như tên điên, nhếch mép, đôi mày hướng cao.

"Bốn chủ nhân nhượng không có ý chịu thua, ngươi còn dám cả gan lấn lướt đến đây?" - Uy Diệp gắng giọng, miệng nhếch cao không kém, khinh khinh nhìn hắn.

"Nợ cũ, thù mới, bản quân đến trả một lượt." - Hoa Nguyệt nói rồi, dơ cao kiếm, ánh mắt trở nên hùng hự hơn lao đến. Cả đám quân xung quanh cũng hô to bùng bùng khí lực xông lên.

Sát Nương, Diệt Nam, Ảnh Nữ, còn cả Linh Nữ cũng xông đến, mỗi người một tên môn chủ.

Ảnh Nữ chau mày, lòng nóng như lửa đốt.

/xẹt/ - Tiếng kiếm của Bạch Khách xọc ngang mặt Ảnh Nữ, khiến chiếc mặt nạ rơi xuống.

"Ngươi, dám phản tộc?" - Bạch Khách thoáng giật mình, nhận ra nàng ta chính là cặp song sinh của trưởng công chúa Yêu Tộc.

"Là các ngươi ép ta!" - Ảnh Nữ bị lộ dung nhan đầy sẹo, khiến nàng ta "'tiến hóa lưỡng nan'", buộc phải giết Bạch Khách.

Sát Nương hóa thành con cú tuyết, kêu to ba tiếng, kéo đến một bầy cú khác, thoáng chốc đã giết gần phân nửa Võ Đan.

...

Trên trời cao, một đen, một trắng đánh nhau đến toi bời.

"Ngươi ngày càng suy yếu rồi." - Hoa Nguyệt đắc ý, màu mắt càng thêm đỏ rực. Tăng thêm lực kiếm

"Đợi xem " - Uy Diệp dốc toàn lực đánh đến. Hắn đọc thần chú, Vân Thương bỗng chốc trở nên phát sáng, vàng hào quang tạo thành những vòng tròn nhỏ vây quanh hắn.

"Vân Họa Bạo Phát." - Uy Diệp hét to, những vòng tròn tạo thành hình con rồng sáng chói cả một trời lao đến như chớp nhoáng.

Hoa Nguyệt chỉ nhếch mép, ánh mắt như phát ra tia lửa, long lên những gân máu. Hắn như vị thần hùng dũng giữa bầu trời đen đầy những tia sét, ầm ầm giáng xuống.

Những ngọn mây như ngọn lửa đang rực cháy xanh thẫm, theo hướng ngón tay hắn, cuộn dài như dải lụa nuốt chửng vòng tròn sáng chói trên cao.

Chỉ một chốc, luồng sáng xanh đã trải dài cuộn trôi màu vàng rực rỡ. Uy Diệp, cho dù có mạnh mẽ đến đâu, thì sức lực cũng dần hết vào đòn chí mạng vừa rồi. Trong một khắc, ánh mắt hắn lộ rõ sự yếu đuối, mơ hồ. Uy Diệp cảm thấy thương, ngã khụy xuống. Vết máu đỏ lãn dài đọng trên khoe miệng.

"Ngươi. Mệt rồi à?!" - Ánh mắt Hoa Nguyệt càng lúc càng trở nên nguy hiểm hơn. Màu đỏ trong đáy mắt đang ngày một trở nên đói khát.

...

Ảnh Nữ không muốn khiến Bạch Khách bị thương, nàng chỉ dám tránh né không dám ra đòn. Ngược lại, Bạch Khách lại nghĩ nàng sợ liền không thủ hạ lưu tình mà mạnh tay toàn những đòn hiểm.

Bạch Khách chém một nhát vào cánh tay Ảnh Nử, khiến nàng lùi lại, rồi nhếch mép xoay người phi thân định ám sát Hoa Nguyệt.

Hình như, Hoa Nguyệt vẫn đang mãi mê định giết chết Uy Diệp, có vẻ không chút phát hiện ra Bạch Khách.

"Ta giết ngươi, Ma đầu." - Bạch Khách hét to, lao đến như mũi tên lửa. Ấy vậy, mũi kiếm còn chưa đụng đến áo giáp của hắn đã bị nứt làm đôi. Bạch Khách bị hất văng tận tám thước, học máu, ôm ngực đau đớn, ngược mắt nhìn Hoa Nguyệt.

Ảnh Nử ôm cánh tay trọng thương, ngược đôi mắt đầy tội lỗi nhìn bóng lưng Hoa Nguyệt sau những đám mây. Nếu hắn thật sự giết Uy Diệp, thì nàng sẽ không bao giờ muốn tiếp tục cuộc sống đầy tội lỗi này nữa. Bởi lẽ, có sự hôm nay, tất cả đều do nàng trực tiếp gây ra.

Nàng ngược nhìn theo. Từng câu chữ hắn thốt ra. Kiếm thần cũng đã vung lên. Nàng không dám nhìn, chỉ biết nhắm mắt cắn chặt môi. Để mặc giọt lệ bất lực vương vấn trên đôi gò má gầy hao của mình.

...

"Uy Diệp, bốn quân trả ngươi nhất kiếm năm xưa!"

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cầu xin chàng đừng đi cùng ta...

Hoa Nguyệt, đáy mắt chỉ toàn ma chướng, Thần Điều Kiếm phát ra những tia sáng đỏ theo đường tay Hoa Nguyệt, thần tốc lao đến.

/Keng/

Hàn Ảnh xuất hiện, nàng dùng Tiêu Tư chặn Thần Điều vào ngay cái khoảnh khắc Uy Diệp đã nhắm mắt chuẩn bị buông xuôi. Cực chẳng đã, Tiêu Tư dù ngăn được Thần Điều cũng đã hóa thành cát bụi, chỉ còn chui kiếm roi xuống trước mặt nàng và Hoa Nguyệt.

"Lại là ngươi?" - Hoa Nguyệt nổi cơn tức giận. Mối thù vạ năm vốn sắp có thể trả lại trở thành công cốc.

Hắn nhìn xuống phía dưới, đám hỗn loạn cũng trở nên yên ắng. Linh Nữ như con chim ưng phi thân mình đến bên cạnh hắn. Ánh mắt yêu mị đáng kinh đang gườm chặt nhìn về Hàn Ảnh.

"Ngươi luôn là kẻ phá đám." - À gằng giọng, vịn vẹo thân mình lao đến như mũi tên. Hai tay dùng chủy thủ đánh về phía Hàn Ảnh.

Còn Hàn Ảnh, chỉ như một nhánh hoa đỏ rực thoát ần thoát hiện biến mình tránh né đòn. Từng chiêu nàng tung ra chỉ nhẹ nhàng như một điệu múa. Ánh mắt sắc lẹm cùng trông mắt đã hóa đỏ đầy mê hoặc như phóng ra chất độc khiến tốc độ của Linh Nữ trở nên chậm dần đến mức nàng ta chỉ còn có thể đóng băng một chỗ.

Giải quyết xong Linh Nữ, nàng chỉ vội phát tay, dùng roi gai đánh về phía Hoa Nguyệt, giữ chặt hắn.

"Ngươi nghĩ roi này giữ được ta?" - Hoa Nguyệt gào lên, ánh mắt hắn trở nên cuồng dại. Thế nhưng, roi gai lại chỉ trở nên vô hình như một sợi dây đen mềm chẳng mềm cứng chẳng cứng, kẹp chặt hắn.

Hàn Ảnh, nàng vẫn chẳng nói gì. Chỉ nhìn hắn. Thực sự, nàng chẳng biết phải nói gì ngay lúc này. Nàng cảm thấy mọi lời nói đều như vô ích.

"Thần Điều." - Hoa Nguyệt ra sức vẫy vùng không thoát được, hắn liền gọi đến Thần Điều Kiếm.

Kiếm nhanh chóng bay đến. Không phải để gỡ trói. Mà là đánh với nàng.

"Hoa Nguyệt!" - Bấy giờ, nàng nhủ chặt mày nhìn hắn. Giọng nói lộ rõ sự thất vọng của bản thân.

Một tay nàng giữ roi, tay còn lại đáp đòn của kiếm.

Hoa Nguyệt nhanh chóng nhìn thấu điểm yếu của nàng, gọi kiếm chém một nhát vào tay nàng, khiến Hàn Ảnh dù đau vẫn cắn răng chịu đựng. Hắn điên cuồng chém.

/Phập/

Hàn Ảnh nhìn thấy cánh tay đang giữ roi của mình rơi xuống, hóa thành tro bụi. Ông tay áo bị chém đứt để cho máu tuôn xuống. Nàng ngược đôi mắt đỏ ngầu nhìn Hoa Nguyệt lạnh lùng tàn nhẫn ở trên cao.

Hoa Nguyệt cầm lấy Thần Điều bay về phía Hàn Ảnh. Sát khí tỏa ra từ người hắn tạo thành vòng tròn ngăn cách bên ngoài.

"Hoa Nguyệt..."

...

"Không được..."

...

Hoa Nguyệt nghe thấy những tiếng nói vọng lên trong đầu hắn. Trong một khoảnh khắc, hắn nhìn thấy nàng đứng bên cây đào anh, môi hé nở nụ cười, bàn tay trắng trẻo bồng một tiểu hài tử nhón cái miệng chưa mọc răng cười tít mắt với hắn.

"Hoa Nguyệt, A Đan chờ chàng lâu lắm rồi..."

Hoa Nguyệt mở to mắt. Hắn nhận ra điều gì đó. Nhận ra điều rất quen thuộc với trái tim. Hắn nhận ra người trước mặt rất thân quen. Cái khung cảnh đó. Đứa bé đó. Cả nàng ấy.

Một tia ý nghĩ chạy qua đầu hắn. Là nàng.

"Nàng chính là..."

"Nàng..."

"Hàn Ảnh..."

Tiếng mảnh vỡ từng mảnh ký ức. Đôi mắt Hoa Nguyệt trở nên bình thường, không còn màu đục ngầu của tham vọng, của ma chướng.

Hắn định rút lại thanh kiếm. Thế nhưng...

Máu đang chảy xuống. Thanh kiếm đã không còn nhẹ bằng như trước. Nó. Đang cắm vào tim Hàn Ảnh.

Hoa Nguyệt trợn mắt. Đôi tay hắn trở nên run rẩy. Cả người Hàn Ảnh như muốn ngã xuống. Nàng ngã xuống trong lòng Hoa Nguyệt.

"Chàng...vừa gọi tên ta..." - Hàn Ảnh mỉm cười, nụ cười mãn nguyện.

Từng cái đuôi xuất hiện. Chỉ có tám cái đuôi, đang dần biến mất.

"Ta xin lỗi. Ta xin lỗi. Ta không muốn giết nàng, ta không muốn. Ảnh. Ảnh nàng đừng chết. Ảnh." - Đáy mắt Hoa Nguyệt trở về màu đen. Những giọt nước mắt từ trong hốc mắt hắn rơi xuống. Thấm đẫm vị mặn trên môi nàng.

Hàn Ảnh đưa cánh tay run rẩy còn lại, sờ lên khuôn mặt của hắn. Giọng nàng đầy nỗi sợ hãi. Đôi mắt nàng cũng ngập đầy nước mắt.

"Ta...nhớ chàng..." - Nàng ngừng một chút, nhìn xuống dưới ngực mình, Thần Điều đã hóa bụi biến mất chỉ để lại một lỗ trống đỏ ngòm ngòm. Nàng biết, khi những cái đuôi biến mất, sẽ là lúc nàng chính thức rời xa hắn. Rời xa A Đan. Và rời xa cả thế giới nàng từng cho là gánh nặng trên vai mình.

Đột nhiên, nàng dơ hai ngón tay đâm thẳng vào mắt mình. Máu tuôn thành lệ nơi hốc mắt. Nàng lấy tay mình đặt lên hốc mắt Hoa Nguyệt. Chẳng mấy chốc, hắn đã nhìn thấy được hình dáng của nàng.

"Ta trả cho chàng đôi mắt...cánh tay bị mất này cũng là đền cho chàng...những gì nợ chàng, ta biết chẳng bao giờ trả đủ..." - Hàn Ảnh nuốt khan xuống, cổ gần ngẹn máu đang muốn trào lên. - "...Chỉ xin...xin chàng...hãy bảo vệ A Đan...bảo vệ con của chúng ta..."

Hàn Ảnh đã chẳng còn có thể thấy bộ dạng của Hoa Nguyệt bây giờ như thế nào nữa, chỉ đành nở nụ cười, nụ cười đẹp nhất của mình.

"...Cũng...cầu xin chàng...đừng...đừng chết cùng ta..." - Nàng lấy hết sức nói ra lời cầu xin cuối cùng của bản thân.

Nàng không thể thấy Hoa Nguyệt khóc. Không thể thấy được ánh mắt hắn trở nên tuyệt vọng, lắc đầu không chấp nhận.

"Xin nàng...ta sẽ cứu nàng...xin đừng..." - Hoa Nguyệt bỗng nhiên chẳng thể nói tiếp. Hàn Ảnh cũng chẳng thể nghe thấy. Nàng đưa bàn tay nhỏ bé, đặt giữa trán hắn.

"Hoa Nguyệt...ta lấy danh là Thần Nữ, nguyện hy sinh chính mình để bảo vệ thái bình, nguyện không tồn tại để chàng không phải nhận lấy kết cục ngày hôm nay...chỉ xin nguyện rằng sẽ chẳng còn ai, kể cả chàng nhớ đến ta...cũng nguyện rằng sẽ chẳng còn ai có thể làm tổn thương đến chàng..." - Hàn Ảnh cố chịu đau đớn mà nói trọn câu.

Tai nàng đã chẳng thể nghe. Mắt nàng đã chẳng thể thấy. Nàng dường như không muốn buông tay. Thế nhưng ông trời bắt nàng phải từ bỏ. Số mệnh cũng bắt nàng từ bỏ.

Cả một đời nàng oanh oanh liệt liệt. Chiến thắng không biết bao nhiêu trận, cuối cùng lại bại dưới tay chàng. Nàng đã thua một cách thảm hại dưới tay chàng.

Nàng cố gắng cảm nhận cảnh vật xung quanh, cố gắng lưu luyến từng chút một. Nhưng cũng đến lúc nàng phải đặt xuống tất cả.

"Hoa Hoa...cuối cùng...kiếp nhân sinh của ta là chi..."

Nàng nở nụ cười cuối cùng. Một nụ cười không còn chút sinh khí như thuở nào. Nàng giống như đã chìm vào một giấc mộng. Một giấc mộng mà nơi đó, có hân, có A Đan, đang vẫy tay, đợi nàng đến.

"Ta chưa bao giờ hối hận vì đã yêu chàng...Hoa Hoa..."

Giấc mộng nàng đang mơ, có lẽ sẽ chẳng bao giờ biến mất. Sẽ chẳng bao giờ biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đại kết cục !

Đáy mắt Hoa Nguyệt trở nên ầng ằng nước mắt. Hình ảnh cơ thể bé nhỏ của nàng run lên từng đợt. Cái ấn ký xinh đẹp hân họa cho nàng đang dần tan biến. Biến đi trong nỗi đau tột cùng của nàng. Mái tóc bạc trắng của nàng, dù đã trở về màu đen vẫn trải ra một màu buồn trên nền đất lạnh.

Hình ảnh Đại ma đầu của Ma Giới ôm lấy Thần Nữ của Tam chúng hiện ra sau bức màn kết giới màu đen. Như một bức tranh nhuộm màu của tang thương, đẹp buồn bã.

Hoa Nguyệt hét tên nàng trong tuyệt vọng. Hân cầu xin nàng. Lần đầu tiên trong cuộc đời, người ta thấy hân khóc. Cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, hân thấy mình như đứa trẻ mất mẹ.

Dẫu cho có là đoán tình, có sao lại ngược nhau đến tận tâm đau không thể thờ như vậy? Dẫu cho nàng thực sự là hoa, hân thực sự là lá, ở bên nhau cũng là trái ý trời hay sao?

Uy Diệp, tay ôm vết thương, nhìn thấy hình ảnh của nàng, chỉ hận không thể chém chết tên nghiệt súc trước mặt. Cánh môi hân, bị cắn đến chảy máu.

Đến Ảnh Nữ, nhìn thấy bộ dáng của nàng cũng phải xót thương thay. Khóc thương thay cho chính nàng. Từ đầu chí cuối, mặc dù biết nàng chẳng là thứ gì, nhưng đến tận hôm nay, nàng mới nhận ra, so với Hàn Ảnh, nàng chẳng có tư cách gì để yêu cầu Hàn Ảnh bảo vệ Hoa Nguyệt.

Ấy vậy, Hàn Ảnh thì sao? Tại sao nàng lại nguyện chết, nguyện hy sinh mình vì kẻ đáng thương như hân?

Từng đợt máu trào lên ghen đáng cuốn họng, khiến nàng không thể kiềm được mà thổ ra. Không nghĩ, khoảnh khắc cuối đời này lại đến nhanh như vậy.

Nàng muốn được nhìn thấy Hoa Nguyệt nhưng không thể. Muốn được ôm A Đan nhưng sợ không kịp.

"Hoa...Nguyệt...A...Đa...Đan..." - Nàng cố gắng níu lấy sợi dây thường xuân cho nàng được sống.

"Ta đưa nàng đi gặp con, ta sẽ làm tất cả vì nàng, xin nàng, đừng đi, đừng bắt ta quên nàng. Xin nàng, nàng từng hứa với ta, sẽ không bỏ rơi ta mà, xin nàng." - Hoa Nguyệt khóc nức nở, hân định bế nàng lên, lại thấy mất nàng, tai nàng, miệng nàng, đều chảy máu.

"Hứa...với ta...chàng sẽ chăm sóc...chăm..sóc tốt...A...Đan..." - Nàng cố gắng nở nụ cười, mặc cho những đau đớn tham lam muốn nuốt chửng linh hồn nàng.

Hoa Nguyệt gật đầu liên tục, hân gật lên gật xuống như đứa trẻ. Chỉ mong nàng có thể ở lại.

Bỗng dưng, cả cơ thể của nàng rời xa vòng tay của hân, bay lên giữa không trung, trước mắt của hân, của Uy Diệp, của toàn thể những đồ đệ của các phái.

Bốn cái đuôi còn lại của nàng xòe ra.

"Xin hãy thực hiện lời nguyện của ta. Mãi mãi không luân hồi, mãi mãi tan biến để không ai phải chịu đau khổ. Ta đòi lấy cái chết để tội đồ Dạ Hoa Nguyệt được tái sinh. Nguyện mãi mãi không tồn tại."

Nàng nhắm đôi mắt đã mãi chìm vào bóng tối. Từ trên trời cao xuất hiện một đàn quạ đen bay xuyên bụng nàng. Những con chim ngũ sắc vây quanh nàng. Đàn quạ không còn. Đuôi nàng cũng không còn. Nàng trở nên như những hạt bụi bay theo con gió.

"Không.." - Hoa Nguyệt hét lên. Uy Diệp cũng hét lên.

Nàng nghe thấy, nhưng biết làm gì bây giờ? Chỉ biết xin lỗi chàng, xin lỗi Uy Diệp. Và xin lỗi A Đan, hình hài xinh đẹp của ta. Ta, mãi chỉ là kẻ bội tín.

Sau này, hy vọng các người, sẽ sống thật hạnh phúc. Thật sự hạnh phúc.

"Bi ngạn hoa nở không thấy lá,

Sông Vong Xuyên nước sâu tựa trời cao

Sương Giang Nam mưa bụi phủ Nại Hà

Cổ nhân cười chặt đũa một hồi duyên,

Kiếp nhân sinh, chàng và ta như hoa và lá

Nhận ra đào hoa kiếp, lại vĩnh viễn không thể gặp..."

...

Vào cái khoảnh khắc đó, người ta dường như quên đi Hàn Ảnh là ai, quên đi Thần Nữ là ai. Họ chỉ thấy có một nam tử ngay lúc đó, miệng lầm bầm hai chữ Hàn Ảnh. Trong đáy mắt chỉ toàn đau đớn, tuyệt vọng.

Hắn thậm chí còn dùng dao rạch trên tay mình. Miệng không ngừng đọc tên nàng.

"Đường Vũ Hàn Ảnh"

"Đường Vũ Hàn Ảnh"

"Đường Vũ Hàn.."

"Hàn.."

"Hàn Ảnh.."

"Ai là Hàn Ảnh...?"

Ánh mắt Hoa Nguyệt trở nên mơ màng chẳng biết hắn khắc cái tên này để làm gì.

...

Ba năm sau đó, bên căn nhà nhỏ ở vườn hoa bi ngạn, có một gã đàn ông, dạy học cho lũ trẻ dưới núi, sống cùng đứa con trai của mình.

"Cha...oi.." - Giọng của trẻ con gọi í ới. Cái bộ dáng chút xú, bé tí chạy qua chạy lại.

Hoa Nguyệt, đang nấu cơm, nặt lăm lem chạy lên nghe A Đan gọi. Hắn nhoén miệng cười, ôm lấy nó.

"Tiểu bảo bối, ngoan, ta nấu cơm cho con." - Hắn nở nụ cười tươi rói, bế A Đan xuống bếp.

...

Tam giới chúng sanh lại lần nữa thiết lập trật tự thái bình. Ma giới tất cả đều bị tiêu diệt sạch. Linh Nữ cũng bị đưa ra xử tử trên trụ Tru Tiên. Nhận lấy hình phạt nặng nhất cho tội phản tộc.

Còn Hoa Nguyệt. Chẳng còn ai biết Hoa Nguyệt là ai.

Uy Diệp bây giờ trở thành Thiên Đế, định ước với trường công chúa Yêu Tộc, Mã Trát Nhĩ Ngọc Tự. Hắn trị vì thiên hạ, đem tất cả bốn món thần khí đem đi thiêu hủy.

Người đời sẽ chẳng còn ai mơ tưởng đến Hồng Liên Khai. Sẽ chẳng còn đại chiến, bi kịch nào nữa.

...

"Cha ơi, mẹ con là ai?" - Đứa bé, không chịu đi ngủ. Trong ánh đèn của nệm, vẫn cố tìm hiểu mẹ nó là ai.

Người cha chỉ thở hắt ra.

"Con không có mẹ, chỉ có cha, ngủ đi nào! Phụ thân thương."

...

Vốn định sẽ thêm ngoại chương, nhưng nghĩ lại, cứ như vậy sẽ tốt hơn. Hy vọng các cậu sẽ lại ủng hộ Phong Lăng ra truyện tiếp. Xin tái hẹn các cậu vào dịp không xa! Cảm ơn vì đã đồng hành cùng *Bỉ Ngạn - Một đời chân ái*, suốt 34 chương vừa qua. Chân thành cảm ơn các cậu!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn - Một Đời Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.